

25 YEARS
SYMPOSIUM

25 ÉV

SYMPOSIUM

TÁRSASÁG + ALAPÍTVÁNY + MŰVÉSZTELEPEK

SOCIETY + FOUNDATION + WORKSHOPS

A magyarországi művésztelepekről, a Symposium Társaságról és a Symposium Alapítványról

A szimpózium (görögül symposion, latinul convivium) az ókori görög és latin szerzők írásaiban tudomány és művészet találkozásának különleges alkalmát jelentette. Ebben az értelemben élesztették újjá a reneszánsz korban is. 1443 körül Milánóban kezdtek el symposionokat szervezni, majd Firenze lett a legfőbb otthona, és a humanisták terjesztették Európa-szerte, így vált népszerűvé Mátyás király udvarában is. A szimpózium a barokk korban az akadémiák, egyetemek sajátos oktatást kiegészítő formájaként élt tovább, s a hallgatók művészetelméleti ismereteinek szélesítését szolgálta. A XIX. században egyrészt az akadémiai tananyag növekedése és a korábbi alapképzést követő műhelygyakorlat gyökeres átalakítása tette szükségessé a nyári művésztelepeket, másrészt a korszerű művészetpedagógián felnőtt plein air festők tudásátadási vágya.

A szimpózium-mozgalmat Magyarországon a művészképzéssel szembeni elégedetlenség és az inspiratív szellemi élet iránti igény indította el. Az 1896-ban alapított Nagybányai Művésztelep, mely a XIX. század második felének legfontosabb festészeti vívmányát, a plein air hazai meghonosítását tűzte ki célul, olyannyira felkeltette a hazai legképzettebb festők érdeklődését is, hogy – bár a festőtelep eredendően Hollósy Simon müncheni magániskolájának a növendékeit fogadta volna – 1902-től szabadiskolaként folytatta működését, lehetőséget teremtve a korszerű festői nyelvre vágyó művészek részvételére is. Hasonló jelentőséggel bírt, de jóval szűkebb kört érintett a nagybányai festőiskolából kivált neósokecskeméti (1912), a Kernstok Károly körül kialakult nyergesújfalu, elsősorban baráti körre épült „szabadiskola” (művésztelepként csak 1919-ben működött), a hódmezővásárhelyi Majolikatelep (1912), valamint a Gesamtkunst szellemét továbbélítő gödöllői kézműves-kolónia (1901–1920). Utóbbi 1907-ben ugyancsak iskolát nyitott a szövóműhelyben, mely az Iparművészeti Iskola tanműhelye lett.

Tőlük eltérően a nagybányai festőkolónia nyomában létesített szolnoki művésztelep (1902) a város és a környék népi kultúrájával és a művészek letelepítésére szánt műtermes lakásaival gyakorolt vonzerőt (Pettenkoffen már az 1848-as szabadságharc előtt itt festett). A hivatalosan 1929-ben megalakult szentendrei művésztelep résztvevői számára a munkahelytől és kiállítási lehetőségtől nem túl távoli, mégis nyugodt alkotási körülmény és a kulturális tradíciókban gazdag kisváros különleges atmoszférája jelentett lehetőséget.

A művésztelep-alapítói szándékok mögött a 30-as évekig a település kulturális életének felélénkítése, kulturális hagyományainak megőrzése, néhol megújítása, ezenfelül a 20-as években decentralizációs törekvések, majd a lokálpatriotizmus erősítése és – mint Miskolc esetében – a Képzőművészeti Főiskola nyári gyakorlatának segítése, a 30-as években pedig a turizmus fellendítésének a szándéka húzódtott meg. A művésztelep fogalma a kényelmes lakhatással, a műtermi alkotás lehetőségével és a lakások teleszerű elhelyezkedéséből következethető kollektív alkotómunka képzetével kapcsolódott össze (vesd össze az 1912-ben átadott budapesti Százados úti művésztelep alkotóinak mindennapi életével). Emellett az 1930-as évek közepéig, s több festőtelep esetében szinte máig valamennyi új művésztelep a barbizoni festőkolónia elemeire épített nagybányai festőiskolát – a tisztán a munkára, a műre és a művészetre koncentráló oktatói-alkotói együttlétet – választotta mintának még akkor is, ha nem volt a művésztelepnek olyan kiváló, a kor európai művészeti törekvéseit jól ismerő, a

tanítás iránt is elhivatott művésze, mint Nagybányán Ferenczy Károly.

Nagybánya elcsatolása után a hazai nyári művésztelepek jó részét a Képzőművészeti Főiskola hallgatói gyakorlata foglalta le, és tartotta ezáltal hosszabb-rövidebb ideig életben. Az 1920-as évek közepén a tanárok az Epreskert mellett már Miskolcra (Benkhardt Ágost növendékei már 1920-tól), Kecskemétre (Révész Imre vezetésével), Makóra, Hódmezővásárhelyre, Szegedre (a 20-as évektől Rudnay Gyula hallgatói) és Nagymarosra (Vaszary János nyári tanfolyama), ezenkívül Mohácsra, Pécsre és Szombathelyre (Glatz Oszkár hallgatói) vitték a hallgatóikat. A 30-as évek elejétől Sopronba (Elekffy-növendékek) és Tatára is jártak. A nyári alkotótelepeket a főiskolai tanárok tanfolyamoknak nevezték, s nem törekedtek szoros kapcsolatépítésre a befogadó település közösségével. Egyedül a nagymarosiról jegyezték meg, hogy Vaszary személye a település értelmiségi rétegét is a művésztelepre vonzotta.

A művésztelepek, alkotóműhelyek megalapítása és finanszírozása tehát eltérő módon, de egységes cél érdekében történt, melynek lényege a művészet természetes közösségi funkciójának életben tartása, illetve felélesztése volt. A hazai művésztelep-mozgalom első korszakában az állandó épületekkel rendelkező művésztelepek már gyűjtőmennygyarapításra is gondoltak, közülük a leggazdagabbat – a szolnokit – a második világháborúban a németek kivitték az országból.

A második világháború idején, a bécsi döntéstől a háború befejezéséig teljesen elnéptelenedtek az állandó művészkolóniák. Újraindításukra az épületek rendbetételét követően kerülhetett csak sor (1953–1957 között), ezután többségüket alkotóházaként működtették (1953: Zsenyve, Hódmezővásárhely, 1956: Kecskemét, 1957: Mártély). Az 1960-as évek közepéig csak elvétve találunk példát új művésztelep létesítésére. Ilyen az 1953-ban indult Hódmezővásárhelyi (az Alkotóház művésztelepe), a szakkörvezető művész-tanárok és az amatőrök továbbképzésére létrehozott Tokaji (alapítója a Népművelési Intézet), és az 1963-ban alapított Hajdúsági Művésztelep.

A művésztelep-mozgalom háború utáni első virágkora az 1960-as évek közepe és az 1970-es évek közepe között bontakozott ki. Sokan ebből a korból eredeztetik a magyar művésztelep-mozgalom születését, mert ekkor váltak a művésztelepek ténylegesen a művészeti kutatás és kísérletezés helyszíneivé. Ekkor lépett színre az a generáció, amelyik tudatosan törekedett arra, hogy visszakapcsolja művészetünket az egyetemes művészet vérkeringésébe, amelytől már a két világháború között távol tartotta a nemzetiszocialista politika, a világválság, a világháború, a szegénység, majd 1949-től hermetikusan elzárta a kommunista ideológia. A korszak elejét az MSZMP 1966. évi IX. kongresszusának állásfoglalása, a végét az MSZMP KB 1974. évi határozatának teljesítése jelenti. Az előbbi deklarálta, hogy támogatásban részesíti „a nagy tömegeknek szóló szocialista és egyéb humanista alkotókat”, és helyet ad a politikailag-eszmeileg nem ellenséges törekvéseknek. Az utóbbi meghirdette, hogy a politikai vezetést az elkövetkezendőkben „biztosítani fogja a művelődési igényeknek megfelelő lépéstartást”.

Az 1960-as évek második felében számos új művésztelep jöhetett létre, melyek alapítását és működését ugyan politikai rendeletek szabályozták, s szakmai segítségüket és ellenőrzésüket a legnagyobb országos művészeti szervezetre bízták, de az állami finanszírozásukat megoldották. 1966 után olyan városok is alapítottak művésztelepeket, ahol korábban semmiféle kortárs művészeti tevékenység nem folyt.

A művészek éltek a szabadabb lehetőséggel, a művészeti szervezetek vezetőségében pedig olyan elhivatott művésztelep-szervezők tevékenykedtek, mint Bencsik István, Cserny József, Schrammel Imre és Farkas Ádám, akik számára a symposion a színvonalas oktatásnak, a magyar művészeti élet mozgásban tartásának, s a nemzetközi szakmai tapasztalatok átadásának a legjobb eszköze volt. 1967-ben – elsőként az országban – Székesfehérváron ipari háttérre alapozott művésztelepet szerveztek, amely azonban csak abban az évben működhetett. Ugyanakkor, 1967-ben jött létre a Villányi Szobrászati Művésztelep, mely 1970-ben – szintén elsőként Magyarországon – a cseh és lengyel vezető művészek jelenlétével nemzetközi művészteleppé vált. 1968-ban alapították a Siklósi Kerámia Alkotótelepet, a Pécsi Műhelyt (1968–1980), a Bonyhádi Zománc Szimpóziumot (1968) és a Zalaegerszegi Alkotótelepet, egy év múlva a Győri és a Gyulai Művésztelepet. 1971-ben Fajó János létrehozta a Benczúr utcai műtermében Bak Imrével és Nádler Istvánnal a Pesti Műhely néven ismert szitanyomó műhelyt, mely több művész csatlakozásával 1988-ig kollektív alkotóműhelyként és művészeti albumok kiadójaként működött. Fajó János a 70-es évek második felében Telkibányán, majd Encsiben művésztelepet is vezetett, amivel Bukta Imre és Bernáth(y) Sándor valamivel korábban, 1971-ben Tiszafüreden próbálkozott.

Az 1975. évi XI. pártkongresszus a párt feladatává tette a társadalmi tudat és a hazai kultúra fejlesztését, a munkában létrejövő közösségi kapcsolatok segítségét. A művészetet a közművelődésbe integrálva a művészetek és a művészek feladatává tette, hogy „a dolgozó ember hiteles ábrázolásával segítsék a szocialista tudat alakítását”.

A 70-es évek közepén több ipari technológiát használó szobrászati művésztelep jött létre (1974: Dunaújváros, 1975: Nagyatád, 1976–1978: győri RÁBA Symposion, 1977: Nyíregyháza). Cserny József megalapította a dizájnerek első alkotóműhelyét (1978: Zsenneyi Műhely). Ugyancsak a 70-es évek közepétől kezdte meg munkáját az iparművészek több alkotótelepe (1974: Velem, 1975: Kecskemét – zománcművészeti és kerámiaművészeti, később textilművészeti alkotótelep is). A miskolci grafikai művésztelep mellé létrejött két új grafikai művésztelep (1974: Salgótarján, 1977: Makó) és 1979-ben kezdte meg hosszú működését a Hortobágyi Alkotótábor).

Az új művésztelepek a kezdetektől hívhattak művészeket a szocialista testvérvárosokból. 1977-ben Pécsen a szocialista országok alkotótelepeinek tapasztalatairól nemzetközi szimpóziumot is szerveztek, mely lendületet adott a meglévő művésztelepek nemzetközivé alakításához és a szakmai kapcsolatok szélesedéséhez. A zárónyilatkozatban a frissen alakult Szimpózium Tanács (Cserny József vezető, Farkas Ádám képzőművészeti, Schrammel Imre iparművészeti szekcióvezető) először fogalmazhatott meg művésztelepekre vonatkozó fejlesztési javaslatokat. Ekkor vált általánossá, hogy az alkotótelepek résztvevői műveket ajánlottak fel a művésztelepi gyűjteményfejlesztés céljából.

A 80-as években a dinamikus fejlődés megtorpant, néhány művésztelep azonban mégis megalakult: Mezőtúron (1981), Nagybaracsán (1981) és Mátraalmáson (1983). A gazdaság fellendítésének általános célja és a vizuális kultúra közüggé válása a művészeteknek természetes szerepet adott, de nem társult hozzá valódi kulturális stratégia. Az ipari és egyetemi városok építkezései környezetesztétikai, épületdíszítő, köztéri és belső díszítési, illetve a gyárak termékfejlesztési céljai dizájnfeladatokat adtak a művésztelepeknek, a gyárak támogatták a

művészek anyagkísérleteit, a települések pedig a környezet szépítését. Az Iparművészeti Főiskolán végeztek aktívan bekapcsolódtak a művésztelepek munkájába, s a szobrászokkal együtt a szervezőmunkába is.

1981-ben a Művelődési Minisztérium bekérte a művésztelepek működési szabályzatait, és miniszteri utasításba foglalta az alkotótelepek működési kereteit, mely utasítás komplex kultúrpolitikai koncepció hiányában azonnal értelmét veszítette. Bár szabadá vált az út az alulról jövő kezdeményezések előtt művésztelepek alapítására, számos művésztelep komoly működési gondokkal küzdött, s néhány meg is szűnt (pl. 1983 Velem, 1987 Fotóművészeti Alkotótelep Nagybaracska). A társadalom változásigénye, s ezzel összhangban a művésztelepek fejlesztése légüres térbe került.

A válságból kiutat kereső Cserny József 1989-ben Győrött hívta életre a hazai művésztelepek I. Országos Találkozóját, ahol nyilvánosságot kaptak a művésztelepek problémái. Az értékek átmentésére, a művésztelepek újjáalakításának elvi megalapozására Művésztelepi Akadémia létrehozásán gondolkodtak. A következő évben Cserny József megalapította a Fészek Klubban régi álmát, a Magyarországi Alkotótelepek és Symposionok Társaságát (röviden Symposion Társaság).

A Symposion Társaság az első olyan civil művészeti egyesület volt, amely a hazai művésztelepekért tevékenykedett. Más szervezetektől függetlenül, önálló szervezeti formaként működött a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetsége keretein belül, a Fészek Klubban. Az alapító tagok az alakuló ülésen megállapították, hogy a szimpózium „klasszikus hősokora” lezárult, a mozgalom megújításához új hajtóerőre, új alapokra, a támogatás, működtetés új rendszerére, a fiatalok bevonására és a tapasztalatok megosztására van szükség. Ennek segítségét és koordinálását vállalta magára a Symposion Társaság, melynek elnöke Cserny József (2009-től Harsay Ilona), alelnöke Schrammel Imre és Péter Ágnes volt.

A művésztelepek összefogása, tevékenységük segítése és koordinálása nem volt újkeletű gondolat. Cserny József és a hozzá hasonlóan elhivatott művésztelep-szervezők számos művésztelep létrehozását és működését segítették a 60-as, 70-es években, többnek a szervezésében közvetlenül is részt vettek, s maguk is alapítottak művésztelepet. Már hosszú ideje a Fészek Klubban találkoztak hétfőnként egy nagyobb asztaltársaság tagjaiként, s ott beszéltek meg az aktuális tennivalókat. Közvetlenül a rendszerváltás előtt a Magyar Építőművészek Szövetsége Székházában tartották összejöveteleiket, majd a Táltos utca 8-ban leltek véglegesen otthonra Harsay Ilona jóvoltából, aki heti rendszerességgel Symposion Klubot szervezett ide. A klubban lehetővé vált az alapító művésztelepek számára, hogy megismerjék egymás munkáját, módszereit, alkotásait, s új információkkal gazdagodjanak. Itt tanulták együtt a pályázatírást, az adózást, a szerződés-kötést, az új jogszabályokat, az egyesületalapítást, a számítógép-használatot stb. Ez a klub lett a művésztelep-vezetők önképzésének és rendszeres tájékozódásának helye. Budahegyi Tibor rendezésében minden hónap első keddjén az alkotótelepek és alkotóműhelyek bemutatására kiállítást nyitottak (több mint 150 kiállítás), s a hónap többi keddi napján tudományos, művészeti és filozófiai előadásokat szerveztek (a programajánlatokat a művésztelep-vezetőktől Kovácsné Éva gyűjtötte össze és Cserny Józseffel egyeztetve szervezte). A Társaság tagjai országos symposiontalálkozóról döntöttek, és az eredményeiket itt beszéltek meg. 1989-től minden évben rendeztek symposionokat az összes hazai művésztelep részvételével. Saját hagyományt is teremtettek a napfordulókon a

Normafához szervezett kirándulásokkal, a kiválasztott művésztelepek közös meglátogatásával, valamint a legjobb művésztelep-vezető szakmai díjjal történő jutalmazásával (Symposion-, 2009-től Cserny József Symposion-díj). 1990-ben elindították a Symposion című folyóiratot, mely részletes adatokat tett közzé a hazai alkotótelepek munkásságáról, és évente beszámolt az aktuális alkotótelepi eseményekről és eredményekről. A Symposion-díjat a két szervezet együtt alapította, a díjátadás a Fészek Klub Gobelín-termében, ünnepélyes keretek között zajlott és ott adják át a díjat ma is. A Symposion Társaság nagy hangsúlyt helyezett a művészet és a tudomány közötti interdiszciplináris kontextus megteremtésére, s fejlesztően hatott a művésztelepek funkciójának és tevékenységének bővítésére, a továbblépésre.

A Symposion Alapítványt (teljes neve: Symposion Alapítvány a Magyar Művésztelepi Mozgalomért) a Symposion Társaság 1991-ben Nyíregyházán hozta létre. Elnöke a mai napig Péter Ágnes szobrászművész. Az alapítvány célja a művésztelepi mozgalom és a symposionok koordinálása, fejlesztése, szimpóziium jellegű párbeszédet folyamatos kezdeményezése és ösztönzése, a művészi kommunikáció hagyományos és új formáinak feltárása, kiállítások, előadások, akciók szervezése, publikációs és pályázati tevékenység. Emellett célja a külkapcsolatok építése, fenntartása és bővítése, művésztelepi adatbázis létrehozása, és a határainkon kívül élő magyar művészek hazai művésztelepi részvételének elősegítése, támogatása. Az alapítvány segítette a Gyermelyi Művésztelep létrejöttét, s sokat tett az alkotótelepek technikai és technológiai színvonalának fejlesztéséért, a művésztelepi eredmények széles körű megismertetéséért.

Cserny József és Péter Ágnes, a két szervezet elnöke a nemzetközi művésztelepi rendezvényeken a hazai művésztelepeket képviselte, és rendszeresen beszámolt róluk a művésztelep-vezetőknek. Péter Ágnes 2006-ban megalapította a Nemzetközi Velencei-tavi Symposiont, melynek egy személyben vezetője és szervezője is. Utóbbi munka keretében Hantos Károllyal olyan projektmodszert dolgozott ki és kezdeményezett interdiszciplináris kutatási témának, amely elemében és az alapoktól újítaná meg a művészetoktatást. A symposion módszer elterjesztéséhez saját mintát dolgozott ki, és elkészítette szakemberekkel az első telefonos alkalmazással elérhető virtuális szoborparkot, mely a Velencei-tavi természetművészeti symposion efemer anyagokból készített alkotásait dokumentálja XXI. századi szinten. A művésztelep az alkotómunka és a kiállítások, kiadványok szervezése mellett keresi azokat az új és hatékony kommunikációs lehetőségeket, amelyekkel ma és a jövőben mindenkihez közelebb vihetik a művésztelepen készült műveket és a különböző művészgenerációk aktívan részt vehetnek a szakemberekkel a Velence-tó körüli, ipar nélküli térség rekreációs fejlesztésében.

A 90-es évek végéig átalakult és új alapokra került a hazai művésztelep-mozgalom. Megjelentek az önkormányzatoktól és az állami kulturális intézményektől részben vagy egészben függetlenedő alapítványi, nonprofit vállalkozói és magánalapítású, vagy kombinált fenntartású, közös üzemeltetésű országos és nemzetközi művésztelepek (1990: Móri Képzőművészeti Szabadiskola Művésztelepe, Hungarian Multicultural Center Budapest Művésztelepe és a Bárdudvarnoki Üveg Szimpóziium, 1992: a Széchenyi Alapítvány Gyermelyi Művésztelepe, Ludvig Nemzetközi Művésztelep és Nyíregyházi Nemzetközi Mester-Diák Üveg-szimpóziium). Új, a helyi adottságokra építő alkotóközösségek születtek (1990: Ajkai Grafikai Műhely Művésztelepe, 1994: Patak Művésztelep,

1996: Lipótfa, Papírművésztelep), közösségformáló és közösségmegtartó rendezvényekhez kerestek partnereket a polgármesterek. A 90-es évektől valós stratégiai elemmé vált a kulturális sokszínűség, a közösségi identitástudat erősítése, és a falvak, kisvárosok megtartó erejének a javítása. További új művésztelepek születtek (1990: Tállya, 1992: GébArt és Nyíradonyi Művésztelep, 1994: Bicsérdi Művésztelep és Zsákai Képzőművészeti Alkotótábor, 1995: Civis Nemzetközi Művésztelep és Berekfürdői Nemzetközi Nagykun Művésztelep, 1996: Cered, Barcs, Hódmezővásárhelyi Nemzetközi Kerámia Központ, 1997: Tatabányai Fém-szobrászati Alkotótábor, Nádudvari Nemzetközi Művésztelep, 1998: Gödöllői Iparművészeti Alkotóműhely, 1999: Dósai Művésztelep és Kőkapu Művésztelep). Ugyanakkor a rendszerváltás utáni privatizálás, a társadalom átalakításával járó változások, majd a 2008-tól jelentkező gazdasági világválság nagy veszélyt jelentett minden művésztelep számára, ha nem tudott legalább részben önfenntartóvá válni, új szponzorokat találni, nemzetközi kutatási és oktatási programokba bekapcsolódni. Legfőképp a nagy és speciális anyagigénnyel, illetve technikai-technológiai háttérrel, több szakmai vezetővel és kiszolgáló személyzettel működő alkotótelepek kerültek veszélybe. Nemzetközileg ismert, kiemelkedő jelentőségű művésztelepek szűntek meg, vagy kényszerültek tevékenységük felfüggesztésére (például Siklósi Kerámia Szimpóziium, Villányi Nemzetközi Szobrász Szimpóziium, Dunaújvárosi Nemzetközi Acélszobrászati Művésztelep, Nagyatádi Nemzetközi Faszobrász Alkotótelep, Makói Grafikai Műhely és művésztelepe). Más esetekben új fenntartó alá kerülve tevékenységük minimálisra redukálódott, illetve az új fenntartó új művészteleppel váltotta fel a jól működő régit, hogy költséget takarítson meg.

A 90-es évek végén, de főleg a második évezred első évtizedének közepétől néhány pályakezdő művész és művészcsoporthoz maga hozta létre művésztelepét, s keresett hozzá szponzort, fenntartót; vagy azért, mert alkotómunkája olyan technológiai háttérrel igényel, amit önerőből nem tud megteremteni, s nem lehet jól felszerelt műhely nélkül kivitelezni, vagy mert ennek híján nem tud az egzisztenciája megteremtését biztosítani, nagyobb megrendelést teljesíteni. Az új művésztelepek és a nemzetközi szinten is kiválóan szereplő alkotók nagy lélegzetű koncepciójából gyakran eleve következik, hogy lehetetlen azokat egyedül megvalósítani. (Lásd: 1994: Zalaszentgróti Villa Negra, 1997: Farkaskő-Noszvaj, 1998: Tolcsvai Természetművésztelep, 2003: Esztergomi Művésztelep, 2004: LÉDA Digitális Művésztelep és Kecskeméti Acélszobrászati Szimpóziium, 2005: Nyíregyházi Fametsző Művésztelep, 2006: Nemzetközi Velence-tavi Symposion és Debreceni Nemzetközi Művésztelep, 2007: Olaszliszka és a makói Natura Marosmenti Művésztelep, 2011: DunArt.com, 2014: Vajda Lajos Stúdió művésztelepe, 2016: Szigetmonostori Művésztelep.) Ezek a művészek a legnagyobb terhet, nehézségeket is vállalják, mert szükségük van az innovatív szellemi légkörre és erőpróbáló intellektuális közegre csakúgy, mint a művésztársak segítő együttműködésére és a korszerű technikai háttérre, amit ma is csak egy művésztelep biztosíthat számukra.

Eközben felértékelődtek a helyi értékek, de csak ott javultak vidéken a színvonalas kortárs művészet folyamatos jelenlétének feltételei, ahol művésztelep működött. A 2000-es évekre felnőtt egy új alkotói generáció, amelynek tagjai új médiákkal dolgoznak, nem hagyományos műveket teremtenek, nem egy-egy műben, hanem projektekben gondolkodnak. Tevékenységüket gyakran a társadalmi térben,

közterületeken és a természetben, efemer anyagokkal fejtik ki, és csak dokumentációkból ismerjük. Mellettük az egymást jól ismerő alkotó-művészek részéről tovább él az igény az együtt alkotást biztosító, hagyományos alkotótelepekre is (2002: az újjáalakult Szolnoki Művésztelep, 2008: Bükk, 2009: Bükkszék és Érd, 2009: ArtCamp, 2010: Caffart, 2012: Egri Nemzetközi Alkotó- és Művésztelep, 2015: Nyíregyházi Plein Air Művésztelep).

A művészi alkotás olyan intellektuális és gyakorlati tevékenység, amelynek eredménye – a műalkotás – generációk tudását, szemléletét, gondolkodását, érzelmi és értelmi intelligenciáját, vizuális kultúráját és problémamegoldó képességét alapozza meg. A művész a saját kutatómunkájából, személyes élményeiből és alkotói gyakorlata tapasztalataiból építkezik, de szüksége van szellemi társakra és innovációs képességei megőrzésére.

A hazai művésztelep-mozgalom egyik legnagyobb teljesítménye, hogy minden korábbi és jelenlegi nehézség ellenére megtartotta közösségteremtő erejét és tudásörökítő szerepét, s egyre nagyobb szerepet vállal az oktatás és a vizuális kommunikáció új formáinak a kutatásában. Másik nagy eredménye az a hatalmas mennyiségű és felbecsülhetetlen értékű műalkotás-együttes, amely az egész országban közgyűjteményeinket gazdagítja, s kiállítások sokaságának tárgyát és anyagát képezi, hozzájárulva a magyar művészetről alkotott külső és belső kép árnyaltabbá válásához és a művészetünket meghatározó, kivételes művek születéséhez.

Bár a művésztelepek az első magyarországi festőtelep megjelenésétől eltelt 120 év alatt erősen differenciálódtak és funkciójuk is többször változott, egyértelműen pozitív a hatásuk a mindenkori művészeti életre, a művészetről való felelős gondolkodásra, a vizuális kultúra fejlődésére és az innovatív magatartásra. A symposion ma is a közös gondolkodás, az egyéni kutatás és tanulás helyszíne, és hatékony interdiszciplináris módszer, melynek eredménye beépül az életművekbe.

N. MÉSZÁROS Júlia

On the Hungarian symposia and the Symposium Society and Foundation

The word symposium, (Greek: symposion, Latin: convivium) as it appears in ancient Greek and Latin literature, refers to a special occasion in which the sciences and arts meet together. This concept found renewal during the Renaissance period. They began to organise symposia around 1443 in Milan, the centre later moving to Florence and, thanks to the spread of Humanism throughout Europe, also gaining popularity in the court of King Matthias. During the Baroque they survived, offering a supplementary alternative to the academies and universities and served to broaden students' knowledge of art theory. During the 19th Century, partly thanks to the growing academic subject matter and the fundamental restructuring of studio practice, and partly due to the desire to pass on the contemporary practice of plein air painting, the summer art workshops, or symposia, became a necessity.

The symposia movement in Hungary arose due to dissatisfaction with the quality of art training and thanks to a desire for an inspirational intellectual life. Founded in 1896 the Nagybánya Art Workshop was the most important achievement in painting during the second half of the 19th Century and set out to establish Hungarian plein air painting. It aroused great interest amongst Hungarian artists, to such an extent that although originally the workshop intended to welcome the students of Simon Hollósy's private Munich school, it functioned as a free school from 1902 onwards, providing the opportunity for participation to those artists desiring to enjoy the most up to date painterly practice.

Of similar importance, but in more limited circles, were the Neo group of Kecskemét painters (1912), a break away group from Nagybánya; the free school in Nyergesújfalu, which originally was a group of friends based around Károly Kernstok and which had in 1919 existed simply as an art studio; the Hódmezővásárhely Majolika Workshop (1912), as well as the Gesamtkunst attitude of the Gödöllő Crafts Colony (1901–1920). The latter opened a school in the weaving workshop in 1907, which became the teaching workshop of the School of Applied Arts.

In a different manner, but following in the footsteps of Nagybánya, the Szolnok Art Colony made the town and the local ethnic culture attractive by offering artists moving here housing with studios (Pettenkoffen had already painted here at the time of the 1848 war of independence). The Szentendre Art Colony officially founded in 1929 offered peaceful surroundings in the exceptional atmosphere of this small town, rich in cultural tradition, not far from the work place and exhibition possibilities.

The intention of the founders up to the 30's was to enliven the cultural life of the town, to protect and sometimes renew its cultural traditions, whilst the decentralisation tendency of the 20's and the rise in local patriotism – as in the case of Miskolc too – it became the centre for the Academy of Fine Arts summer workshops, whilst in the 30's it rode on the wave of tourism development. The 'Art Colony' term implied comfortable accommodation with a studio and, thanks to the grouping of many such facilities on one site, the possibility of collaborative creative work (compare to the everyday lives of the artists housed in the studio accommodation offered in Budapest's Százados út art colony which had been founded in 1912). Alongside this up to the middle of the 30's, and in the case of several painting

workshops up to this day, the new workshops followed the creed of Nagybánya, built on the basis of the Barbizon School in which creation and teaching centred around the artwork and art, even if the workshop did not enjoy the leadership of someone as thoroughly grounded in the endeavours of European art, and as dedicated to education, as was Károly Ferenczy in Nagybánya.

Following the dis-annexation of Nagybánya most of the native summer art workshops kept themselves alive by accepting the participation of the students of the Academy of Fine Arts. In the middle of the 1920's the teachers, alongside the Budapest Epreskert facilities, took their students to Miskolc (from 1920 the students of Ágost Benkhardt), Kecskemét (under the leadership of Imre Révész Imre), Makó, Hódmezővásárhely, Szeged (the students of Gyula Rudnay from the 20's) Nagymaros (János Vaszary's summer school), and apart from these to Mohács, Pécs and Szombathely (students of Oszkár Glatz). From the beginning of the 30's Sopron and Tata were included (students of Elekffy). These summer workshops were referred to as courses by the teachers and there was little attempt to form strong relationships with the accommodating community. Solely in Nagymaros they claimed that Vaszary's personality attracted the local intellectuals to the art workshop.

The founding and funding of the art colonies and workshops happened in various manners, but were driven by a common aim, which was the maintaining and developing of art as a natural community function. During the first period of the Hungarian art workshop movement those colonies boasting permanent premises already considered forming and extending art collections, amongst which the richest, that of Szolnok, was removed from the country by the Germans during the Second World War.

During the Second World War, from the Vienna Award until the end, the permanent art colonies became deserted. Their rehabilitation only began following the restoration of the buildings (1953–1957), most of which then operated as creative art centres (1953 Zsennye and Hódmezővásárhely, 1956 Kecskemét, 1957 Mártély). Until the middle of the 60's we hardly find any examples of new facilities coming into being. One exception was the art centre at Hódmezővásárhely founded in 1953, whilst Tokaj was founded by local artist-teachers for the education of amateur artists under the Institute of Popular Culture and in 1963 the Hajdúság Art Workshop was founded.

The first real flowering of the art colonies following the war began in the middle of 60's and continued through the 70's. Many consider this period to constitute the beginning of the Hungarian Symposium movement, for it was at this time that the workshops truly became centres of artistic research and experiment. At this time that generation came to the fore which consciously strove to reposition Hungarian art into the global art scene, which had remained aloof between the two world wars and which from 1949 had been hermetically sealed by the national socialist politics, the world crisis, the world war, poverty and from 1949 by the communist ideology.

At the beginning of the period the Hungarian Socialist Workers Party IX Congress held in 1966 declared a position which was later strengthened during the 1974 Congress. The first declared that support should be given to "socialist and other humanistic creators addressing the masses", and gave space for endeavours which were

WORKSHOPS

not politically or ideologically hostile, whilst the latter announced the intention of the political leaders to “ensure that they sufficiently keep in step with the cultural demands”.

During the second half of the 60's numerous art workshops could come into being and whose founding and working conditions were governed by political rules, and whose professional advice and supervision were provided by the country's largest art organisation, with funding provided by the government. After 1966 towns which had absolutely no contact with contemporary art also founded art workshops. The artists lived with these freer conditions, whilst amongst the leaders of the art organisations a number of symposium devotees operated, such as István Bencsik, József Cserny, Imre Schrammel and Ádám Farkas, for whom the art workshop was the best tool for quality teaching, for keeping Hungarian art life on the move and for keeping in touch with international professional experience. In 1967 – for the first time in the country – an art workshop was organised in Székesfehérvár with industrial support, although this only had a one year permit. In the same year the Villány Sculpture Workshop was founded, which in 1970 – again first in the country – became international through the participation of leading Czech and Polish artists. In 1968 the Siklós Ceramic Workshop was founded, the Pécs Studio (1968-1980), the Bonyhád Enamel Symposium (1968) and the Zalaegerszeg Art Workshop, with the Győr and Gyula workshops following a year later. In 1971 János Fajó founded the Pest Studio silk-screen workshop in his Benczúr Street studio with Imre Bak and István Nádler, which was later joined by other artists and worked as a collective workshop and art print publisher until 1988. A couple of years later János Fajó led workshops in Telkibánya and Encsi, whilst Imre Bukta and Sándor Bernáth(y) did likewise in 1971 at Tiszafüred.

The XI Party Congress in 1975 declared it the business of the party to develop social awareness and national culture and that the task of the arts and artists was to “assist socialist awareness through the authentic depiction of the worker” with the help of the community relationships formed through work integrated with art in public education.

During the 1970's a number of sculpture workshops were founded boasting industrial technology, such as Dunaiújváros in 1974, Nagyatád in 1975, the Győr RÁBA Symposium (1976–1978) and Nyíregyháza in 1977. József Cserny founded the first design symposium, the Zsennye Workshop in 1978. From the middle of the 70's a number of industrial art workshops were also founded (Velem in 1974, The Enamel Studio and the Ceramics Studio at Kecskemét in 1975, which was complemented later by the Textile Studio. Two graphics Workshops were also founded alongside the existing workshop of Miskolc, at Salgótarján in 1974, Makó in 1977, whilst in 1979 the Hortobágy Art Workshop began its long life.

From the beginning the new art workshops invited artists from socialist twin towns. In 1977 an international symposium about the art workshops of the socialist countries was organised and this provided impetus to the existing workshops to become international and to widen their professional contacts. In a closing document the newly formed Symposium Council (lead by József Cserny, with fine

artist Ádám Farkas and applied artist Imre Schrammel) defined development proposals for the symposia for the first time. It was at this time that it became common practice for the artists participating in the symposia to donate their works to the workshop's collection.

In the 80's the dynamic development slowed down, but still some new workshops came into being: Mezőtúr (1981), Nagybaracska (1981) and Mátraalmás (1983). The art workshops had a natural role to play in economic development and in the endeavour to make visual culture a public concern, although there was no genuine cultural strategy to connect to. Art workshops did have design duties contributing to environmental aesthetics, building decoration, and design for public and interior space in the industrial and university towns, or they assisted in product development in the factories, with the factories supporting the workshops' experiments with materials, whilst the towns benefited from the beautification of the environment. Students graduating from the Academy of Applied Arts actively joined in the life of the workshops and, in the case of the sculptors, in the organisational work too.

In 1981 the Ministry of Education collected together the rules of these workshops and the minister issued a decree on their running, but due to a lack of any complex cultural conception the decision was of little relevance. Whilst the way was clear for new workshops to come into being, many of the existing ones fought with serious operational problems and some actually closed (e.g. Velem in 1983 and the Photographic Art Workshop of Nagybaracska in 1987). The desire for social change and, coupled to it, the harmonious development of the workshops, entered into a vacuum.

In an attempt to find a way out of the crisis József Cserny called together the first National Art Workshops Meeting in Győr in 1989, where the problems of the workshops became public and in order to maintain their values and give new direction to the workshops the idea of a Symposia Academy was floated. In the following year József Cserny founded at the Fészek Club the Symposia and Art Workshops Society (commonly abbreviated as the Symposium Society).

The Symposium Society was the first organisation for Hungary's art workshops. It functioned within the Fészek Club as an independent body. The founding members declared at the first meeting that the classical age of the symposia had now ended and that to renew the movement a new motor, new foundations, and a new working system of funding and functioning were required, along with the experiences offered through involving younger artists. The Symposia Society agreed to co-ordinate these efforts under the presidency of József Cserny (from 2009 Ilona Harsay), with Imre Schrammel and Ágnes Péter as vice-presidents.

The idea that the workshops should stand together and have help and co-ordination in their operation was not a new one, having its roots in the 70's, but the forming of the Society had become an unavoidable necessity in order to save the movement and to gain wide social recognition for it. József Cserny and the similarly devoted workshop heads had founded and assisted the operation of numerous workshops in the 60's and 70's, in many cases being directly responsible for the organisation. Weekly meetings were held in the Fészek Club on Monday evenings, providing a platform to discuss relevant tasks. Directly prior to the collapse of the Socialist

system their meetings were held at the headquarters of the Association of Hungarian Architects, whilst later, thanks to Ilona Harsay, a permanent home was found at 8 Táltos Street.

The Symposium Society and the Symposium Foundation, as registered bodies, both began their activities here. With the foundation of the club the Symposium Society met weekly and discussed operations, methods, artworks and the news of the different member workshops. Here they also learnt together about making grant applications, tax matters, how to draw up contracts, about the new laws, how to found societies, even how to work with computers. The Club became the venue for the self-training and orientation of the workshops' leaders. Tibor Budahegyi opened exhibitions on the first Tuesday of each month, where the works of the various workshops and symposia were introduced (more than 150 exhibitions) and lectures on science, art and philosophy were held on the other Tuesdays of the month (speakers were suggested by the workshop leaders, collected together by Éva Kovácsné, who consulted with József Cserny on the contents of the final programme. They decided to organise a national symposia meeting where results could be discussed. These were held every year from 1989 onwards. This meeting established its own traditions with visit to Normafa at the time of the equinoxes coupled with a visit to a chosen workshop, as well as an award annual for the best workshop leader (from 2009 called the József Cserny Symposium Prize). In 1990 the Symposium magazine was first produced, giving detailed accounts of the workings of the nation's art workshops and once a year giving an account of the events and results of the workshops. The Symposium Prize was founded jointly with the Symposium Foundation. The gala award ceremony took place in the Gobelín Hall in the Gobelín House at the Fészek Club. The Symposium Society placed great emphasis on creating an interdisciplinary context between art and science, influenced the workshops functioning and helped them to develop forwards.

The Symposium Foundation was created by the Symposium Society in Nyíregyháza in 1991, with the sculptor Ágnes Péter as the president, a title which she holds to this day. The Foundation aims to co-ordinate and develop the workshop movement and symposia through a continuous symposium-like discourse and motivation, examining the traditional and new methods of artistic communication, and to organise exhibitions, lectures, actions and publications. Alongside this the Foundation develops and maintains foreign relations, organises a common information bank for the workshops and assists Hungarians living abroad to participate in art colonies in Hungary. The Foundation assisted in the formation of the Gyermely Art Workshop, doing much to develop the workshop's technical and technological standards, and to publicise the results.

József Cserny and Ágnes Péter, as presidents of the two umbrella organisations, represented the national workshops at international events and regularly reported back their experiences to the workshop leaders. Ágnes Péter was to later establish the International Lake Velence Symposium, of which she is both leader and organiser. Within this framework she organised, with the help of Károly Hantos, inter-disciplinary research projects which, having no precedence in Hungary, sought to renew art training. The symposium developed its own methodology and with the help of specialists formed the first

telephone-application virtual sculpture park, recording the essentially ephemeral works produced in the Velence symposia using 21st Century techniques. The workshop, beside the production of the artworks and their exhibition and publication in catalogues, seeks those new efficient communication and recreation tools which today and in the future may bring the artworks closer to the public and help develop with the active participation of specialists an area of the country which has no industry.

The Hungarian art workshop movement had been transformed by the end of the 90's, providing new impetus to found new workshops. International workshops were founded by local councils, by national cultural organisations, or by entirely independent foundations, non-profit business or private initiatives, or by a combination of these (the Mór Fine Art Free School Workshop, the Hungarian Multicultural Center Budapest Art Workshop and the Bárdudvarnok Glass Symposium in 1990; the Széchenyi Foundation Gyermely Art Workshop, the Ludwig International Art Workshop and the Nyíregyháza National Teacher-Student Glass Symposium in 1992). New creative communities came into being taking advantage of local conditions (the Ajka Graphics Studio in 1990, The Patak Art Workshop in 1994 and the Lipótfő Paper Workshop in 1996) when the mayors of these settlements sought partners to host events which helped in forming or maintaining communities. From the 90's onwards cultural diversity, the strengthening of community identity and the desire to stop depopulation of the villages and small towns became strategic elements. (Further new workshops were founded at Tállya in 1990; GébArt in 1992; Bicsérd in 1994; Cered, Barcs, and the International Hódmezővásárhely Ceramic Centre in 1996; the Tatabánya Metal Sculpture Symposium in 1997; the Gödöllő Applied Arts Symposium in 1998, and the Dósa Workshop in 1999). At the same time, following the collapse of Communism, privatisation, social transformation, and the world financial crisis from the middle of the 2000 decade, proved to pose a great threat to all the art workshops and especially to those which were large and reliant upon special materials and technological back up employing professional staff, in the case that they were unable to become at least partially self-sufficient, to find new sponsors, or to participate in international research and teaching projects. Internationally renowned, outstandingly important symposia and workshops disappeared or suspended their activity (e.g. The Siklós International Ceramic Symposium, The Villány International Sculpture Symposium, the Dunaujváros International Steel Sculpture Symposium, The Nagyatád International Wood Sculpture Symposium and the Makó Graphic Studio), or came under new management who reduced their operations to the barest minimum in an attempt to cut costs.

From the end of the 90's, and particularly from the middle of the 2005 onwards, several artists at the beginning of their careers, and several groups of artists, founded art workshops, seeking and finding sponsorship. Artists whom, due to the special technical background necessary for making art and the need for well-equipped studios, were otherwise unable to maintain their own existence and to undertake larger commissions. It was evident that the new art workshops and the grand conceptions of artists enjoying international renown were unable to go it alone. (For example: Zalaszentgrót Villa Negra in

1994; Farkaskő-Noszvaj in 1997; Tolcsva Nature Art Symposium in 1998; Esztergom Symposia in 2003; LÉDA Digital Workshop and Kecskemét Steel Sculpture Symposium in 2004; the Nyíregyháza Woodcut Workshop in 2005; The Lake Velence International Symposium and the Debrecen International Workshop in 2006; Olaszliszka and the Maros Natura Workshop in 2007; DunArt.com in 2011; Vajda Lajos Studio in 2014, and the Szigetmonostor workshop in 2016). These artists accepted the great burden and the difficulties due to a need for an innovative intellectual atmosphere and an up to date technical background which can only be guaranteed today within the framework of such collective workshops.

Whilst local interests gained ground, the conditions for high quality contemporary art did not improve provincially, except where collective workshops and symposia were to be found. From 2000 a new generation grew up with artists working with new media, artists whom, instead of making traditional one off artworks, thought in terms projects. Their activities often took place in social space, in public spaces and in nature, often involving the use of ephemeral materials, so that only the documentation of these works remains. Besides these, the need for traditional types of workshops remained, in which participating artists know each other well and enjoy working together (some new ones are the re-founded Szolnok Art Workshop in 2002; Bükk in 2008; Bükkszék, Érd and ArtCamp in 2009; Caffart in 2010; Eger International Art Workshop in 2012, and the Nyíregyháza Plein Air Workshop in 2015).

Making art is both an intellectual and practical activity whose result – the artwork – forms the basis of the knowledge, way of looking, thinking, emotive and spiritual intelligence, visual culture and problem-solving ability of generations. The artist builds on personal research, on personal experience and on creative practice. Nevertheless there is also a need for stimulation from intellectual partners in order to maintain the ability for innovation.

The native symposium movement's greatest achievement has been that, despite every previous and current difficulty, it has managed to maintain its power to create communities and its role in passing on knowledge. It now takes on an ever larger role in education and the research of new forms of visual communication. Its other great achievement is that enormous mass of invaluable artworks which fill public collections throughout the country, which form the subject of numerous exhibitions adding richer nuances to the conception of Hungarian art and contribute to birth of exceptional artworks dominate our whole fine art.

Although during the 120 years that have elapsed since the first Hungarian symposium-workshop we may witness strong differentiation and see a number of changes in function, the movement's effect on the art life of the times, on the responsible way in which we think about art, on visual culture and its innovative attitude, are evidently positive. Still today the symposium is a place for collective thinking, for individual research and learning, offering an effective method of educating, whilst its effects become built into many an artist's oeuvre.

SYMPOSION TÁRSASÁG • BUDAPEST

DR.HC. CSERNY JÓZSEF TERVEZŐMŰVÉSZ (Diósgyőr 1939 – Budapest 2009)

1962-ben diplomázott az Iparművészeti Főiskola ipari formatervező szakán. 1962-től önálló tervezőként járműveket, lakókocsikat, speciális szállítóeszközöket, elektromos golfkocsit, rokkantkocsit, poliszter karosszériákat, sport- és szabadidőhajókat tervezett. Terveit a rajzoktól a modell, sőt a prototípus elkészítéséig többnyire maga kivitelezte. A hétfői „FÉSZEK ASZTAL” alapítója, 1974-től dizájnalkalmazók szervezője és a moszkvai nemzetközi design találkozók résztvevője. A Zsenyei Műhely szellemi alapító atyja, 1982-ig titkára. Karizmatikus egyéniség, a magyar symposion mozgalom egyik vezéralakja. Évente nemzetközi symposiont szervezett gyakorlati designereknek, majd beemelte a Zsenyei Műhelyt a designoktatásba. 1986 és 1990 között a Magyar Képző- és Iparművészeti Szövetség Szimpóziumok és Alkotótelepek Tanácsa elnöke, 1989-től Péter Ágnessel évente regionális symposion találkozót szervezett. 1990-től együtt szerkesztették a Symposion c. folyóiratot. 1990-ben a Symposion Társaság elnöke, 1994-től a Magyar Művészeti Akadémia tagja, a Soproni Egyetem Alkalmazott Művészeti Intézet alapító tanára, majd 1995-től az Intézet tanácsának elnöke. 1996-tól 1998-ig a LÉPÉS A JÖVŐBE designpályázat zsűrijének az elnöke. 1997-től a Soproni Egyetem tiszteletbeli doktora, 2001-től a Magyar Képzőművészeti Egyetem Habilitációs Bizottságának tagja. Munkásságát formatervezési nívódíjjal (1981), művészetszervezői nívódíjjal (1985), Munkácsy Mihály-díjjal (1985), Erdemes Művész-címmel (1989), Dózsa-Farkas András-díjjal (1989), Kossuth-díjjal (1993), Simsay-díjjal (2005), Csonka János-díjjal (2005) ismerték el.

SYMPOSIA SOCIETY • BUDAPEST

DR.HC. CSERNY JÓZSEF TERVEZŐMŰVÉS (Diósgyőr 1939 – Budapest 2009)

He received his diploma in 3D design from the Academy of Applied Arts in 1962. From thereon he worked freelance, designing vehicles, caravans, special transport equipment, electric golf transporters, cars for the disabled, polyester car bodies, and sport and recreation boats. His designs were developed personally from the sketch stage to the model and often to the prototype. He founded the "Fészek Roundtable" which met every Monday, organised the Design Meeting of 1974 and took part in the international design meetings in Moscow. He was the founding spirit of the Zseny Workshop and functioned as its secretary until 1982. With his charismatic personality he proved to be one of the outstanding leaders of the Hungarian symposium movement. Every year he organised an international symposium of practicing designers and later developed a role in design teaching for the Zseny Workshop. He was chairman of the Symposium and Art Workshops board of the Hungarian Association of Fine and Applied Arts between 1986 and 1990 and from 1989, together with Ágnes Péter, he organised an annual regional symposia meeting. From 1990 they jointly edited the Symposium magazine. In 1990 he became president of the Symposium Society, from 1994 he was a member of the Hungarian Academy of Arts, a founder teaching member of staff at the Sopron University's Institute of Applied Arts and president of the institute's board from 1995. Between 1996 and 1998 he was head of the jury for the 'Step into the Future' design competition. He was made an Honorary Doctor of the University of Sopron in 1997 and from 2001 was a member of the Habilitation Board of the Hungarian University of Fine Arts. He was awarded standard prizes for his designs in 1981, for his organisational work in the arts in 1985, the Munkácsy Mihály Prize (1985), the title of Merited Artist (1989), the Dózsa-Farkas András Prize (1989), the Kossuth Prize (1993), the Simsay Prize (2005) and the Csonka János Prize in 2005.

SYMPOSION TÁRSASÁG • BUDAPEST

HARSAY ILONA IPARMŰVÉSZ (Budapest 1942)

1968-ban a Magyar Iparművészeti Főiskola textil szakán szerzett diplomát. Rövid ideig a Duna Cipőgyár tervezőjeként, majd 1970-től önálló iparművészként dolgozott. 1968-tól a budapesti Szkéné Színház tagjaként részt vett az amatőr színházi mozgalomban. 1971-től Schäffer Judit jelmeztervezővel a Nemzeti Színház, a Magyar Állami Operaház, a Szegedi Szabadtéri Játékok, a Rock Színház, stb. bőrljelmezeit tervezte. 1973-tól Cserny Józseffel és gyermekükkel, Cserny Mártonnal rendszeresen látogatták a Zsenyei Alkotóházat, melyet Majtényi Károly vezetett. 1974-ben a vele való beszélgetés közben döntött férje a Zsenyei Műhely létrehozásáról. Harsay Ilona ott, és akkor került kapcsolatba a szimpózium-mozgalommal. 1977-től a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetségének Külsügyi Bizottságában Schrammel Imrével szimpóziumok és nemzetközi művésztelepek szervezője. 1979-től 1988-ig a lengyel Plener Experimentalnego w Skurze művésztelep állandó tagja (Krzyznia). 1985-ben Varsóban 4 évre az AIAP – Európai Regionális Bizottságába választják. 1986-tól MKISZ elnökségi tag, külsügyi titkár. 1992-ben lengyel mintára megnyitja a Táltos utcában a Symposium Klubot, mely 2009-ig működött. Harsay Ilona Cserny József halála után, 2009-től a Symposium Társaság ügyvezető elnöke. Ferenczy Noémi- és Simsay Ildikó-díjas iparművész, nemzetközi képző- és iparművészeti kiállításokon rangos szakmai díjakat nyert. (1977, 1986, 2002).

Lakcím: 1124 Budapest, Kiss János Altábornagy u. 57. | telefon: +36 1 201 2577 | mobil: +36 30 219 5414 | e-mail: iliharsay@gmail.com

SYMPOSIA SOCIETY • BUDAPEST

ILONA HARSAY APPLIED ARTIST (Budapest 1942)

She received her diploma in textile design from the Hungarian Academy of Applied Arts in 1968. For a short time she worked as a designer for the Danube Shoe Factory and from 1970 became freelance. From 1968 she joined the amateur theatrical movement as a member of the Budapest Székéné Theatre. From 1971 she designed leather costumes in partnership with Judit Schäffer for the National Theatre, the Hungarian State Opera House, the Szeged Open-air Plays, the Rock Theatre, etc. From 1973 she regularly visited the Zsenye Art Studios, run by Károly Majtényi, with József Cserny and their child Márton Cserny. During a conversation in 1974 her husband decided to set up the Zsenye Workshop. It was here and then that Ilona Harsay came into contact with the symposium movement. From 1977 she organised national and international symposia with Imre Schrammel for the Foreign Affairs Committee of the Association of Hungarian Fine and Applied Arts. She was a permanent member of the Polish Plener Extermentalnego w Skurze workshop in Krzynia from 1979 to 1988. In 1985 she was elected to the European Regional Committee of AIAP in Warsaw for 4 years. From 1986 she was a board member of the Association of Hungarian Fine and Applied Arts and also its secretary of foreign affairs. In 1992 she opened the The Symposium Club in Táltos Street, based on a Polish model, which functioned until 2009. After the death of József Cserny, from 2009 she has been the managing director of the Symposium Society. Awarded the Ferenczy Noémi prize and the Simsay Ildikó Prize, she won awards at renowned international exhibitions of fine and applied arts in 1977, 1986 and 2002.

Address: H-1124 Budapest, Kiss János Altábornagy u. 57. | phone: +36 1 201 2577 | mobile: +36 30 219 5414 | e-mail: iliharsay@gmail.com

SYMPOSION ALAPÍTVÁNY • BUDAPEST

PÉTER ÁGNES SZOBRA SZMŰVÉSZ • A SYMPOSION ALAPÍTVÁNY ELNÖKE *(Szabadszállás, 1949)*

Péter Ágnes a magyarországi szimpózium szervezők második generációjának legkiemelkedőbb alakja. 1978-ban a Magyar Képzőművészeti Főiskola szobrász szakán végzett. Alkotóként 1986-tól harminc hazai és külföldi művésztelep munkájában vett részt. Az 1980-as évek második felében kapcsolódott be a szimpózium-mozgalom szervezésébe, fejlesztésébe. 1993-ban és 1994-ben ő kezdeményezte és szervezte (másokkal együtt) az egri I. és II. Nemzetközi Fény Szimpóziumot, s szerkesztette a katalógusait. 1994-ben a Magyar Képzőművészeti és Iparművészeti Társaságok Szövetségének, 1996-tól 2006-ig a Symposion Társaságnak az alelnöke, Tálts utcai klubjának egyik szervezője. 1989-től együtt szervezte Cserny Józseffel az Országos Symposion Találkozókat, és 1991-től együtt szerkesztették a Symposion Újságot. 1991-től a Symposion Alapítvány elnöke. 1998-ban és 1999-ben nemzetközi konferenciát szervezett Sződligetén, 2001-ben megszervezte Visegrádon az Európai Művészek Tanácsa évi Konferenciáját és Kongresszusát. 2001–2002-ben az Európai Művészek Tanácsa vezetőségi tagja, 2006-ban magyar delegátusa volt. Ebben az évben megalapította, és azóta is szervezi a Nemzetközi Velence-tavi Symposiont, mely természetművészettel és a symposion módszer interdiszciplináris kutatásával, oktatási, közösség- és településfejlesztő hasznosításával foglalkozik (koncepció: projekt, könyv, AR APP). Symposion-modelljét a gimnáziumi és egyetemi oktatási gyakorlatba is bevezette. Számos művésztelepi kiállítást rendezett. Önálló művészként is jelentősek eredményei (1998: Munkácsy-díj, 1987–2010: tíz biennálé-díj és kilenc további szakmai díj).

Telefon: +36 30 200 7765 | e-mail: artsymposion@gmail.com | honlap: www.peteragnes.hu

SYMPOSIUM FOUNDATION • BUDAPEST

ÁGNES PÉTER SCULPTOR • PRESIDENT OF THE SYMPOSIUM FOUNDATION (*Szabadszállás*, 1949)

Ágnes Péter is the outstanding figure of the second generation of Hungarian symposia organisers. She gained her diploma in sculpture at the Hungarian Academy of Fine Arts in 1978. She has participated in thirty symposia and workshops at home and abroad since 1986. She became involved in the organisation and development of the symposium movement during the second half of the 80's. In 1993 and 1994 she, along with others, initiated and organised the first and second International Light Symposium in Eger, for which she also edited the catalogues. In 1993-4 she was vice-president of the Association of Hungarian Fine and Applied Art Societies and from 1996 – 2006 vice-president of the Symposium Society, and a co-organiser of the Táltos Street club. From 1989 she organised with József Cserny the National Symposia Meeting and from 1991 they jointly edited the *Symposion* magazine. Since 1991 she has been member of the Symposium Foundation. In 1998 and 1999 she organised an international conference in Sződliget and in 2001 she organised the conference and congress of the European Council of Artists in Visegrád. She was a board member of the European Council of Artists from 2001–2002 and further represented Hungary in 2006. In this year she founded the International Lake Velence Symposium, which she still organises today. The theme is nature art, coupled with inter-disciplinary research in symposia methodology, teaching, and community and regional development (projects, publications, AR, APP). She introduced the symposium model to secondary school and university teaching. She has organised numerous exhibitions of the symposia. She has also gained notable recognition for her individual artwork, being awarded the Munkácsy Prize in 1988 and ten biennale prizes and nine other awards between 1987 and 2010.

BARCSI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • KAPOSVÁR

Az alapítás éve: 1997

Fenntartó: Alapítvány a Barcsi Nemzetközi Művésztelepért | 7570 Barcs, Dózsa György u. 78.

Szakmai vezető: Halmos Klára | 7400 Kaposvár, Toldi M. u. 7. | telefon: +36 20 983 9685 | e-mail: hkara07@gmail.com

Művésztelep vezető: Vörös András | 7400 Zselickislak, Kossuth u. 21. | telefon: +36 20 983 9685

Levelezési cím: 7400 Kaposvár, Toldi M. u. 7.

Honlap: www.barsart.hu

Károly-Zöld Gyöngyi • Konstellációk
2015 __ vászon, elektrografika __ 106×81 cm

BÁRDUDVARNOKI ÜVEGMŰVÉSZETI ALKOTÓTELEP ÉS NEMZETKÖZI SYMPOSIUM

Az alapítás éve: 1990

Tulajdonos: Somogy Megyei Önkormányzat

Fenntartó: Goszthony Magyar Nemzetközi Üveg Alkotótelep és Szimpózium Alapítvány

Működtető: Magyar Üvegművészeti Társaság

Szakmai vezető: Smetana Ágnes

Üvegfúvó szakmai segítség: James Carcass

További kapcsolattartó személy: Szilágyi Csilla program kurátor | telefon: +36 20 255 1549 | e-mail: glassart.hu@gmail.com

Helyszín: 7478 Bárdudvarnok, Bárdibükk utca 12. | e-mail: glassart.hu@gmail.com

Honlap: www.glassarthu.wordpress.co

BÜKKI MŰVÉSZTELEP • NAGYVISNYÓ

Az alapítás éve: 2008

*Tulajdonos és fenntartó: Örökség Alapítvány | Csögör Bálint | telefon: +36 20 770 6348 | e-mail: csogerbaltint@gmail.com
Szakmai vezető: Tizedes Erika | 1088 Budapest, Vas utca 2/b | telefon: +36 20 966 1995 | e-mail: tizedes.erika@bukkimuvesztelep.hu
Székhely, levelezési cím: 3349 Nagyvisnyó, Liget út 5.
Honlap: bukkimuvesztelep.hu*

BÜKKSZÉK MŰVÉSZTELEP • SÁROSPATAK

Az alapítás éve: 2009

Tulajdonos és fenntartó: Új ART ÉRT Alapítvány

Működtető: Vincze István

Szakmai vezető: Csetneki József | telefon: +36 20 569 6758 | e-mail: csetneki67@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 3950 Sárospatak, Kazinczy út 27.

Honlap: <http://artert.hu/content/muvesztelepek-sarospatakon-bukkszeken>

Wrobel Péter • Túlsó part

2010 ___ karton, akril ___ 100×140 cm

NEMZETKÖZI KORTÁRS MŰVÉSZTELEP • CERED

Az alapítás éve: 1996

Tulajdonos és fenntartó: Fürjesi Csaba, Kun Cecília

Működtető: Ars Longa Nonprofit Művészeti Egyesület

Szakmai vezető: Fürjesi Csaba festőművész | 1124 Budapest, Zólyomi lépcső 22. | telefon: +36 30 984 8646 | e-mail: furjesi.csaba@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Kun Cecília művészeti menedzser | 1907 Budapest, Damjanich u. 5. | telefon: +36 30 401 1621 | e-mail: cecilia.kun@gmail.com |

Fürjesi Eszter marketing | 1124 Budapest, Zólyomi lépcső 22. | telefon: +36 30 210 2310 | e-mail: furjesie@gmail.com | Sánta László szakmai vezető |

1907 Budapest, Damjanich u. 5. | telefon: +36 30 733 5625

Székhely és levelezési cím: 3123 Cered, Kossuth u. 28. | Budapest, Zólyomi lépcső 22.

Honlap: www.artcolony-cered.com (fejlesztés alatt)

Albrecht Fersch (D) • 1205. Ceredi emberek-projekt
2015 ___ land art munka, fű, iszap, téglafal

DEBRECENI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 2006

Tulajdonos, fenntartó: Debrecen Megyei Jogú Város

Működtető: b24 Galéria, Debrecen

Szakmai vezető: Süli-Zakar Szabolcs képzőművész | e-mail: szabolcs@suli-zakar.com | telefon: +36 70 236 2297

Más kapcsolattartó személy: Koroknai Edit a b24 Galéria vezetője | e-mail: koroknai.edit@modemart.hu

Székhely, levelezési cím: b24 Galéria | 4024, Debrecen, Baththyány utca 24. | telefon: +36 52 532 836 | e-mail: info@b24galeria.hu

Honlap: <http://www.b24galeria.hu/>

Pettendi Szabó Péter • Emlékmű
2016 ___ vegyes technika ___ 3×6×6 m

DÓSAI NEMZETKÖZI ALKOTÓTÁBOR • JÁSZDÓZSA

Az alapítás éve: 1999

Fenntartó és működtető: Dósai Alkotótábor Alapítvány

Szakmai vezető: Kopacz Mária és F. Balog Erzsébet festőművészek | telefon: +36 20 535 5424 | e-mail: f.baloghzsoka@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Vajda Anna | telefon: +36 30 415 5056

Székhely: 5122 Jászdózsa, Szent Mihály tér 11.

Levelezési cím: 5122 Jászdózsa, Széchenyi út 9. | telefon: +36 57 436 312, +36 57 436 279, +36 57 436 278 | fax: +36 57 436 279

Honlap: www.dosaialkototelep.hu

F. Balogh Erzsébet • Fénytanulmány II.
2009 ___ vászon, olaj ___ 110×70 cm

DUNART.COM • SOMORJAI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • SOMORJA

Az alapítás éve: 2011

Tulajdonos és fenntartó: Mayer Éva

Működtető: Mayer Éva és a DUNARTCOM Egyesület (alapítva 2016-ban)

Szakmai vezető: Mayer Éva | 2011 Budakalász, Arany János u. 9. | telefon: +36 30 261 6307 | e-mail: mayereva83@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Majoros Áron Zsolt | 2011 Budakalász, Arany János u. 9. | telefon: +36 30 327 6336 | e-mail: majorosaron@gmail.com

Székhely, levelezési cím: Somorja (Šamorín), Nezábudková 16.

Mayer Éva • Szerethet engem Isten, hogy ennyire próbál (a Magánterület Egopolis határán című installációból)
2011 ___ fényvisszaverő reflexfólia, jelzőtábla ___ fotó: Kiss Gábor Gibbó

DUNAÚJVÁROSI NEMZETKÖZI ACÉLSZOBRÁSZ ALKOTÓTELEP ÉS SZOBORPARK

Az alapítás éve: 1974 (2000 óta szünetel)

Fenntartó és működtető: Dunaferr-Art Dunaújváros Alapítvány (1990-től) | 2400 Dunaújváros, Vasmű tér 1–3.

Szakmai vezető: Várnai Gyula kuratóriumi elnök | telefon: +36 30 225 2228 | e-mail: gyulavarnai@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Nagy Annamária | telefon: 06 20 338 87 67 | e-mail: annamaria.nagy1206@gmail.com

Székhely: 2400 Dunaújváros, Vasmű tér 1–3.

Levelezési cím: 2400 Dunaújváros, Vasmű út 12.

Honlap: http://www.partvedelem.hu/szoborpark_hu.htm

Szanyi Péter • Memento

1996 ___ vascső, harang, hegesztés, csavarozás ___ ma.: 10 m

FARKASKŐ NOSZVAJI BARLANG MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 1997

Tulajdonos, fenntartó és működtető: Farkaskő Noszvaji Barlang Művésztelep Egyesület

Szakmai vezetők: Horváth Ottó | telefon: +36 30 399 4340 | e-mail: pocemgalery@gmail.com • Balázs Péter | 3325 Noszvaj, Kossuth Lajos út 34. | telefon: +36 30 376 8262 | e-mail: viradbalazspeter@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 3325 Noszvaj, Kossuth Lajos út 34.

Honlap: www.pocem.eu

Durbák Lili • Lépték 2
2009 ___ fotó: Durbák Lili

GÉBÁRT NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • ZALAEGRSZEG

Az alapítás éve: 1992

Tulajdonos és fenntartó: Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Önkormányzata

Működtető: Keresztury Dezső VMK, Gébárti Kézművesek Háza

Szakmai vezető: Prokné Tirner Gyöngyi | telefon: +36 20 556 8086 | e-mail: tirner.gyongyi@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Pozvai Andrea | telefon: +36 20 260 1429 | e-mail: pozvai.andrea@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 8900 Zalaegerszeg, Landorhegyi u. 21.

Honlap: www.kereszturyvmk.hu

Kopasz Tamás • BWV 167.1.

2011 ___ vászon, akril ___ 150×120 cm

GÖDÖLLŐI IPARMŰVÉSZETI MŰHELY

Az alapítás éve: 1998

Ingtantulajdonos: Gödöllő város önkormányzata

Fenntartó és működtető: Gödöllői Új Művészet Közalapítvány

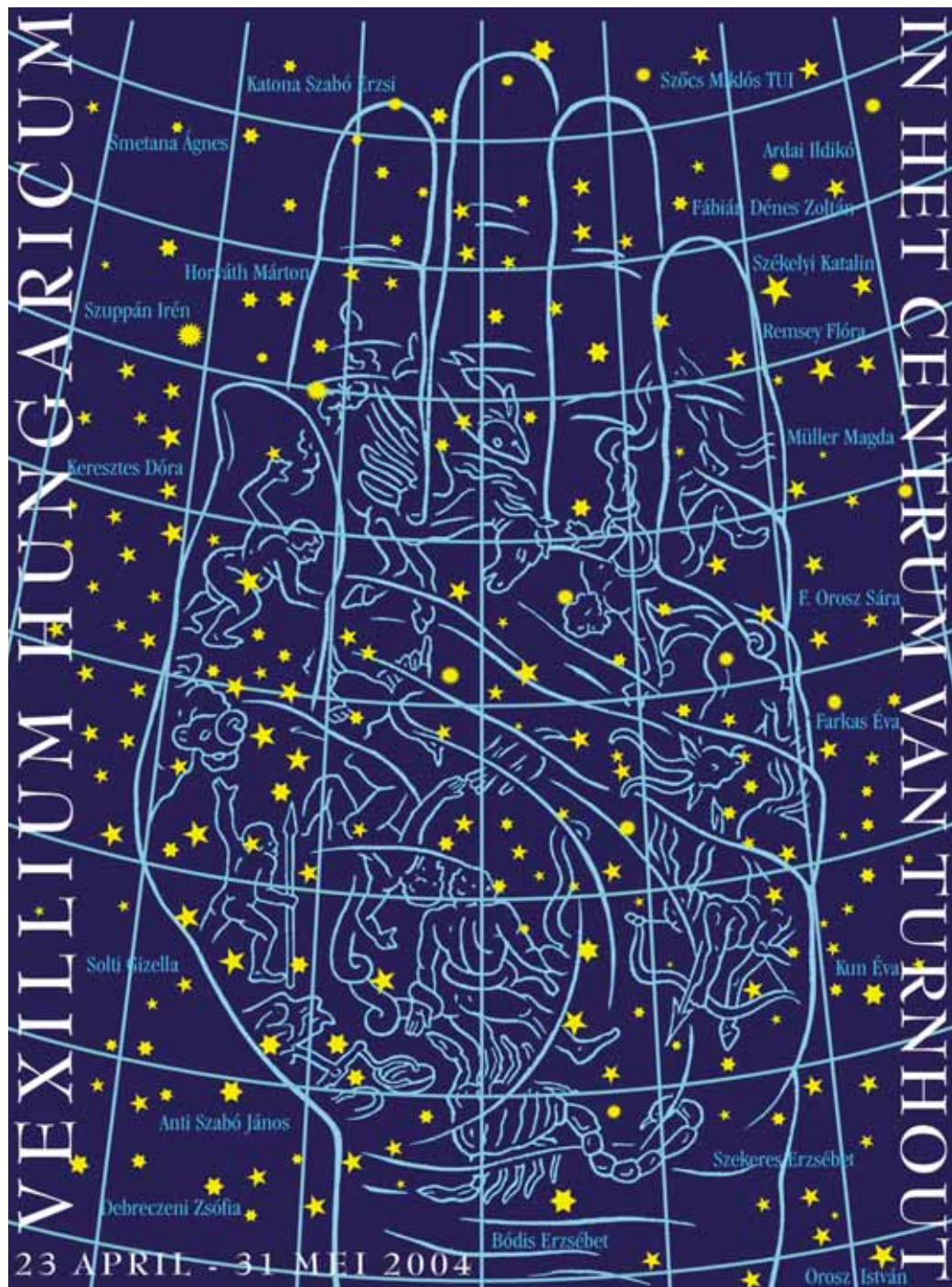
Szakmai vezető: Katona Szabó Erzsébet textilművész, a kuratórium elnöke | mobil: +36 30 364 62 71 | alkotóházi telefon: +36 28 419 660 |

e-mail: gimhaz@invitel.hu, xerzsi@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Sukta Zsuzsa, a GIM-Ház titkára | telefon: +36 28 419 660 | e-mail: gimhaz@invitel.hu

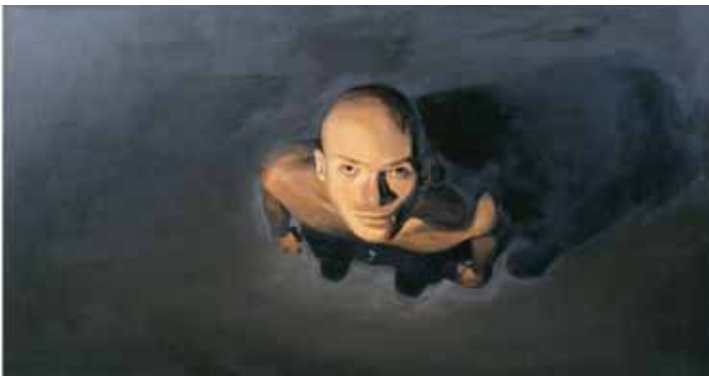
Székhely, levelezési cím: 2100 Gödöllő, Körösfői u. 15–17.

Honlap: www.gimhaz.hu

Orosz István • Vexillum Hungaricum (Magyar zászlókiállítás plakátja, Turnhout, Belgium)

2004 ___ papír, vegyes technika ___ 100×70 cm

GYERMELYI MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 1992

Tulajdonos: Gyermelyi Önkormányzat

Működtető és fenntartó: Széchényi Művésztelep Alapítvány

Szakmai vezető: Herman Levente | e-mail: hermanlevente@gmail.com és Stark István | telefon: +36 30 203 8012 | e-mail: starkistvan@gmail.com

Székhely: 2821 Gyermely, Tabán út 12.

Levelezési cím: 3934 Tolcsva, Kossuth Lajos utca 18.

Herman Levente • Portrék
2011 ___ vászon, olaj ___ 180×200 cm

GYŐRI NEMZETKÖZI MŰVÉSZELEP

Az alapítás éve: 1969

Tulajdonos: Győr Megyei Jogú Város Önkormányzata

Fenntartó és működtető: Rómer Flóris Művészeti és Történelmi Múzeum

Szakmai vezető: Grászli Bernadett múzeumigazgató | 9021 Győr, Király u. 17. | telefon: +36 96 322 670 | e-mail: grassl.bernadett@romer.hu

Székhely, levelezési cím: Rómer Flóris Művészeti és Történelmi Múzeum | 9021 Győr, Király u. 17.

Honlap: www.romer.hu

Derek Michael Besandt • Idegenek

2008 ___ tintasugaras átvitel fátyolvászonra, hangok, szöveg ___ 60×60 cm ___ (12 db)

GYULAI MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 1969

Tulajdonos, fenntartó és működtető: Gyulai Művésztelep Egyesület

Szakmai vezető: Albrecht Júlia képzőművész | 2235 Mende, Dózsa György út 73. | telefon: +36 30 261 8865 | e-mail: albrejul43@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Vancsura Rita képzőművész | telefon: +36 20 242 6392 | e-mail: vancsurarita@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 1082 Budapest, Üllői út 66/c.

Honlap: www.gyulaimuvesztelep.hu

Szakáll Ágnes • Meghalt Kádár János

2010 ___ lemez, olaj, tojástempera ___ 50×60 cm ___ Tornyai János Múzeum tulajdona

HAJDÚSÁGI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • HAJDÚBÖSZÖRMÉNY

Az alapítás éve: 1963

Tulajdonos és fenntartó: Hajdúböszörmény Város Önkormányzata

Működtető: A HNM Közalapítványa, képviselője dr. Nyakas Miklós kuratóriumi elnök

Szakmai vezető: Burai István | 4029 Debrecen, Csengő u. 3. | telefon: +36 30 219 88 20 | e-mail: buraiistvan@tvn.hu

Más kapcsolattartó személy: Kupás Csilla szervező titkár | telefon: +36 20 560 33 32 | e-mail: csillakupas@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 4220 Hajdúböszörmény, Bocskai tér 4.

Honlap: www.hanema.hu

Gajdán Zsuzsa • Titok
2014 ___ vászon, akrill ___ 100×75 cm

HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI NEMZETKÖZI KERÁMIA KÖZPONT

Az alapítás éve: 1996

Ingtantulajdonos: Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Önkormányzata

Fenntartó és működtető: Wartha Vince Kerámiaművészeti Alapítvány

Szakmai vezető: Pannonhalmi Zsuzsa kerámiaművész | 2119 Pécel, Petőfi út 52. | 6800 Hódmezővásárhely, Kohán György utca 6. | telefon: +36 20 943 2793 |

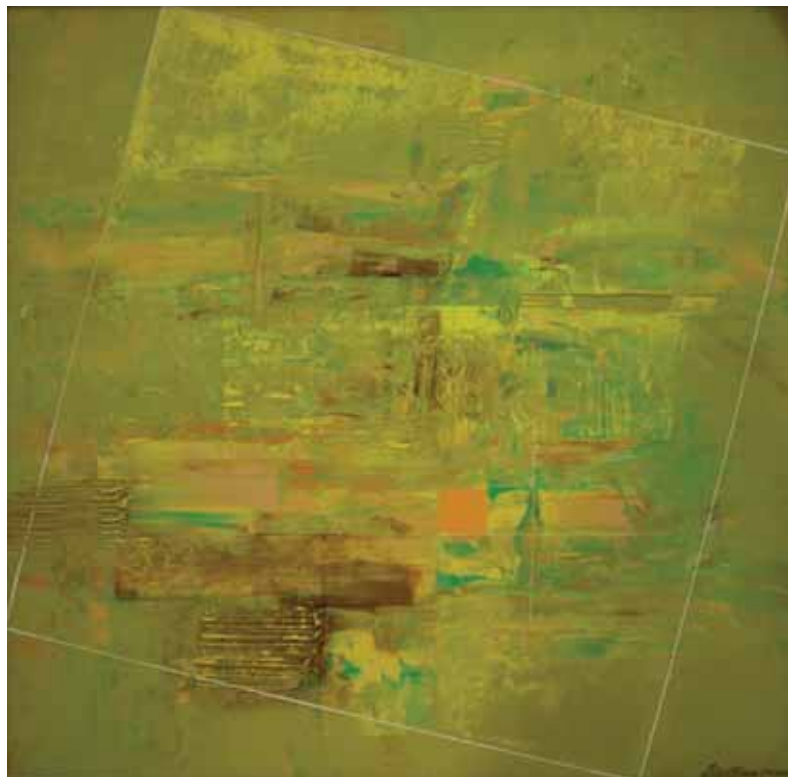
e-mail: pannonzsuzsa@gmail.com | Wartha@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 1061 Budapest, Andrássy út 6. | 6800 Hódmezővásárhely, Nagy Sándor utca 9.

Honlap: www.wartha.hu

Krawczun Halina (PL-H) • Áttört tál
2003 ___ porcelán ___ átm.: 28 cm ___ 1380 C°

HOMOKHÁTI MŰVÉSZTELEP • MÓRAHALOM

Az alapítás éve: 2004

Fenntartó és működtető: HÁM Művészeti Egyesület

Szakmai vezető: Pataki Ferenc festő- és grafikusművész | 6754 Újszentiván, Újvilág utca 30. | telefon: +36 30 662 6487 | e-mail: ferpataki@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 6782 Mórahalom, Röszei út 1.

HMC BUDAPESTI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 1990

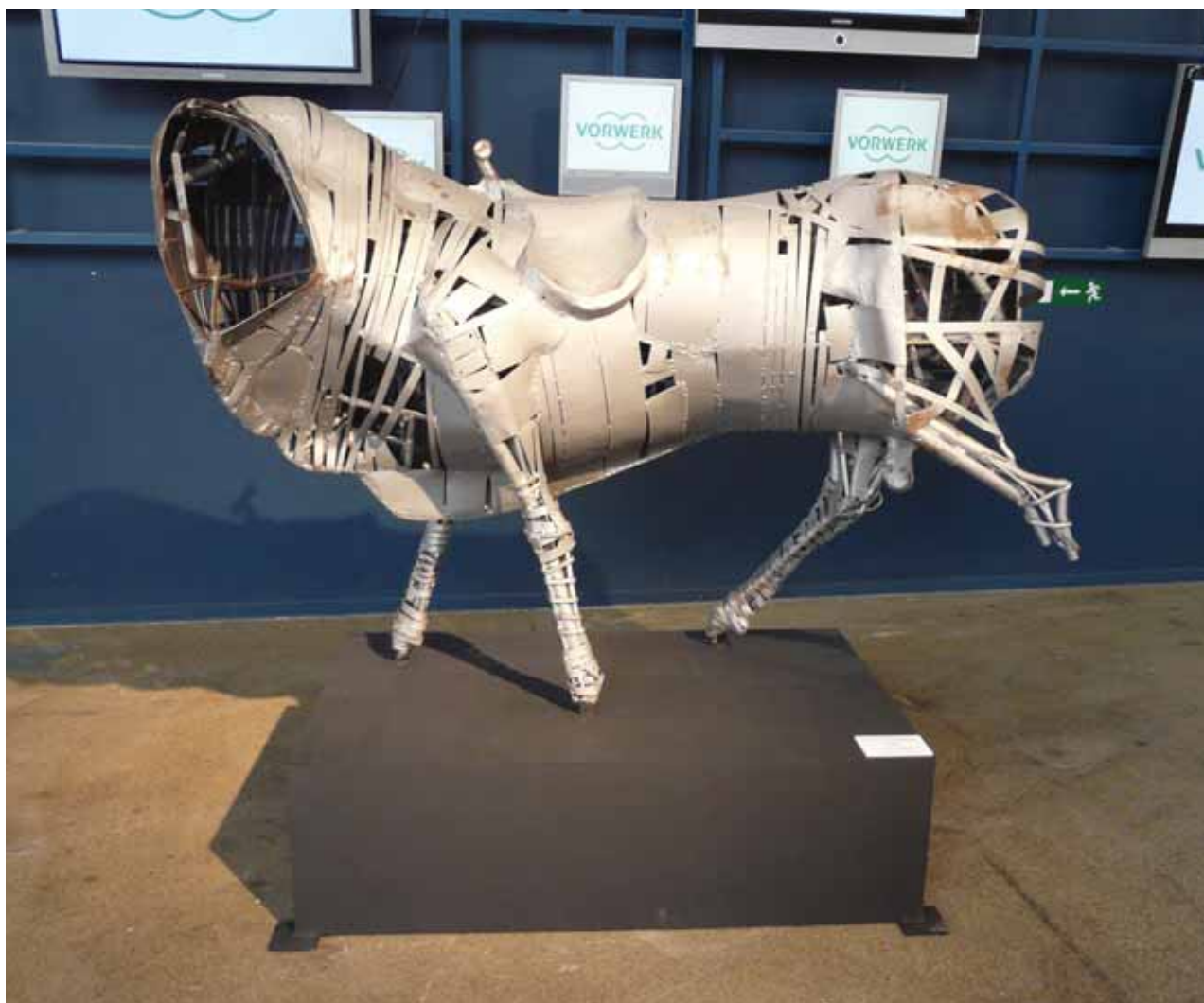
*Működtető és szakmai vezető: Széchy Beáta képzőművész | telefon: +36 20 345 6386 | e-mail: bszechy@yahoo.com és bszechy@gmail.com
Székhely, levelezési cím: 1124 Budapest, Tamási Áron u. 34. | 2503 Costa Mesa dr. Dallas, TX 75228
Honlap: <http://www.hungarian-multicultural-center.com>*

KECSKEMÉTI ACÉLSZOBRASZATI SZIMPOZION

Az alapítás éve: 2004

*Teljes neve: KASZ+ – Kecskeméti Acélszobrászati és Képzőművészeti Szimpozion, nemzetközi alkotótábor
Tulajdonos, fenntartó és működtető: K-ARTS Művészeti és Rendezvényszervező Kft.
Szakmai vezető: Árvai István | telefon: +36 30 206 7080 | e-mail: karcolda@karts.hu
Székhely, levelezési cím: K-ARTS Művészeti Kft. – KÉSZ Ipari Park, Árvai István | 6000 Kecskemét, Izsáki út 6.
Honlap: www.acelszobraszat.hu*

Nedim H. Adziahmetovic (Szerbia) • Bízni és elengedni – Európa elrablása
2014 ___ acél ___ 90×181×200 cm

KECSKEMÉTI NEMZETKÖZI KERÁMIA STÚDIÓ

Az alapítás éve: 1975

Teljes neve: Kecskeméti Kortárs Művészeti Műhelyek – Nemzetközi Kerámia Stúdió

Tulajdonos: Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata

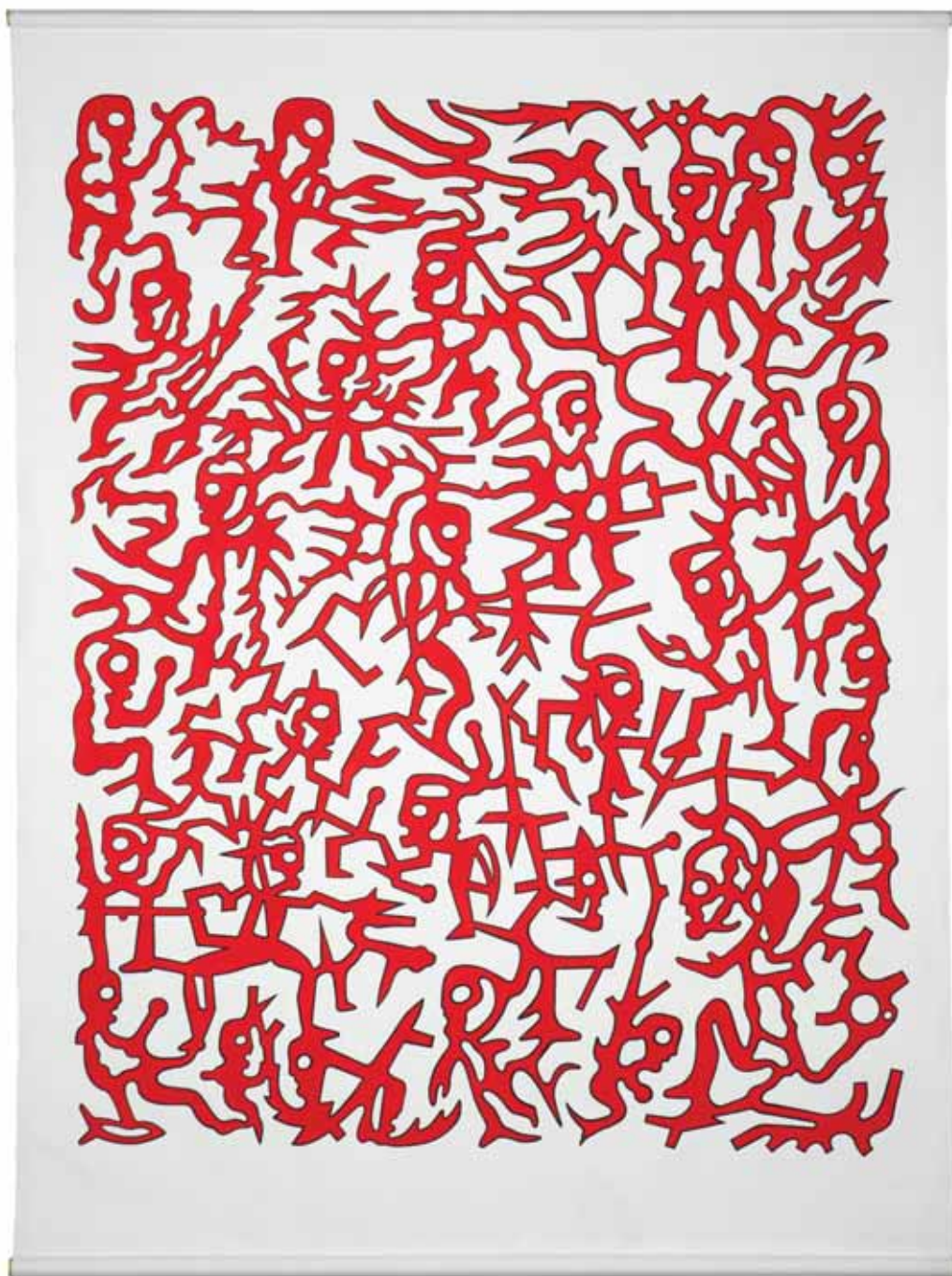
Fenntartó és működtető: Kecskeméti Kortárs Művészeti Műhelyek Nonprofit Kft.

Szakmai vezető: Szegedi Zsolt kerámiaművész

További kapcsolattartó személyek: Steve Mattison, nemzetközi kordinátor | telefon: +36 20 223 7152 | e-mail: icshu@me.com és Strohner Márton, magyar kapcsolat | telefon: +36 20 223 7180 | e-mail: icshu@t-online.hu

Székhely és levelezési cím: 6000 Kecskemét, Kápolna u. 11. | telefon: +36 76 486 867, +36 20 417 2731 | e-mail: icshu@t-online.hu

Honlap: www.icshu.org

Olajos György • Hemoglobin
2012 ___ pamut, szitafesték ___ 188×136 cm

KECSKEMÉTI TEXTILMŰVÉSZETI ALKOTÓMŰHELY

Az alapítás éve: 1992

Teljes neve: Kecskeméti Kortárs Művészeti Műhelyek Nonprofit Kft. Textilművészeti Alkotóműhely

Tulajdonos: Kecskemét Megyei Jogú Város

Fenntartó: Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége (MKISZ)

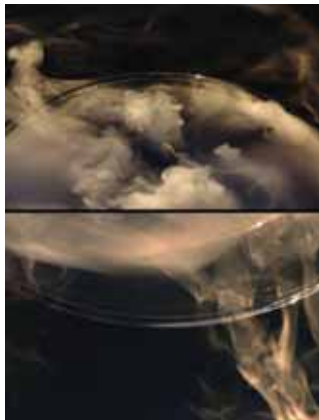
Működtető: Kecskeméti Kortárs Művészeti Műhelyek Nonprofit Kft.

Kapcsolattartó személy: Zelenák Katalin kárpitművész | telefon: +36 20 355 2570 | e-mail: zkata58@gmail.com

Levelezési cím: Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége, Textil Szakosztály | 1061 Budapest, Andrássy út 6.

Zelenák Katalin • *Reneszánsz – Fragmentum 2.*
2012 ___ goblin

LEDA • LIGETI ERIKA DIGITÁLIS ALKOTÓMŰHELY

Az alapítás éve: 1996

Tulajdonos és fenntartó: Magyar Képző- és Iparművészek Szövetsége Számítógépes Szakosztály

Működtető: LEDA Digitális Alkotóműhely

Szakmai vezető: Szöllőssy Enikő szobrászművész | 1028 Budapest, Nedű u. 22/b | telefon: +36 30 542 2458 | e-mail: eniko.szollossy@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Gábor Éva Mária | telefon: +36 20 212 9011

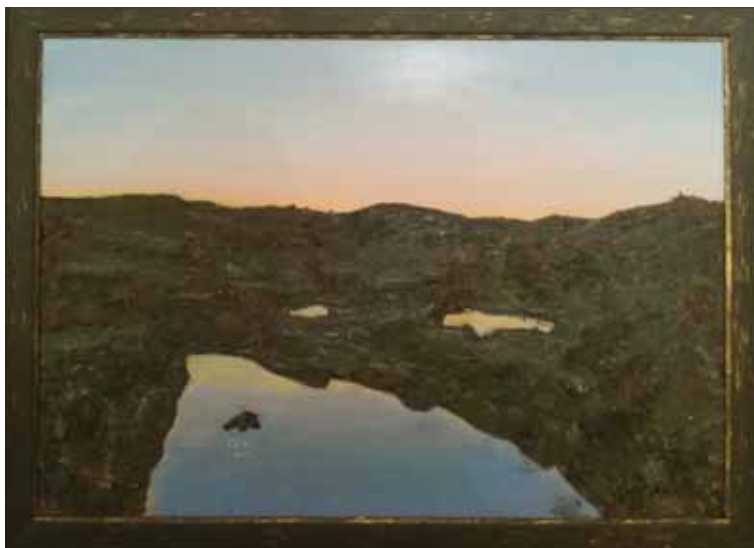
Székhely, levelezési cím: MKISZ Magyar Képző-és Iparművészek Szövetsége | 1061 Budapest, Andrássy u. 6.

Honlap: [www.facebook.com/LEDA Digitális Alkotóműhely](http://www.facebook.com/LEDA-Digitális-Alkotóműhely)

Lévay Jenő • Elfelejtett keringő Nr. 1.

2014 ___ papír, komputergrafika ___ 70×100 cm

MEZŐTÚRI KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÓTELEP

Az alapítás éve: 1981

Fenntartó, működtető: Mezőtúr Művészeti Közalapítványa

Szakmai vezető: Györfi Sándor szobrászművész | telefon: +36 30 953 7189 | e-mail: gyorfiszobrasz@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Balogh Géza kuratóriumi elnök | telefon: +36 20 957 1228 | e-mail: baloghgeza17@gmail.com • Agócs Krisztina ügyvezető | telefon: +36 70 428 9249 | e-mail: takacstanya@gmail.com

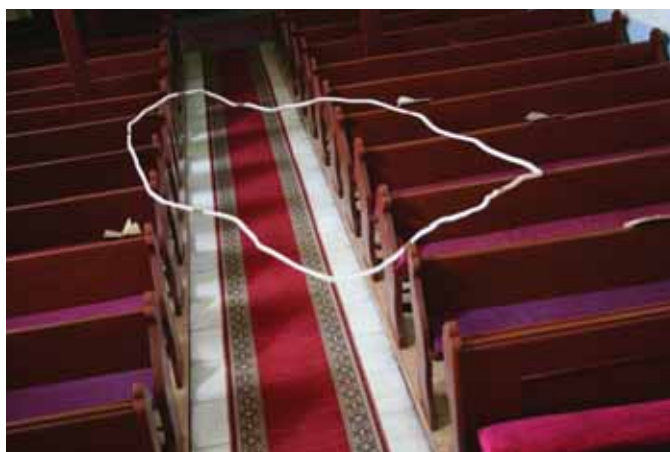
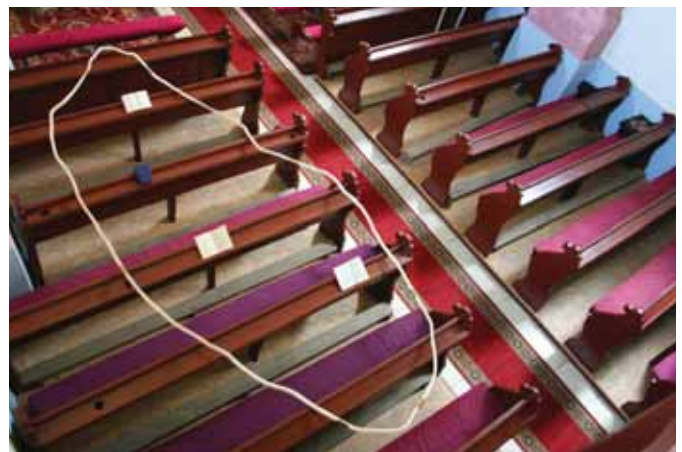
Székhely: 5400 Mezőtúr, Külterület – Takács-tanya, Művésztelep

Levelezési cím: 5400 Mezőtúr, Szabadság tér 17.

Honlap: www.homoetnatura.hu (feltöltés alatt)

Balogh Géza • Metamorfózis I.
bronz ___ 28×24 cm

METROPOLITAN EGYETEM KÉPI ÁBRÁZOLÁS SZAK MŰVÉSZTELEPEI

Opris Cristian: Dailly Lithograph
 2015 ___ papír, litográfia ___ 42×60 cm

MISKOLCI GALÉRIA ALKOTÓHÁZA

Az alapítás éve: 1919

Teljes neve: HOM- Miskolci Galéria Alkotóháza
 Tulajdonos és fenntartó: Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata
 Működtető: Herman Ottó Múzeum
 Székhely: 3529 Miskolc, Csabai kapu 22.
 Szakmai vezető: Madarász Györgyi | telefon: +36 70 943 2919 | e-mail: mgyorgyi@gmail.com
 Levelezési cím: Herman Ottó Múzeumi | 3529 Miskolc, Görgey Artúr u. 28.
 Honlap: <http://www.hermuz.hu/hom/index.php/hu/miskolci-galeria-alkotohaza>

MÓRI SZABADISKOLA ALAPÍTVÁNY MŰVÉSZTELEPE

Az alapítás éve: 1990

Tulajdonos, fenntartó és működtető: Képző és Iparművészeti Szabadiskola Alapítvány

Szakmai vezető: Nagy Benedek | 8060 Mór, Szent István tér 4.

Más kapcsolattartó személy: Mosberger Róbert | telefon: +36 20 335 1915 | e-mail: akopiko@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 8060 Mór, Szent István tér 4.

Honlap: www.moriszabadiskola.hu

Pintér Balázs • Összetűzés

2004 ___ fa ___ 120×50×80 cm ___ fotó: Nemes Péter

NAGYATÁDI NEMZETKÖZI FASZOBRÁSZ ALKOTÓTELEP ÉS SZOBORPARK

Az alapítás éve: 1974

Mai neve: NKSZ Szoborpark és Látogatóközpont

Tulajdonos és fenntartó: Nagyatád Város Önkormányzata

Működtető: Nagyatádi Kulturális és Sport Központ

Kapcsolattartó: dr. Sefferné Nagy Erika | 7500 Nagyatád, Nagy Imre tér 1. | *telefon:* +36 82 553 320, +36 30 256 7021 | *e-mail:* erika.seffer@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 7500 Nagyatád, Göröndi út | 7500 Nagyatád, Nagy Imre tér 1.

Honlap: www.nksk.hu/szoborpark

Amemiya Issei • Meditáció
1976

NATURA MAROSMENTI MŰVÉSZTELEP • MAKÓ

Az alapítás éve: 2007

Tulajdonos és fenntartó: Makó Város Önkormányzata

Működtető: Makó Művészeti Életéért Alapítvány

Szakmai vezető: Karsai Ildikó grafikusművész, művésztelep vezető | 6900 Makó, Arany János u. 76. | telefon: +36 30 205 2468 | e-mail: karsai.ildiko54@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 6900 Makó Széchenyi tér 7.

Honlap: www.mako.hu/intezmenyek/natura

Fodor Ilda • Állandó és változó I.
2014 ___ festett porcelán

NEMZETKÖZI VELENCEI-TAVI SYMPOSION

Az alapítás éve: 2006

Fenntartó és működtető: Symposion Alapítvány

Szakmai vezető: Péter Ágnes szobrászművész | 1087 Budapest, Százados út 3–13. | telefon: +36 30 200 7765 | e-mail: artsymposion@gmail.com

Székhely, levelezési cím: Symposion Alapítvány | 1087 Budapest, Százados út 3–13. | 2481 Velence, Bogrács u. 14.

Bibók Piroska • Cseppek I-III.
2015 ___ land art munka fotója ___ 50×70 cm

NYÍREGYHÁZI NEMZETKÖZI FAMETSZŐ MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 2005

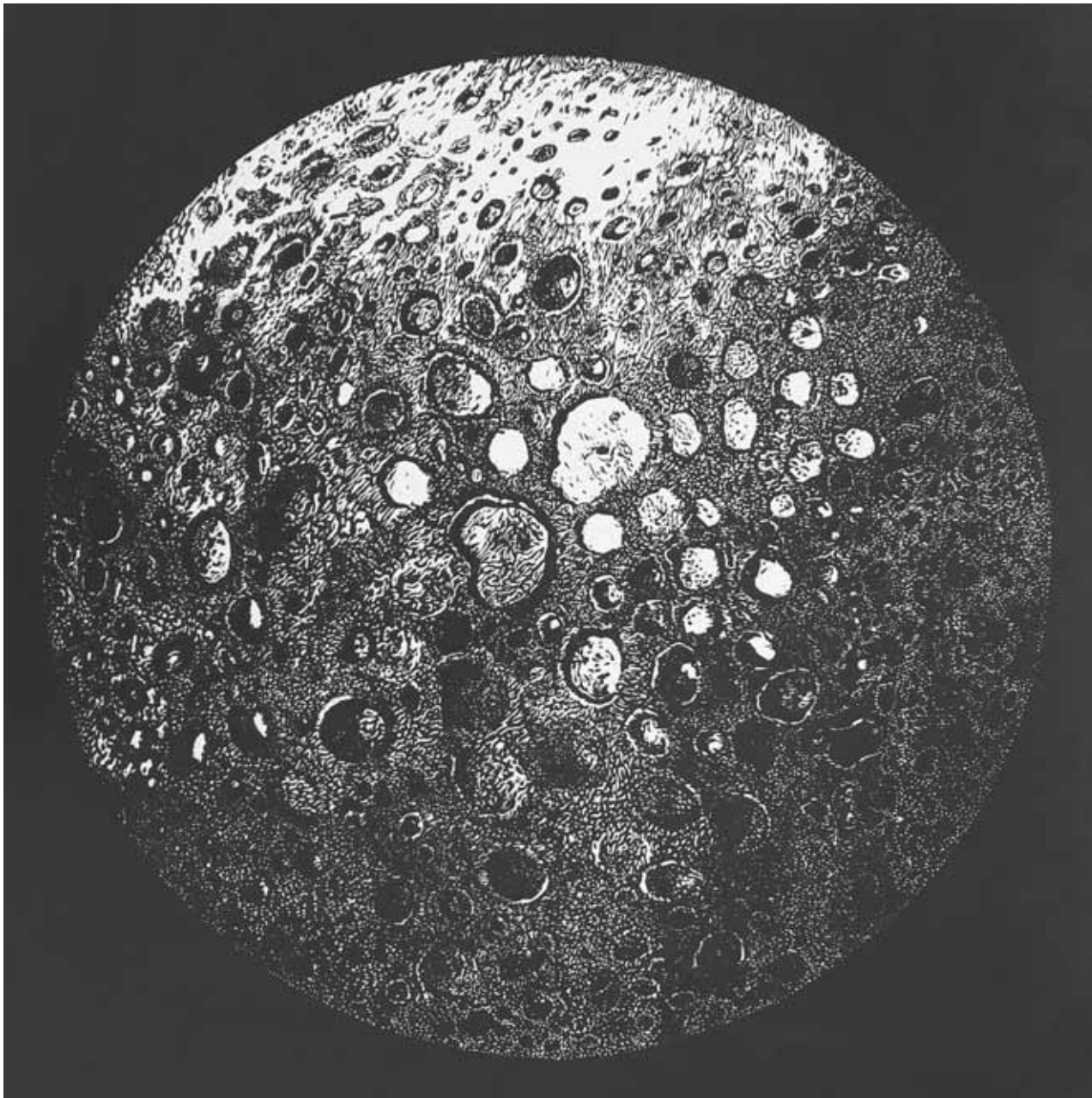
Tulajdonos és fenntartó: Nyíregyháza Megyei Jogú Város Önkormányzata

Működtető: Váci Mihály Kulturális Központ (a Nyíregyházi Városi Galéria telephelyén)

Szakmai vezető: Németh Erika szobrászművész | Nyíregyházi Városi Galéria és Pál Gyula Terem | telefon: +36 30 310 0938 | e-mail: nemercsi@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Harman Beáta | telefon: +36 42 408 720

Székhely, levelezési cím: 4400 Nyíregyháza, Selyem u. 12.

Pató Károly • Hold

2008 ___ papír, linómetszet ___ 58×57 cm

NYÍREGYHÁZI NEMZETKÖZI PLEIN AIR MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 2015

Tulajdonos és fenntartó: Nyíregyháza Megyei Jogú Város Önkormányzata

Működtető: Váci Mihály Kulturális Központ (a Nyíregyházi Városi Galéria telephelyén)

Szakmai vezető: Németh Erika szobrászművész | Nyíregyházi Városi Galéria és Pál Gyula Terem | telefon: +36 30 310 0938 | e-mail: nemercsi@gmail.com

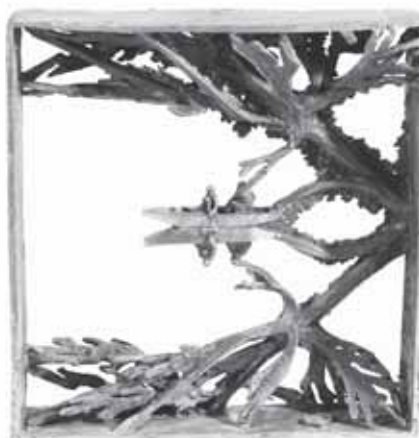
Más kapcsolattartó személy: Harman Beáta | telefon: +36 42 408 720

Székhely, levelezési cím: 4400 Nyíregyháza, Selyem u. 12.

Maciej Majewski • Zagroda

2015 __ papír, akryl, pasztell, grafit __ 70×100 cm

NYÍREGYHÁZA-SÓSTÓI NEMZETKÖZI ÉREMMŰVÉSZETI ÉS KISPLASZTIKAI ALKOTÓTELEP

Az alapítás éve: 1977

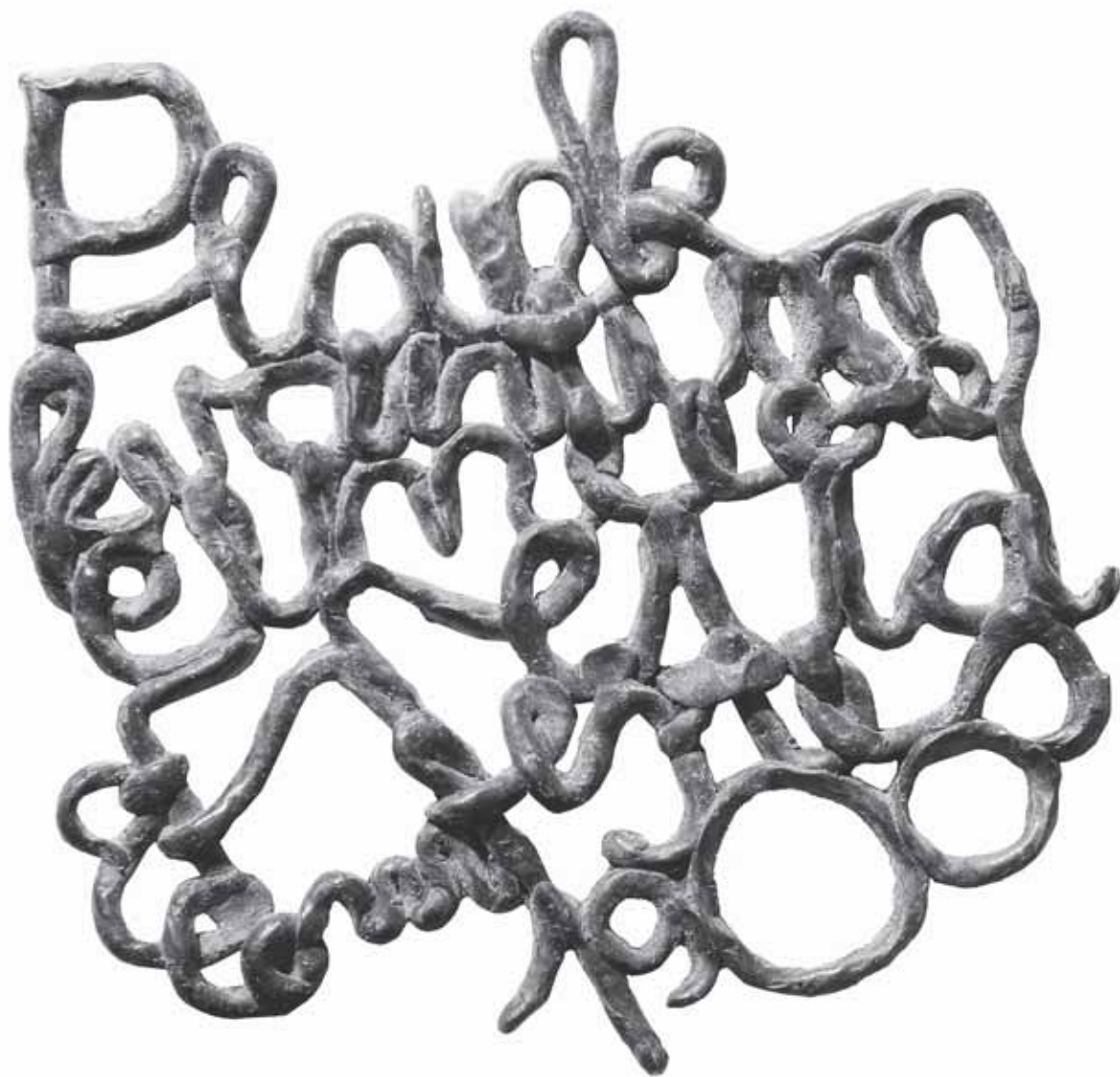
Tulajdonos és fenntartó: Nyíregyháza Megyei Jogú Város Önkormányzata

Működtető: Váci Mihály Kulturális Központ (a Nyíregyházi Városi Galéria telephelyén)

A szakmai vezető: Németh Erika szobrászművész | Nyíregyházi Városi Galéria és Pál Gyula Terem | telefon: +36 30 310 0938 | e-mail: nemercsi@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Harman Beáta | telefon: +36 42 408 720

Székhely, levelezési cím: 4400 Nyíregyháza, Selyem u. 12.

Várnagy Ildikó • Freud, álomfejtés 1900
2004 ___ bronz ___ 30×30 cm

SZOLNOKI BRONZÖNTŐ SZIMPÓZIUM

Az alapítás éve: 2014

Tulajdonos, fenntartó: a Szolnoki Művésztelep és a Szolnoki Képzőművészeti Egyesület

Szakmai vezetők: Baráth Fábián szobrászművész | 5000 Szolnok, Gutenberg tér 12/12. | *telefon:* +36 30 425 1169 | *e-mail:* fabio55m@gmail.com •

Boros Miklós János szobrászművész | 2024 Kisoroszi, Szérú utca 1. | *telefon:* +36 30 395 3198 | *e-mail:* borosmj@gmail.com •

Gilly Tamás szobrászművész | 2051 Biatorbágy, Május 1. u. 22. | *telefon:* +36 20 213 0665 | *e-mail:* gillytamas@gmail.com

Más kapcsolattartó személyek: Verebes-Nagy Edit | *telefon:* +36 20 365 0146 | *e-mail:* szolnoki@muvsztelep.t-online.hu •

Gergely Réka szobrászművész | *telefon:* +36 20 284 2211 | *e-mail:* reka.gergelyreka@gmail.com

Székhely, levelezési cím: Szolnoki Művésztelep | 5000 Szolnok, Gutenberg tér 12.

Honlap: <http://www.szolnokimuvsztelep.com/>

Boros Miklós János • Pont most

2015 ___viaszveszejtéses bronz ___ 45,5×14,5×22 cm

SZOLNOKI MŰVÉSZTELEP

Az alapítás éve: 1902

Tulajdonos és fenntartó: Szolnoki Megyei Jogú Város Önkormányzata

Működtető: Szolnoki Művészeti Egyesület

Szakmai vezető: Verebes György | telefon: +36 20 561 4378 | e-mail: verebesgyorgy@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Verebes-Nagy Edit | telefon: +36 20 365 0146 | e-mail: n.edit80@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 5000 Szolnok, Gutenberg tér 12/12.

Honlap: www.szolnokimuvesztelep.com

Soosur Georgius • New Golden Era
1981 ____ falemez, olaj ____ 82,8×156,2 cm

TOLCSVAI TERMÉSZETMŰVÉSZELEP

Magánalapítású, az alapítás éve: 1998

Szakmai vezető: Stark István képzőművész | telefon: +36 30 203 8012 | e-mail: starkistvan@gmail.com
Székhely: 3934 Tolcsva, Kossuth Lajos utca 18.
Levelezési cím: 3934 Tolcsva, Kossuth Lajos utca 18.

Deli Ágnes • Forgive Us Our Trespasses
2012 ___performansz

VÁMOSPÉRCSI MŰVÉSZTELEP ÉS GRAFIKAI MŰHELY

Az alapítás éve: 1992

Tulajdonos és fenntartó: Vámspércs Város Önkormányzata

Működtető: Vámspércsi Művelődési Ház és Könyvtár | 4287 Vámspércs, Debreceni utca 2. | telefon: +36 52 591 038

Szakmai vezető: Fátyol Zoltán képzőművész | 4032 Debrecen, Móricz Zsigmond krt. 6/7. | telefon: +36 30 580 1226 | e-mail: fatyolzoltan@gmail.com

Más kapcsolattartó személy: Diósné Kozma Erzsébet | telefon: +36 20 559 8114 | e-mail: kozma.erzsebet@gmail.com

Székhely, levelezési cím: Vámspércsi Művelődési Ház és Könyvtár | 4287 Vámspércs, Debreceni út 2.

Fátyol Zoltán • Tanyasi iskola I.
2008 ___ assamblage ___ 124×100 cm

VILLÁNYI NEMZETKÖZI SZOBRÁSZ SZIMPÓZIUM

Az alapítás éve: 1969

Tulajdonos: Baranya Megyei Önkormányzat

Fenntartó, működtető: Baranyai Alkotótelepek Közhasznú Nonprofit Kft.

Vezető: Váczy Réka ügyvezető igazgató

Székhely, levelezési cím: 7800 Siklós, Vajda János tér 2. | telefon: +36 72 352 257

Keserü Ilona • Tapasztott formák

1971–1973 ___ márvány, mészkő, habarcs ___ 1000×685×53 cm

ZALASZENTGRÓTI VILLA NEGRA SZIMPÓZIUM

Az alapítás éve: 2001

Tulajdonos: Zalaszentgrót Város Önkormányzata

Fenntartó: Villa Negra Művészeti Egyesület és Zalaszentgróti Önkormányzat

Működtető: Villa Negra Művészeti Egyesület

Szakmai vezető: Lelkes Márk | 2051 Biatorbágy, Dózsa György út 6/A | telefon: +36 20 923 2850

Székhely, levelezési cím: 2051 Biatorbágy, Szabadság út 85.

Honlap: www.villanegrart.hu

Józsa Pál • Szárnyas torzó II.
2010 ___ tadosi mészkő ___ 115×85×45 cm

ZSENYEI MŰHELY

Az alapítás éve: 1978

Tulajdonos és fenntartó: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.

Működtető: Zsenyei Műhely Társaság | Magyar Design Kulturális Alapítvány

Alkotóház vezető: Burus Tünde stratégiai igazgató | 2000 Szentendre, Bogdányi u. 51. | *telefon:* +36 26 501 060 | *e-mail:* tunde.burus@alkotomuveszet.hu

Szakmai vezető: Lelkes Péter | *telefon:* +36 20 923 2851 | *e-mail:* dlelkes@t-online.hu • Zalavári József | *e-mail:* zalavaridesign@gmail.com

Székhely, levelezési cím: 9766 Zsenye, Szabadság tér 3.

Honlap: www.alkotomuveszet.hu

M Ű V É S Z T E L E P E K

AJKAI GRAFIKAI MŰHELY ÉS MŰVÉSZTELEPE

Az Ajkai Grafikai Műhely 1982-ben alakult. Az 1999-ben egyesületté alakult alkotócsoport Ajka város képzőművészeit, a térségből elszármazott, de gyökereiben ide kötődő képzőművészeket, a rajztúdiók tagjait fogja össze. A grafikai alkotóközösség célja, hogy emelje a vizuális kultúra színvonalát, életben tartsa és népszerűsítse a rajztanulást és a hagyományos sokszorosító grafikai technikákat. Emellett emelje a tagság szakmai, társadalmi elismertségét, s kiállításokat, szimpóziumokat, művésztelepeket szervezzon.

A műhelyt, amelynek szakmai munkájában az évek során több tucat, mára már neves grafikusművész is részt vett, 17 képzőművész alapította. A műhelyben folyó alkotótevékenységet 1992-ig Kéri Imre irányította, ez idő alatt fejlődött a nyári művésztelep nemzetközi alkotóműhelyé (1990).

A művésztelepen az évek során finn, német, erdélyi, belga és francia képzőművészek dolgoztak, így 2000-től komoly hangsúlyt helyeznek az alkotótelepek és grafikai műhelyek közötti kapcsolatépítésre, egymás megismerésére, cserelátogatásokra. Ezek közül kiemelkedik a finnországi Rovaniemi művészeivel és alkotó közösségeivel, valamint az erdélyi Sepsiszentgyörgy grafikusművészeivel szorosabbra fűzött kapcsolat, és az észt főváros, Tallin grafikusművészeivel a kapcsolatfelvétel és kapcsolattartás.

BARCSI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • KAPOSVÁR

A Barcsi Nemzetközi Művésztelepet a Kapos ART Egyesület alapította 1990-ben a helyi művelődési központ – IMK – és a városi önkormányzat támogatásával. Működtetője a művelődési intézmény, fenntartója az önkormányzat volt. Az első hét évben a művésztelep a Kapos-Art nevet használta. 1997-ben Halmos Klára szervezésében megalakult az Alapítvány a Barcsi Nemzetközi Művésztelepért elnevezésű civil művészeti szervezet, amely intézményesítette a művésztelepet, mely ettől az évtől kezdődően használja a mai nevét.

A Barcsi Nemzetközi Művésztelepet fenntartó Alapítvány gondoskodik a működési költségek előteremtéséről, karbantartja a művésztelep épületét, gépeit, kapcsolatot tart a művészekkel, művészeti intézményekkel és szervezetekkel, a hazai, illetve külföldi művésztelepekkel, a helyi és más civil szervezetekkel és a testvérvárosokkal. Célja e kapcsolatok további erősítése, tapasztalatcsere és sokoldalú együttműködés.

Az Alapítvány széles nemzetközi művészeti kapcsolatokat épít és ápol. A testvérvárosokon kívül más országokból is fogad művészeket, és magyar művészeket delegál külföldi tanulmányútra. Jó kapcsolatot tart a Pécsi Galériával, a Kolozsvári Művészeti Múzeummal, a Nagyvárad Körös-vidéki Művészeti Múzeummal és a kaposvári Rippl-Rónai Múzeummal. Az országos művészeti szervezetek közül a MKISZ-tagságán keresztül, és a Symposium Alapítvánnyal, valamint a Symposium Társasággal együttműködve biztosítja a helyét és szakmai tevékenysége megismertetését.

A művésztelep nemzetközi jellegénél és nyitottságánál fogva bármely nemzetiségű alkotót fogad, így pl. Ausztriából, Angliából, Hollandiából, Lengyelországból, a határon túli Nagyváradról, Kolozsvárról

(Erdélyből, Romániából) és Dunaszerdahelyről (Szlovákiából) is érkeztek már alkotók a szimpóziumra.

A művésztelep az utóbbi években egyre nagyobb hangsúlyt helyez az oktatási hasznosításra, a Kaposvári Egyetem és a Zichy Mihály Képzőművészeti Szakközépiskola ötödéveseinek a művésztelepi munkába való bevonására. Ők is részt vehetnek a szimpóziumon. A hallgatók számára különösen ösztönző, hogy a tanáraiktól és a többi művésztől közvetlenül tanulhatnak, sokféle nézőpontot képviselő művészt ismerhetnek meg és nyomon követhetik magas színvonalú alkotásaik születését.

Az Alapítvány kezeli a Barcsi Nemzetközi Művésztelep gyűjteményét is, mely a résztvevő művészek felajánlott alkotásaiból jött létre és folytonosan gyarapodik. Különböző kiállításokat szervez belőlük, emellett dokumentálja a művésztelepen folyó alkotómunkát, a művésztelep rendezvényeit, valamint a gyűjteményi alkotásokat.

A Barcsi Nemzetközi Művésztelepen főleg festmények és grafikai szünetnek. A grafikai műhelyben rézkarc, szitaalkotás, számítógépes grafika és vegyes technikájú munkák készülnek. Valamennyi műhelyben művészek a műhelyvezetők. A művésztelep szakmai programja és rendezvényei, valamint eredményei az Alapítvány honlapján is elérhetőek.

BÁRDUDVARNOKI ÜVEGMŰVÉSZETI ALKOTÓMŰHELY ÉS NEMZETKÖZI SZIMPÓZIUM

A bárdudvarnoki üvegművészeti alkotóműhely szellemi atyja, egyúttal 1994-ig a szakmai irányítója, 1998-tól 2008-ig pedig a szakmai tanácsadója, Jegenyés János üvegtervező művész volt. Tevékenységük helyszíne a Goszthony villa, melyet Goszthony Mária festő- és keramikusművész 1988-ban alkotótelepi célra ajánlott fel a magyar államnak. 1995–96-ban még maga is támogathatta a villájában beindult alkotómunkát.

A szimpóziumok előkészítését és szervezését a Goszthony Mária Nemzetközi Üveg Alkotótelep és Szimpózium Alapítvány (alapítók: Bohus Zoltán, Házi Tibor, Horváth Márton, Kertész Ágnes, 'Sigmond Géza) és H. Bognár Zsuzsa, a Somogy Megyei Múzeumok Igazgatóságának művészettörténésze végezte. A technológiai háttér Jegenyés János vezetésével a magyar üvegművészek közös összefogásával készült. A technikai felelős 1993-tól Andor István üvegművész volt. Ettől az évtől a szervezési feladatokat Bognár Inke, a pécsi Janus Pannonius Múzeum munkatársa, 1994-től a művészeti vezetést Gaál Endre üvegművész vállalta fel. 1998-tól a Magyar Üvegművészeti Társaság által szervezett szimpóziumok új helyszíneken kerültek megrendezésre. A Tokodi Üveggyárral 1998-1999-ben Buczkó György építette ki a kapcsolatot, a zebegényi szimpózium technológiai felépítését pedig 2002-ben Czebe István üvegművész vállalta. 1994-től a szimpóziumok hetében a huta- és munkabeosztás Erdei Sándor üvegművész nélkülözhetetlen feladata volt. A szimpózium 1991-től évente változó tematika mentén dolgozott. A Magyar Üvegművészeti Társaság 1996-ban alakult meg (Czebe István üvegművész az elnöke). Fenntartja és működteti a bárdudvarnoki Nemzetközi Kísérleti Üvegstudiót, s gondoskodik az üvegstudióban készült műtárgyak technológiai és muzeológiai szempontok szerinti dokumentálásáról, valamint kiállításokon, kiadványokban történő bemutatásáról. Az Egyesület tagja a Magyar Képzőművészeti és Iparművészeti Társaságok Szövetségének.

A szimpóziumokon a Magyar Iparművészeti Főiskola üvegszakán végzett magyar művészek vehettek részt. 1995-től a külföldi művészek

az alkotótelep nemzetközi kapcsolatain keresztül egyéni meghívást kaptak. Az alkotókon kívül szakmai érdeklődők is jelentkezhetek vendégként. Szállásukról és ellátásukról ugyancsak a szervezők gondoskodtak.

A művészek kezdetben arra törekedtek, hogy legyen a munkához egy nagy-, és egy fás huta. 1995-től már gázos huta is a rendelkezésükre áll. Jelenlegi céljuk az, hogy az alkotóműhely kelet-európai üvegművészeti központtá, az üvegyűjtemény pedig önálló nemzetközi üvegművészeti gyűjteménnyé váljon.

A Bárdudvarnoki szimpózium alatt készült munkák egyharmada az alkotók tulajdonába, egyharmada a Somogy Megyei Múzeumok Igazgatósága, egyharmada, pedig az Alapítvány tulajdonába került. A Magyar Üvegművészeti Társaság által szervezett szimpóziumok alatt készült munkák a művész-, illetve, a záró kiállításon bemutatott művek a Társaság tulajdonába kerültek.

Az Üvegművészeti Alkotótelep 2008-tól részt vesz a Bárdudvarnoki Kulturális Hét programjában. Az itt készült művekből jelentős gyűjtemény jött létre, melyből többször rendeztek kiállítást Bárdudvarnokon és országszerte, valamint külföldön.

1996-tól egyhetes ifjúsági üveg szimpóziumot is szerveznek Bárdudvarnokon, melyre egy-egy országot külön meghívunk, pl. 2016-ban Finnország volt a kiemelt vendég.

BICSÉRDI MŰVÉSZTELEP

Az 1990-es évek elején Vér József, Bicsérd polgármestere a pécsi Értelmiségi Klub egy rendezvényén találkozott néhány pécsi képzőművésszel. Beszélgetésük során felvetődött a művészek részéről egy művésztelep szervezésének igénye. A kezdeményezés egybeesett a település fejlesztésére törekvő önkormányzati elképzelésekkel, s 1994-ben megkezdte munkáját a Bicsérdi Művésztelep.

Az egy hetes művésztelepen az alapító művészek és pécsi, Baranya megyei, valamint határon túli alkotók dolgoznak. A szakmai vezető és a szervező H. Barakonyi Klára képzőművész. A telep nyitott, bármely alkotó bekapcsolódhat a munkájába: a jelentkezésekről az egyesület tagjai közösen döntenek, illetve esetenként vendégművészeket hívnak meg. Az utóbbi években Horvátországból, a Vajdaságból és Szabadkáról érkeztek művészek.

A művésztelepen festők, szobrászok és építészek dolgoznak együtt. Rendezvényeik között fiataloknak és felnőtteknek tartott művészettörténeti előadások és a művésztelep éves kiállításai szerepelnek. Az előadások témáit úgy választják meg, hogy a falu lakossága megismerhesse saját kultúráját, helyi értékeit, felfedezhesse lakóhelyének egyedi sajátosságait, különösségét. A helyiek meghívására a telep művészei bekapcsolódtak a falu építészeti és táji adottságainak tovább alakításába. Közreműködtek a temetőrendezés terveinek elkészítésében, az építészeti múlt felderítésében és az új lakóközpont kialakításában.

A bicsérdi művésztelepen a résztvevő művészek minden évben más-más témakört dolgoznak fel. Az Épített környezet program sok témát adott, ezeken túl meghatározott témacsoport foglalkozott a falu természeti környezetének feldolgozásával is. A műhelymunkák egy része a képzőművészet és természet viszonyát járta körül. A Fa illetve a Föld program keretében több évre szóló tervet dolgoztak ki az építészek a horgászó és a szabadidős kirándulóhely kialakítására. A festők számára

különleges feladatot kínált a Bicsérdre jellemző sárga, szürke, kék színvilág feldolgozása.

A bicsérdi telep összművészeti koncepcióját a felsoroltakon kívül egyéb művészeti ágak és műfajok képviselői teszik teljessé. Pl. Mánfai György pécsi fotóművész fekete-fehér, felülnézetből készült tájképei Marton Ákos Bicsérdhez kötődő építészeti elgondolásában a magyar népi építészet egyszerű, tiszta szerkezetisége, természetes anyagokra alapozott puritán világa. Bertók László Kossuth díjas költő a művésztelephez írt verseivel, írásaival és könyvbemutatókkal segíti és teszi sokszínűvé a Bicsérdi Művésztelepet. A zenei területet Dr. Istvánné Kollár Anikó fuvolaművész képviseli, aki a képzőművészeket a téma feldolgozásában az oda illő zeneszerzők darabjainak lejátszásával segíti, fellépéseivel pedig a megnyitókat teszi ünnepélyesebbé.

BÜKKI MŰVÉSZTELEP • NAGYVISNYÓ

A Bükki Művésztelep 2008-ban alakult. Nagyvisnyón működik az Örökség Alapítvány támogatásával. A művésztelepen nyaranta egy héten át dolgozhatnak képzőművészek. Az alkotómunkában évente tíz művész vesz részt, közülük sokan visszatérnek.

A művésztelepen festmények, fotó- és grafikai alkotások, installáció munkák készülnek. A résztvevők a vizuális művészet területén dolgozó, kiváló magyar művészek: Adorján Attila festőművész, Dobos Tamás fotóművész, Farkas Péter képzőművész, Gábor Enikő festőművész, Gál Kristóf képzőművész, Gál Krisztián grafikusművész, Gesztelyi Nagy Zsuzsa festőművész, Halmi-Horváth István festőművész, Korolovszky Anna grafikusművész, Kovács Mária Fikusz grafikus művész, Mihályfi Iván tervező grafikus, Palásti Kovács András tervező grafikus, Pintér Juli festőművész, Simon Csilla fotóművész, Z. Szabó Zoltán festőművész. 2010-től az alkotótelepnek már külföldi vendége is volt: Ilka Habrich és Josephine Bonnet képzőművészek. Valamennyiükre nagy hatást gyakorol a különleges szépségű környék. Minden évben születnek olyan képek és installációk, amelyek a vidék értékeire mutatnak rá, a falu sajátosságaira reflektálnak és bevonják a környékbeli lakosokat az alkotásokba.

A művésztelep nyitott szellemisége, a falu és a térség autentikus miliője és a közösen megélt inspiráció az az erő, amely évről-évre meghatározza az alkotómunka alaphangulatát és rendkívüli szakmai termékenységét.

A művésztelep szervezője nagy hangsúlyt helyez az eredmények megismertetésére és az itt folyó szakmai munka népszerűsítésére. Rendszeresen bemutatja a tömeges használatú internetes platformokon (pl. facebook, kultúra.hu) és egyes népszerű nyomtatott médiákban (pl. Unit Magazin, Funzine Magazin, Heves Megyei Hírlap) az itt született alkotásokat, a résztvevő művészeket és a kialakult pezsgő szellemiséget érzékeltető fotókat. Emellett számos országos és regionális terjesztésű újságban is jelentek már meg írások, melyek száma és hírértéke évről-évre növekszik. A művésztelep tevékenységéről film is készült.

A művésztelep alkotásaiból kiállítások nyíltak, pl. 2008-ban Egerben, az Agria Park kiállítóterében, 2009-ben Nagyvisnyón, az Alkotóházban, valamint Budapesten, a Budapest Jazz Klub kiállítótermében. 2012 őszén Öt év nyomán címmel öt év munkáiból rendeztek tárlatot Egerben, a Kis Zsinagóga Galériában. 2016 novemberében a IX. Bükki

Művésztelep munkáiból volt látható kiállítás Budapesten, a K11 Művészeti és Kulturális Központban, 2017-ben pedig 10 éves jubileumi tárlattal mutatkozik be a művésztelep Szentendrén, a MANK galériájában.

BÜKKSZÉK MŰVÉSZTELEP • SÁROSPATAK

A Bükkészék Művésztelep 2009-től kapcsolódik Bükkészékhez, illetve szűkebb-tágabb földrajzi környezetéhez, de szorosabb szellemi vonatkozásait tekintve mindenképpen megállapítható, hogy mindig is élő volt a kapcsolat a csoport tagjai és a településen élők, művész(et) barátok között.

A művésztelepi alkotómunka nyaranta bő hétre szól. A művésztelep házigazdája a Napfény Vendégház tulajdonosa, az Új ART ÉRT Alapítvány és a település önkormányzata. Az önkormányzat figyelmességét mutatja, hogy rendszeresen biztosít térítésmentesen fűrdőjegyet a művészeknek a termálfürdő látogatására, amelyet napi rendszerességgel igénybe is vesznek.

A telep hagyományosan kiállítással nyílik, melyen művészenként 3–4 előző évben készült alkotást mutatnak be a résztvevők, majd a művésztelep végén hasonló nagyságú, új alkotásokból rendezett záró kiállítással köszönnek el a művészek a falu lakóitól. Ezen alkalmakkor visszatérő ismerősként fogadják és búcsúztatják az itt élők a művészeket.

A művésztelepi alkotók a vendégházban és közvetlen környezetében alakítják ki azokat az ad hoc stúdió, vagy műtermi körülményeket, amelyek az alkotómunkához elengedhetetlenek. Ilyenkor a vendégház összes helyisége és udvara hamisítatlan művészteleppé változik, amelyet szívesen látogatnak a bükkészeki érdeklődők is.

A résztvevőket nézve a festőkön kívül grafikus, fotóművész és operatőr is dolgozott itt az elmúlt időszakban. Az alkotók nem csak hagyományosnak nevezhető festészeti technikákkal alkotnak: plasztikák és objektumok is készültek már, mellettük korábban teret kapott a kísérleti video performance és az utcai akció is. Mindezekben a település lakói és vezetői is a művészek segítségére voltak. Az elkészült fotók és rövidfilmek a művésztelep tulajdonába kerültek.

A művésztelep eddigi résztvevői: Csetneki József, Stark István, feLugossy László, Wrobel Péter, Vincze Ottó, Bán Miklós, Lázár Zsolt, Becse Tamás, Fazekas Balogh István, Sz. Varga Ágnes és Baksai József. Eger és az ott tanító, alkotó művészek közelsége, a művésztelepet szervezők munkája, valamint az Egri Művészeti Központ lehetővé tették, hogy 2015-ben visszatekintő kiállítással mutatkozzanak be a Bükkészék Művésztelepen készült alkotásaikkal az egri Trinitárius Templom Galériában.

A telep legfontosabb jellemzője az alkalmazkodás. Elsődlegesen az adottságokhoz, melyek minden korlátjuk ellenére vonzóak és megtartó erejűek, másodlagosan egymáshoz, hiszen a művészek egymás személyes közelségében töltik el a hetet, úgy hétköznapi létezésük, mint alkotói tevékenységük vonatkozásában.

NEMZETKÖZI KORTÁRS MŰVÉSZTELEP • CERED

A Ceredi kortárs nemzetközi művésztelep egy nemzetközi orientációjú, személyes jelenlétben alapuló művészeti színtér és műhely. 1996-ban alapította Fűrjesi Csaba, Kun Cecília és Sánta László. Huszonkettedik éve működik, és az európai művésztelepek között azok közé tartozik, amelyeknél évenként más-más tematika szerint zajlik az alkotómunka.

Helyszíne a magyarországi Cered falu, mely Nógrád megye északkeleti részén, közvetlenül a szlovák határ mellett, a Tarna folyó forrás-völgyében fekszik.

A legközelebbi város a 23 km-re fekvő Salgótarján (megyeszékhely). Cered a 15. század elején jelentékeny helység volt. Nevét az oklevelek 1405-ben említették először. A földrajzilag elszigetelt – valamivel több, mint 1000 fős – falu természeti környezete szinte teljesen érintetlen. A páratlan szépségű dombvidéken egyedi madár- és növényfaunák élnek, utóbbi években pedig ismét medvék lakta területté vált a környék.

Az itt folyó alkotómunka mindenkori témájának alapját három fontos szempont adja:

- Cered település elszigeteltsége, perifériális helyzete, érintetlensége, markáns vizuális, tárgyi környezete és szellemi hagyományai;
- Ceredhez hasonló regionális, területi (földrajzi) vagy globális, koncepcuális – nem lokális – tartalmú, helyi vonatkozásban is lebontható téma;
- a résztvevő művész a személyes jelenléte során szerzett helyszíni élményei és egyéni megfigyelései eredményeképpen alkot, munkája a kidolgozottság állapotától, minőségétől függetlenül is a mindenkortematikus felhívásra reagál.

A részvétel meghívásos és ingyenes. A meghívás főbb szempontjai: szakmai elismertség, hivatásos képzőművész státusz, a művésztelep koncepciójához, tematikájához illeszkedő alkotói munka, a művésztelep vezetése által felfedezett és/vagy bemutatni kívánt művész.

A művésztelep további jellemzői: állandó párbeszéd a helyi társadalommal a kortárs művészet eszközeivel, társadalmi szerepvállalás, nemzetközi orientáció. Fontos feladat a művésztelep számára a nemzetközi kapcsolatrendszer kiépítése művésztelepekkel, egyetemekkel, művészcsoportokkal, valamint a művésztelep gyűjteményének létrehozása, folyamatos bővítése.

A művésztelep eddig 20, többségében európai országból érkezett, különböző műfajt képviselő művészt (magyar, szlovák, cseh, lengyel, román, szerb, szlovén, osztrák, német, holland, belga, finn, svéd, angol, francia, olasz, izraeli, mexikói, argentin, maláj) fogadott, közülük vannak visszatérők. Munkájukba művészeti szakemberek is bekapcsolódtak. A művésztelep szlovák, lengyel, cseh művészekkel, egyetemekkel, valamint német, holland, osztrák művészcsoportokkal épített szorosabb kapcsolatot, emellett több tucat hazai és nemzetközi művészeti szakember, művészettörténész, kurátor, galériás, újságíró, valamint a zenétől a színházon és a filmen át az irodalomig, a társadalmi művészetek szinte valamennyi műfajának képviselője bekapcsolódott már az itt folyó munkába. A művésztelep közel negyven kiállításon szerepelt alkotásaival a hazai és európai múzeumok és galériák kiállításain.

DEBRECENI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

A művésztelepet azzal a szándékkal hívták életre, hogy párbeszédet kezdeményezzen a különféle művészeti műfajok, törekvések, alkotók között, lokális és nemzetközi szinten. A szervezők 12–16 meghívott művész részvételével olyan hagyományt kívánnak teremteni, amely látható nyomot hagy a debreceni és a magyar művészeti életben, a kiállítás látogatókban és az utcai járókelőkben is. A művésztelepet a város finanszírozza, a szimpózium tevékenysége korábban a Főnix Rendezvényszervező Kht. nyári rendezvényeinek és az idei évtől a MODEM időszaki tárlatainak a sorába illeszkedik.

A művésztelep koncepciója évente változik, a tematikáról a szimpózium szakmai vezetője művészek és művészettörténészek bevonásával dönt. Az első alkotótábor témája a kert-város-szerkezet fogalomkör volt, a másodiké a terepszemle, avagy inter- és transzdiszciplináris reflexiók, a legutóbbié a Bevésozás/Imprinting kulcsszó köré épült, s e

fogalmon keresztül az előregyártott képek inváziójára, azok eredetére és főleg terjedési mechanizmusára kérdezett rá.

A Debreceni nemzetközi Művésztelepen a hagyományos grafika, festészet mellett szerepet kap többek között a fotográfia, a digitális média, az installáció, a public art és más köztéri munka, és a performansz is. A résztvevő művészek helyi, Debrecenhez kötődő és budapesti alkotók Magyarországról, valamint külföldi képzőművészek, korábban néhányan Debrecen testvérvárosából érkeztek (Nagyváradról, New Orleansból, Klaipedából, Rishon Le Zionból) és más országokból, ideán kelet-európai országokból.

A művésztelep vezetője Süli-Zakar Szabolcs (Debrecen), akinek a munkáját évente más-más képzőművész és művészettörténész segíti (2006 – Baglyas Erika és Dr. Sturcz János, 2007 – Orosz Csaba és Aknai Katalin, 2008 – Kónya Ábel és Hegedüs Orsolya, 2016 – Csontó Lajos és Uhr Gabriella). Az itt folyó munka kiterjed a város területére, a szakmai közönség megszólítására, valamint a járókelők bevonására. Rendezvényei között a Kölcsey Központban Nyári Egyetem szerepelt előadásokkal, és kiállítások a debreceni Belvárosi Közösségi Házban, illetve, mint legutóbb, a b 24 Galériában, és a debreceni MODEM Modern és Kortárs Művészeti Központban.

A kéthetes nemzetközi művésztelep komplex programja kapcsolódási pontokat keres a kortárs képzőművészet és a társadalmi művészetek, valamint a társadalom és a természettudomány fellelhető szegmensei között.

DÓSAI NEMZETKÖZI ALKOTÓTÁBOR • JÁSZDÓZSA

A Dósa Nemzetközi Alkotótábor 1999-ben alakult Magyarországon akkori mexikói nagykövetségének felesége, a jászdózsai születésű Némethné Harsányi Katalin és Kopacz Mária festőművész kezdeményezésére. Első művészeti vezető Kopacz Mária volt, ma F. Balogh Erzsébet szervezi a nyaranta két héten át működő alkotótelep életét, programjait. A résztvevők festők és grafikusok. A magyarországi művészek mellett eddig Romániából (Erdélyből, többben Kolozsvárról), Mexikóból, Chiléből, Hondurasból, az Egyesült Államokból, Svédországból, Szlovákiából, Ukrajnából (Kárpátaljáról), s Montenegróból érkeztek alkotók.

A dósa alkotótábor meghívásos alapon működik, de pályázni is lehet a részvételre. Műfaji megkötés nincs, alapfeltétel azonban a Képzőművészeti Alap- vagy Szövetségi tagság és a felsőfokú képzőművészeti végzettség. Részvételi díj nincs. A művészek szállását és műtermét a diákkollégiumban, vagy az iskolaépületben oldják meg, s étkezést is biztosítanak az alkotók számára.

A résztvevő művészek legalább két alkotást ajándékba hagynak a művésztelep működtetését felvállaló Dósa Alkotótábor Alapítvány részére. Az itt hagyott művek egy majdnai Jászdózsai Képtár kortárs gyűjteményének az alapját képezik.

A Dósa Nemzetközi Alkotótábor a Jászok Világtalálkozójához kapcsolódó Dósa Napok idejére szervezik, így az alkotók jelenléte és a műveikből rendezett záró kiállítás a kezdetektől elmaradhatatlan tartozéka ennek az ünnepi rendezvénynek. Ahogy gyarapodik a művésztelepi gyűjtemény, úgy szaporodnak a Jászdózsán kívüli tárlatok is: 2002-ben és 2003-ban Budapesten, 2005-ben és 2007-ben Jászberényben, utóbbi évben a montenegrói Herceg Novin, 2013-ban Egerben, s minden évben más-más jász településen – pl. 2014-ben Jászszentlászlón – mutatják be a gyűjtemény válogatott darabjait.

Az alkotótelep programjai között a Jászság népművészetének, képzőművészetének és képzőművészeinek a megismerése, jászsági ki-rándulások és a különböző országok kortárs művészetével kapcsolatos

előadások szerepelnek. A művésztelep 10 éves jubileuma alkalmából a művészeket és alkotásaikat bemutató, reprezentatív katalógus készült.

DUNART.COM, SOMORJAI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • SOMORJA (SR)

A DUNART.COM Somorjai Nemzetközi Művésztelepet 2011-ben Mayer Éva somorjai származású, Budapesten élő képzőművész, Bárdos Gábor somorjai polgármester és a helyi Református Egyházközség lelkipásztora, György András alapította. A szimpózium elnevezése a Duna és a kommunikáció (communication) szavak rövidítéséből ered.

A DUNART.COM értéktéremtőnek számít Somorja életében, hiszen azon túl, hogy a város első nemzetközi művésztelepe, a művésztelep képzőművészeti gyűjteményének megalapítására és gyarapítására is hangsúlyt helyez. A gyűjteményt a résztvevők évente 1-3 művel gyarapítják. Műfaji megkötés nincs, kortárs művészeti alkotásokat tartalmaz a hagyományos megfogalmazásokon túl az újszerű médiumok alkalmazásáig.

A művésztelepen 16-20 fős alkotócsoporthoz tartoznak, egyharmaduk külföldi, kétharmaduk magyarországi és határon túli. A művésztelep fontos célja, hogy kapcsolatot teremtsen a művészvilággal, tehetséges hazai és külföldi, szakmailag elismert és feltörekvő fiatal képzőművészek között. A résztvevők a művésztelep ideje alatt ugyanazon helyiségben alkotnak, így egymásra is hatással vannak.

A művésztelepen felvidéki irodalmárok irodalmi esteket tartanak, hazai és külföldi lapokban publikálnak az eseményekről - például Rónai Balázs Zoltán és Tolnay Imre írása az Új Művészetben, Szalay Zoltáné az Irodalmi Szemlében, Csapody Kinga és Tallósi Béla méltatása az Új Szóban, Koncz Csilla cikke a Csallóközben és az Új Szóban jelent meg.

A művésztelepi alkotómunka idején a művészek három napon keresztül nyílt szakmai programokat szerveznek a Templomkerti Napok, a Korona Udvar Zenei Napok vagy a Szent István Napok programsorozatok részeként. Előadásokat, műhelybeszélgetéseket, bemutató- és irodalmi esteket, performanszokat, koncerteket, képzőművészeti gyerekfoglalkozásokat rendeznek és tartanak, melyek a művésztelep adott témaköréhez kapcsolódnak. Kiemelt támogatásként minden évben egy-egy művész önálló kiállítási lehetőséget kap, melyre a következő év folyamán kerül sor a Somorjai Városi Művelődési Központ Prohászka István-termében.

A művésztelep minden évben szakrális jellegű tematika alapján dolgozik. Az eddigi témák: „Hullámhossz”, „Lélekmérleg”, „Transzvizíó”, „Lélekbázis”, „Gondviselés”, „Belső utakon”. Az alkotómunka csoportos kiállítással zárul. Nevelési céllal a művésztelep és a művésztelepi kiállítás ideje alatt képzőművészeti gyermekfoglalkozásokat, múzeum-pedagógiai előadásokat is rendez a helyi általános- és középiskolások számára.

DUNAÚJVÁROSI ACÉLSZOBRA SZ ALKOTÓTELEP ÉS SZOBORPARK

A Dunaújvárosi Acélszobrász Alkotótelep a hatvanas évek második felétől kibontakozó művésztelepi mozgalom részeként jött létre 1974-ben és kezdetektől meghatározó fórum volt Dunaújváros kulturális életében. A tizenkét alkalommal megrendezett szimpóziumon ötvenkét hazai és külföldi művész dolgozott. A művésztelep Duna-parti szoborparkja egész Európában egyedülálló látványosság.

A dunaújvárosi alkotótelep az első olyan kezdeményezések egyike volt az országban, amely a nagyipari háttérrel kihasználva, gyárban, az adott üzemek profiljának megfelelő anyagokkal és technológiákkal dol-

gzott. A vas és az acél hozzáférhetősége a különböző hagyományos és új fémmegmunkálási módokon túl, a méretbeli és formaalakítási lehetőségeket tekintve is új alternatívát nyújtott a szobrászok számára. A hagyományos szobrászati anyagok mellett lehetővé tette a testek és síkok újfajta formakapcsolatát is.

Az alkotótételep 2000-ig a Vasmű és a városvezetés támogatását élvezte. Független fórumnak számított, nem volt tényleges megrendelő a szobrokra, vagy cenzor, aki irányította volna az alkotói folyamatot. Az itt dolgozó művészek közül sokan kiszorultak az állami megrendelésekből, mert képtelenek voltak az elvárt stílus szerint alkotni. Szobraikra és plasztikáikra többnyire a geometrikus absztrakció volt jellemző.

A részvétel meghívásos volt, de méretarányos makettal, tervvel, műleírással pályázni is lehetett. A pályamunkák elbírálása után a meghívott művészek előzetes terepbejárás során ismerkedhettek a vasmű üzemével, a gyár adta lehetőségekkel, és alkalmanként mód volt arra is, hogy szobrászi elképzeléseiket a város egy-egy kiválasztott teréhez igazítsák. A művésztelep időtartama kezdetben egy hónap volt, később hat hétre bővült. A művészek teljes ellátást, szállást és étkezést, valamint ösztöndíjat kaptak.

A szimpózium történetében kiemelten fontos eseménynek számítottak a szoborállítások; sok esetben maga a különleges kialakítású partfal, a növényzet és a kisebb dombok, lépcsők is műalkotó elemmé váltak. Míg a város köztéri szobrai egyfajta emlékéllítási program részeként, a klasszikus értelemben vett díszítő funkcióval születtek, addig a szoborpark darabjai szokatlan esztétikájukkal nem kívántak a közizlés kedvére tenni. A Duna-parti művek dimenziójukat, formavilágukat és technikai megvalósításukat tekintve is kísérletezőek, és egy nagyon szabad légkörű csoportot alkotnak.

Az acélszobrászati alkotótételep 1983-ban vált nemzetközivé. A külföldi művészek meghívását a Képző- és Iparművészeti Szövetségen keresztül, vagy személyes, szakmai ismeretségek révén bonyolították.

A szimpóziumon részt vett művészek: Bakos Ildikó, Barry Parker, Billy Lee, Birkás István, Bohus Zoltán, Buczkó György, Budahelyi Tibor, Csáji Attila, Csikszentmihályi Róbert, Drabik István, ef. Zámbo István, Fodor Sándor, Friedrich Ferenc, Gaál Tamás, Galántai György, Gulyás Attila, Halász Károly, Helmut Karl, Heritesz Gábor, Ingo Glass, Joe Moran†, Jon Barlow Hudson, Karen Baldauf Delaney, Magyar József, Miguel Angel Velit, Móder Rezső, Palotás József, Péter Ágnes, Peter Sommerauer, Roy Kitchin†, Samu Géza†, Schéner Mihály†, Seregi József, Szanyi Péter, Szeift Béla†, Szöllőssy Enikő, Todor Todorov, Tracy Mackenna, Trombitás Tamás, Vilt Tibor†, Vladimir Kopteff†, Vladislav Klikov, Jin Sheng Wang.

ÉRDI MŰVÉSZTELEP

Az Érdi Művésztelepet 2009-ben alapította Érd város Önkormányzata és néhány művész, pl. Aknay János és Wrobel Péter. A művésztelep festőtelepként működik. Két fő célja van: az egyik, hogy évente tíz művész számára megfelelő feltételeket és háttérrel biztosítson az elmélyült alkotómunkához; a másik, hogy járuljon hozzá a művésztelep a város művészeti életének a felpozíciójához.

Az Érdi Művésztelep alkotói között ismert és neves művészeket találunk, a két említett alapító tagon kívül Büki Attilát, Csetneki Józsefet, Eöry Emilt, feLugossy Lászlót, Gyórfy Sándort, Hudák Maját, Karsch Manfredot, Puha Ferencet, Fritz Rautnert és Sz. Varga Ágnes.

A művésztelepre minden évben 10 művész kap meghívást, az alkotók részben érdeiek, részben budapestiek, vagy az ország más helyeiről érkeznek, pl. Sárospatakról, Szentendréről, Pomázról. A részt-

vevők szállásáról, étkeztetéséről és műterméről az érdi önkormányzat gondoskodik, cserébe azt kéri a művésztől, hogy a művésztelepen létrejött műveiket mutassák be a Városi Galériában a helyi közösség számára.

A művészek korábban Ófaluiban, a II. Lajos Általános Iskolában, 2016-tól a belvárosi Vörösmarty Gimnáziumban kaptak alkalmi műtermeket. A műtermek a művésztelep ideje alatt látogathatóak, a művészek örülnek a helyi érdeklődőknek, s szívesen fogadják a budapesti szakmai érdeklődőket is.

A művésztelep szervezője és vezetője Kéri Mihály festőművész. Az alkotótételep tevékenységét nagy érdeklődés övezi, az érdeiek elégedettek a művészek kiállításával.

Az alkotók egy-egy munkájukat felajánlják a városnak, a felajánlott művekből értékes gyűjtemény jön létre. A városvezetés teret kíván biztosítani ahhoz, hogy a műveket állandó kiállításon lehessen megtekinteni.

ESZTERGOMI MŰVÉSZTELEP

Esztergomban többször gondoltak már művésztelep alapításra. Először 1994-ben, amikor Lévay Jenő vezetésével létrejött a Váltótér Alapítvány, melynek tulajdonába került a Duna fölél emelkedő, egykori Szénrakodó. A jórészt képzőművészekből álló alapítvány tagjai olyan művésztelepet álmodtak ide, amely hazai és nemzetközi találkozók, szimpóziumok helyszíne lehet. A Szénrakó művésztelepi hasznosítására több építészeti pályázat, művészeti projekt és kiállítás született, a Váltótér Alapítvány művésztelepe azonban máig nem valósult meg.

2002-ben az Önkormányzat határozatban döntött arról, hogy létrehozza a város művésztelepét, mely Esztergomi Művésztelep néven 2003 nyarától 2006 nyaráig négyszer került megrendezésre. Az utolsó szimpózium záró kiállításának a helyszíne a Keresztény Múzeum akkor még üresen álló épülete volt.

A művésztelepet Kóczy Krisztina esztergomi születésű textilművész szervezte és vezette. Tehetséges fiatal festőket, szobrászokat és grafikusokat – esztergomi és a városhoz kötődő festő- és grafikusművészeket hívott meg résztvevőként. Itt dolgozott Balogh Zsófia, Csurka Eszter, Dorner Anita, Horváth Levente, Kondor Attila, László Dániel Turcsány Villó szobrászművész, Molnár Péter festő- és grafikusművész, Olajos György grafikusművész, valamint Szeifert Judit művészettörténész. A művésztelep arra törekedett, hogy főleg fiatalok, friss diplomások kapjanak lehetőséget alkotásra, s jó kapcsolat alakuljon ki a helyi művészekkel.

Esztergom nem rendelkezett a művésztelephez állandó helyiségekkel, így a nyári tábor idején a művészek a Balassa Múzeum és a helyi Zeneiskola vendégszobáiban laktak, Esztergom utcáin és terein, és a Keresztény Múzeum üresen álló, új kiállítótermében alkottak. Balogh Zsófia, Csurka Eszter, Dorner Anita, Horváth Levente, Kondor Attila és László Dániel egyegy munkáját a királyvárosnak ajándékozta, hogy segítsék egy leendő kortárs művészeti gyűjtemény létrehozását.

A pozitív kezdeményezés 2006-ban a professzionális működési feltételek elégtelensége miatt nem talált folytatásra.

Esztergomban a Kaleidoszkóp Ház ösztöndíjazott központ kezdett el az utóbbi években nemzetközi művésztelepet szervezni és működtetni Reanimatio Project néven. Egy hosszú ideje elhagyatottan álló épületben művészetet tanuló fiatalok ismerkednek az alkalmazott grafika lehetőségeivel. Művészeti vezetőjük Szuhaevszki Mihály. A diákok művésztelepe szabadiskolaként működik és tanfolyamokat, kiállításokat, előadásokat is szervez.

FARKASKŐ NOSZVAJI BARLANG MŰVÉSZTELEP

A művésztelep működési helyszíne a sajátos arculatú Noszvaj. Ebben a faluban megmaradtak az ősi, hagyományos földalatti építészet formái, a dombházak, barlanglakások. Az elmúlt évszázadok folyamán az itt élő emberek a helyi tufakövek könnyebb faraghatóságát használva alakították ki hagyományos lakótereiket a felszínen hullámzó kőzetekben.

A Farkaskő Noszvaji Barlang Művésztelep Egyesület 1997-ben a földalatti „építészet” emlékezetét megőrizve a táj új életre keltését és egy alkotóműhely létrehozását kezdeményezte. Az itt tevékenykedő alkotók alapanyaga egy több száz négyzetméternyi, vulkáni hamuba, riolit tufába faragott lakóter és tágas környezete. A művészek előbb betemetett udvarokat tártak fel, utakat, ösvényeket kötöttek össze, oromfalakat építettek, majd belső tereket faragtak, így jött létre a művésztelep lakótere és helye. A kőtertek gondozása, a szobrászati és építészeti elgondolások kibontása átalakította a tájat, amitől ma folyamatosan változó térség, melyet a művésztelep résztvevői évről-évre az egyéni és közösségi munkához használnak.

A Farkaskő művésztelepet létrehozó alkotóközösség a „szociális plasztika” jelentőségét, a közösségi terek tudatformáló erejét felismerve a teremítő művészeti-, és természetvédő gondolkodást szeretné megjeleníteni saját terei és közösségi helye megformálásával. A programjaik által kínált lehetőségek (workshopok, symposionok, oktatóprogramok, terápiás foglalkozások stb.) s az általuk felmutatott ökotudatos szemléletű működés egy egész közösséget indíthat el a „zöldebb”, tudatosabb élet felé.

Tevékenyséjük négy alapterülete a képzőművészet, az oktatás, a meseterápia és a környezetvédelem. A tájépítészet, szobrászat mellett a zene, a festészet és az iparművészet változatos műfajai (nemezelés, üvegművesség, kerámia stb), valamint a helyi hagyományos kézműves mesterségek (bor-, kőművelés, mogyoróvessző-fonás) közötti átjárások sokszínűen gazdagítják az alkotótelep munkáját. A symposionok alkalmával a látogatók is betekinhetnek az alkotás folyamatába. A művésztelep résztvevői rendszeresen tartanak nekik kultúrtörténeti előadásokat a földalatti építészetéről - a barlanglakások kialakulásáról, a táj tradicionális életformájáról -, valamint saját barlangalakító művészeti tevékenységükről, és az archaikus tevékenységek megőrzésével, oktatásával útmutatást nyújtanak nekik a hagyományos mesterségek, kézműves technikák újjáélesztéséhez. A művésztelep oktatási helyszíneként szolgál az egri Esterházy Károly Egyetem Közép-Európában elsőként alapított Természetművészet szakirányán tanuló hallgatói számára (Vizuális Művészeti Intézet, Képzőművészeti Tanszék). Erőss István tanszékvezető nemzetközi kapcsolatait kihasználva a művésztelep 2009 óta az egyetemmel közösen szervez alkotótáborokat. Az évek során számtalan hazai és külföldi művésszel, művészeti alapítvánnyal, képzőművészeti oktatást folytató intézménnyel működött együtt.

Egyedülálló terei Tátrai Vanda mesterterapeuta tevékenysége révén befogadó helyszínei lettek a 2011-ben elindított mese-terápiás önismerteti csoportmunkáknak. Folytatásként a művésztelep magyar mese-és mondavilágra épülő interaktív meseterápiás foglalkozásokat workshopokat, tréningeket, táborokat szervez gyerekeknek és felnőtteknek.

A művésztelep értékrendjét meghatározó környezettudatosság a művésztelepet övező kertek kialakításának gyakorlatában és a következő évek fejlesztései révén válik kerekké. A művésztelepet övező lankákon hagyományos gyümölcsfajtaikat telepítenek, megteremtve a tájban megvalósuló művészeti alkotások környezetét. Az egyesület a hagyományos növényzet visszatelepítésével példát szeretne mutatni a tradicionális gazdálkodás módszereivel művelt kert és a szoborpark együttes megvalósítására. A tájkert a művészeti, környezetiismereti-, és környezetvédelmi oktatás helyszíneként fog szolgálni.

GÉB'ART ZALAEGRSZEGI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

Zalaegerszezen 1968 és 1980 között nagyhírű művésztelep működött, melyet Bernáth Aurél, Szabolcs Péter, Samu Géza és Makovecz Imre neve és alkotásai fémjeleznek. A mai művésztelep hosszabb szünet után, 1992-ben jött létre. Neve onnan származik, hogy a Gébárti Kézművesek Házában lelt otthonra. A GébArt művésztelepnek kettős célja volt: találkozási fórumot kívánt biztosítani az Európa különböző részeiből érkező külföldi, valamint a hazai művészek számára, hogy alkotásaikból egy városi képtár alapjául szolgáló, kortárs képzőművészeti gyűjteményt hozzon létre.

Az elmúlt 25 év gazdag termése tematikailag, valamint műfaját és stílusjellemzőit tekintve is rendkívül változatos. Széles skálán tükrözi a kortárs képzőművészeti törekvéseket. A nyaranta két hetes alkotómunkára szervezett nemzetközi művésztelepet 3–5 éves időszakoként más-más művész vezeti. A műfaji, technika- és anyaghasználati változatosságot nézve ez is kedvezően járult hozzá a művészeti irányzatok, áramlatok sokféleségéhez. Az összetartó erő Gébárt természeti környezetének szépsége, az otthont adó intézmény sajátos atmoszférája, a ház melletti tó és a szépen gondozott park. Mindez inspiratív módon hat az itt alkotó művészekre. Nem véletlen, hogy szobrok sokaságát álmodták ide, és tervüket mind a helyi lakosság, mind a városvezetés örömmel fogadta, ráadásul rendelkezésre állt a megvalósítás technikai lehetősége is. 1995 és 2006 között 22 monumentális fa-, fém-, és kőplasztika készült el és került felállításra a Zalaegerszegi Nemzetközi Művésztelep Szoborparkjában.

A művésztelep profilját a vezetésre felkért művészek alakították. 1992-ben és 1993-ban, Szemadám György idején zalai, erdélyi, romániai és holland képzőművészek vettek részt nagyobb létszámban az alkotómunkában. A későbbiekben e kör győri, francia, ukrán, ausztriai és német résztvevőkkel bővült. 1995-ben Móder Rezső és Galgóczi György itteni munkássága volt meghatározó, ekkor indult a szoborpark létesítése. Budahelyi Tibor szobrász vezetése idején (1996-98) főleg konstruktív formavilágú fémszobrok születtek. A fémszobrászoknak a helyi ALUGÉP, majd a GANZEG gyár biztosította a feltételeket. 1999-ben Horváth M. Zoltán képzőművész vezetésével festő- és grafikusművészek kaptak meghívást, 2000-ig többségében a Janus Pannonius Tudományegyetem Művészeti Karán végzett fiatal képzőművészek alkottak itt. Varga Géza Ferenc vezetésével jórészt kőszobrászok dolgoztak, öt jelentős mészakőszoborral gyarapítva a Gébárti Szoborparkot. Egy év múlva 50 résztvevő számára Nemzetközi Szimpóziumot szerveztek itt, melynek témája a kortárs képzőművészeti gyűjtemények és szoborparkok helyzete volt.

2002-ben Horváth M. Zoltán festőket hívott meg, 2003-ban Colin Foster szobrászművész pedig kőszobrász kisplasztikai telepet szervezett, melynek eredményeként 8 db kő kisplasztikával gyarapodott a művésztelepi gyűjtemény. 2002-től 2005-ig tematikus munka folyt a művésztelepen, majd vegyes műfajú telepek megrendezésére került sor, melyeken festményekkel, grafikákkal, kerámia, kő és fa kisplasztikákkal bővült a gyűjtemény, és négy nagyméretű kőplasztikával gyarapodott a Szoborpark.

2007 és 2009 között, valamint 2015-ben K. Krawczun Halina, illetve Budaházi Tibor kerámia telepet működtetett, 2010-től négy éven át, és 2016-ban Kopasz Tamás idején festők, idén pedig Budaházi Tibor vezetésével festők és grafikusok dolgoztak.

1992-től máig, 22 ország 138 alkotója vett részt a GébArt Zalaegerszegi Nemzetközi Művésztelepen, s ezúttal távoli kontinensekről is érkeztek művészek.

A Gödöllői Iparművészeti Műhely (GIM) 1998-ban alakult a Gödöllőn és környékén élő iparművészek csoportos alkotóhelyeként. A műhely célja a századfordulón létrejött, európai hírű Gödöllői Művésztelep szellemiségének, művészeti hagyományainak továbbélítése, megismertetése a kortárs művészet, a kultúra, az oktatás és a nemzetközi kapcsolatok területén.

Az alapító tagok: Anti Szabó János képzőművész, Bódis Erzsébet textilművész (†), Farkasvölgyi Éva kárpitművész, Fábián Dénes Zoltán képzőművész, F. Orosz Sára DLA keramikumművész, Katona Szabó Erzsébet textilművész, Kun Éva keramikumművész, Müller Magda keramikumművész (†), Pannonhalmi Zsuzsa keramikumművész, Remsey Flóra kárpitművész (†) és Szuppán Irén textilművész. Valamennyien a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetsége tagjai, akik részben a kuratórium tevékenységében is részt vettek, meghatározva ezzel azt a szakmai minőséget, melyet a GIM-Ház képvisel.

Az alkotóházban az elmúlt 18 évben közel 100 kiállítás és több mint 50 társrendezvény (Műhelynap) valósult meg. Csoportos kiállítások keretében 300 képző- és iparművész állított ki. Az alkotócsoport tagjai művésztelepi cserekiállításokon, ill. testvérvárosi csereprogramok, az Euro-Art rendezvényei és a Magyar Kulturális Évek rendezvényei keretében több külföldi kiállításon és hazai tárlaton is szerepeltek. Az elmúlt időszak tárlatain rendszeresen szerepelt műveivel Bajkó Dániel festőművész, Barabás Márton képzőművész, Bikácsi Daniela festőművész, Bohus Zoltán üvegművész, Bocz Beáta kárpitművész, Borgó képzőművész, Gyulai Líviusz grafikusművész, Hauser Beáta kárpitművész, Horváth Márton üvegművész (†), Incze Mózes festőművész, Kárpáti Tamás festőművész, Kókay Krisztina textilművész, Lévai Nóra textilművész, Olajos György képzőművész, Orosz István grafikusművész, Nagy Judit kárpitművész, Rékasi Levente ötvösművész, Szikora Tamás festőművész (†), Szócs Miklós Tui szobrászművész és Varga Melinda szobrászművész. A galéria időnként bemutatja az egykori gödöllői művésztelep szecessziós nagymestereinek – Körösfői-Kriesch Aladárnak, Nagy Sándornak és Remsey Jenőnek – a műhelymunkáit, vázlatait és alkotásait is.

A GIM-Házban az alkotóművészek műtermei is látogathatók. A kiállító teremben és az arany, kék, vörös színekre komponált, festői hangulatú kertben nyaranta tematikus összművészeti rendezvényekre, például szabadtéri animációs filmvetítésekre, divatbemutatókra, költői- és zenei estekre kerül sor. Fontos tevékenység a hagyományokra épülő művészeti oktatás (gobelinszövés, textiltechnikák, kerámia, rajz, festészet). Az oktatási program része a rendszeres, nyári művészeti tábor.

Az Alkotóház 2004 óta tagja az Európai Művésztelepek Szövetségének (Euro-Art), s kölcsönös a szakmai kapcsolata a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetségével és a Magyar Kárpitművészek Egyesületével. Oktató tevékenysége révén kiváló kapcsolatot ápol a művészeti egyetemekkel és a Nyugat-Magyarországi Egyetem Alkalmazott Művészeti Intézetével. Hangulatos kertjében rendszeresen bemutatja a MOME Animációs Filmszak diplomafilmjeit, és művésztelepet szervezett a Metropolitan Egyetem művészet szakos hallgatóinak is.

Az alkotóműhely egyike Gödöllő turisztikai látványosságainak.

GYERMELYI MŰVÉSZTELEP, GYERMELY

A Széchenyi Alapítvány Gyermelyi Művésztelepét 1992-ben Széchenyi Péter hozta létre. Az volt a célja, hogy segítséget nyújtson a fiatal

pályakezdő művészeknek, hogy nyugodt körülmények között alkothassanak. 1992-től 1997-ig ő volt a művésztelep szakmai vezetője, majd 1997-ben visszatelepült az USA-ba. A művésztelep szakmai vezetését 2016 tavaszáig Stark István vette át, 2016 tavaszától pedig Herman Levente végzi ezt a munkát.

Az alapcélkitűzésnek megfelelően fiatal művészeket hívtak meg, eleinte a Képzőművészeti Egyetemről, később a MOME-ról és a Pécsi Egyetemről, emellett időnként a képzőművészeti gimnáziumokból is fogadtak tehetséges végzős növendékeket.

A művésztelep lehetőséget biztosít a festészet, grafika, médiaművészet, elektrográfia és a papírművészet iránt érdeklődő fiatal és pályakezdő alkotók számára. Bár nincs külön szobrász műterem, és az eszközök is korlátozottak, alkalmanként szobrászok is megfordultak már itt.

A szakmai vezetők rugalmasak és nyitottak a művészet változásaira, a műfaji határok eltűnésére, így minden megoldhatóan bizonyuló mű-elképzelés megvalósulását segítik.

GYŐRI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

A győri művésztelep 1969 óta működik. Alapításakor az volt a cél, hogy növelje a városban a kortárs művészeti események számát. A szállást, étkeztetést a Tanítóképző Intézetben (később főiskola lett) biztosították, s a művésztelep vezetésére is az ottani tanárokat kérték fel. Természetesen, az első 6 évben nyaranta 25 nyugat-dunántúli rajztanárnak szerveztek egyhónapos nyári művésztelepet, köztük volt néhány művész-tanár is. A munkához a mintát az akadémiai képzés adta. Délelőtt az utcán festettek az alkotók, délutánonként pedig modell után rajzoltak. Műveiket a részvételt követő évben állították ki, és meg lehetett vásárolni. A pozitív fogadtatás hatására a város frissen végzett művészeket hívott Győrbe, akiknek műtermes lakást biztosított a letelepedéshez, s bevonta őket a művésztelepi szervezésbe.

1975-ben Lugossy Mária meghívott iparművész és a megrendelés híján szobrászattal foglalkozó győri fiatal iparművészek a művésztelep professzionálissá alakítását tervezték. A következő évben szobrászteleppé alakult a művésztelep, s három évig a Rába Vagon és Gépgyár támogatásával RÁBA Symposionként működött. A rendkívül progresszív időszak a RÁBA '78 című kiállítással zárult, ugyanis az ipari technológiával készült strukturalista és geometrikus absztrakt kisplasztikák és szobrok a fenntartók számára elfogadhatatlanok bizonyultak. A művésztelep mindazonáltal szobrásztelepként működött tovább, s újabb gyárat nyert meg az alkotók fogadására. A legendás 3 évben Bohus Zoltán, Lugossy Mária, Fajó János, Lux Antal, Nádler István, Haraszty István, Misch Ádám és Csiky Tibor dolgozott Győrben, s progresszív művek sokasága született. Ebben az időszakban gondoltak először a gyűjteményfejlesztésre, bár még nem volt kötelező műveket adományozni. A szobrásztelep a rendszerváltás utáni privatizálással folyamatosan elveszítette az ipari háttérét, de addig még számtalan kiváló mű jött létre. Pl. Galántay György, ef. Zámbo István, Várnagy Ildikó, El Kazovszkij, a Csiky-tanítványok, Hetey Katalin, Sass Valéria, Péter Ágnes stb. művésztelepi alkotómunkája eredményeként.

Az 1976. évi XI. pártkongresszus után lehetővé vált, hogy a testvérvárosok művészei is bekapcsolódjanak a művésztelepi munkába, így 1977 és 1982 között már német, lengyel, finn és csehszlovák művészek is dolgoztak Győrben. A következő hosszú időszak, egészen 2009-ig, a győri művésztelep dinamikus fejlődő időszaka volt. 1991-ben teljesen meghívasos rendszerűvé alakult, majd az újonnan alapított Városi Művészeti Múzeum intézményesítette. A múzeumi gyűjteménygyarapítás-

sal összekapcsolt művésztelep minőségében is nagyot lépett előre. Ekkor kerültek Győrbe és a művésztelepre a világ legrangosabb biennáléiról is ismert grafikusok és az új művészeti területeken és médiumokkal dolgozó művészek, valamennyi kontinensről. 2008-ban már multimédia munka is készült, melyet kanadai alkotója máig nagy sikerrel mutat be New Yorktól Londonon át, Tokióig a világ nagy múzeumaiban.

1996-ban a gyűjtemény korai anyaga is a múzeumba került, s attól kezdve egész évi tevékenységgé tágult a művésztelep működtetése a művek, alkotók rendszeres és gyakori bemutatásával, kapcsolódó társ-művészeti programok, múzeumpedagógiai rendezvények szervezésével, rajztanárok továbbképzését szolgáló előadássorozatokkal, a művésztelep eredményeinek feldolgozásával, s e korszak végén az év közbeni alkotást is elindító rezidens program kipróbálásával. 2010-től ismét új művésztelep vezető szervezi a nyári művésztelepet. A 2016. évi nyári művésztelepi munka már a résztvevők tudatos megválogatását mutatja.

GYULAI MŰVÉSZTELEP

A művésztelep 1969 óta működik, egyike a legrégebbieknek Magyarországon. A kezdetektől együtt dolgozó alkotók realisztikus előadásmódja alapvetően meghatározza a telep szellemiségét. A jövőben is fontosnak tartják, hogy a telepnek ez a fajta karaktere megmaradjon. A művésztelepet a Gyulai Művésztelep Egyesület működteti.

Első vezetője, szervezője, a telep arculatának kialakítója Tóth Tibor festőművész (1923–2004) volt.

Ő vezette be a klasszikus természetelvű látásmód szerinti alkotó munkát. A művésztelep felépítésében a régi nagybányai művésztelephez hasonló: az önállóan alkotó alapító és törzstagokon, meghívott művészekén kívül fontos szempont a szabadiskolában dolgozó fiatalok bekapcsolása a telep életébe. Miután a Gyulai Művésztelep legnagyobb vonzereje a modell utáni munka biztosítása, ez a főiskolára készülő fiataloknak komoly lehetőség. A műtermekben a személyre szóló korrektúra mellett módjuk van az idősebb művészekkel való konzultálásra, a művek kölcsönös véleményezésére. A szorosan vett szakmai munkán kívül művészettörténeti, társadalomtudományi előadások is részét képezik a telep életének. A vita, a véleményalkotás és ezek ütköztetése mindig fontos célja volt ezeknek az estéknek, s alkalmat szolgáltatott arra is, hogy személyes kapcsolatok alakuljanak ki a művésztelep tagjai és a városban élők között. Ezt erősítik a telepi időszakot lezáró vázlatkiállítások is, amelyen a városban és környékén készült műveiket mutatják be a résztvevők.

Jelenleg Albrecht Júlia képzőművész az elnöke a Gyulai Művésztelepnek. Rajta kívül az alapító és törzstagok alkotják a művésztelep tag-ságát: Balogh Gyula, Marosvári György, Lakatos József Péter, Lukács István, Rácz Katalin, Szabó Éva Mária, Szakáll Ágnes, Székelyhidi Attila, Szőke Sándor, Tömpe Emőke.

Ez a művészcsoport a természetes látvány élményéből kiindulva, de nemcsak a festőiséget látva benne, olykor kritikus élel vállalta és vállalja a társadalmi környezet feltérképezését, szemügyre vételét, dokumentarista rögzítését.

HAJDÚSÁGI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • HAJDÚBÖSZÖRMÉNY

A Hajdúsági Nemzetközi Művésztelep Magyarország legrégebbi, folyamatosan működő nyári képzőművész telepe. 1963-ban alakult és 1968 óta az UNESCO által is jegyzett alkotóhely.

A művésztelep hármas céllal jött létre: alkotási, bemutatkozási lehetőséget biztosít a Kárpát-medencei képzőművészek számára; kapcsolatot épít az európai és a tengerentúli, illetve a magyar képzőművészek között; kiállítási lehetőséget nyújt a telep alkotóinak, illetve más országok képzőművészetét is bemutatja Magyarországon.

A művésztelep 1991 óta alapítványi formában végzi tevékenységét. Az alapítvány kuratóriuma évente 22–25 hivatásos alkotót kér fel művésztelepi részvételre. A meghívottak elsősorban festőművészek és grafikusok, de több alkalommal vett már részt a munkában textilművész, fotóművész illetve szobrász is. A meghívottak egy-egy munkája bekerül a Hajdúsági Művésztelep Kortárs Galériájába, mely gyűjtemény több mint 600 kortárs képzőművészeti alkotást foglal magába. Egy másik munkát az alapítványnak ajándékoznak, hogy az értékesítéséből származó bevételt a művésztelep működtetésére fordíthassa. A művésztelep három hetes működése alatt a szervezők szabadegyetem keretében lehetőséget kínálnak arra, hogy más művésztelepek is bemutatkozhasanak. Céljuk, hogy a résztvevők és a helyi közösség képet kapjanak a kortárs képzőművészet aktuális helyzetéről, a tudomány új eredményeiről, Hajdúság történelméről és a régió művészeti életéről.

A művésztelep-vezetés évről évre több lehetőséget teremt arra, hogy Hajdúböszörmény város lakói és a művészek találkozhasanak egymással: nyílt napot tartanak, ilyenkor az érdeklődők betekintheznek a művésztelep mindennapjaiba, benézhetnek a műtermekbe, beszélgethetnek az alkotókkal. Akciófestészetet rendeznek a város legforgalmasabb terén, hogy az alkotás fázisait látva az érdeklődők kedvet kapjanak a kiállítások meglátogatására.

A műveket a Magyar Képző- és Iparművészeti Lektorátus zsűrizi, a kuratórium pedig a legkiválóbbakat Káplár Miklós-díjjal és három további nívódíjjal ismeri el.

Az évek során más országok művészei, így például finn, svájci, amerikai, német, horvát, román, szlovák, ukrán, izraeli, lengyel képzőművészek is gazdagították a telep alkotómunkáját. Évente több alkalommal szerveznek kiállításokat. Egyrészt azért, hogy a nagyközönség és a turisták gyakrabban találkozhassanak a városi gyűjtemény egyes darabjaival, másrészt, hogy a telepnek helyet adó Debreceni Egyetem Hajdúböszörményi Főiskolai Karának Parafa Galériájával közreműködve több művész bemutatkozhasson be Hajdúböszörményben. A művésztelep jelentős integráló és szervező szerepet tölt be a régió képzőművészeti életében.

HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI NEMZETKÖZI KERÁMIA KÖZPONT

A „Vásárhelyi Kerámia Szimpózium” 1998-tól kezdve működik. Eddig 17 országból több mint 200 keramikus dolgozhatott évente hat héten keresztül Hódmezővásárhelyen. A művészeknek a városban működő öt kerámiaüzem – az Alföld Porcelán Edénygyár Rt., a Villeroy & Boch Magyarország Rt., a Keram-Pack Rt., a Szilikátipari és Művészeti Kerámia gyártó Kft. és az Imerys Magyarország Tűzállóanyaggyártó Kft. – biztosítja a munkahelyet, nyersanyagot és a kivitelezéshez legkorszerűbb technológiát. Alkotó, művészetszervező, kutatási és oktatási tevékenységük szorosan összekapcsolódott a 2001-ben létrehozott Wartha Vince Kerámiaművészeti Alapítvánnyal, majd a 2015-ben alapított Wartha Vince Egyesülettel. Előbbi célja a magyar kerámiaművészet alkotó folyamatainak, a művek megőrzésének, bemutatásának és a műfajjal kapcsolatos művek publikálásának támogatása. A vásárhelyi kerámia művésztelep 2012-től Vásárhelyi Nemzetközi Kerámia központként működik.

A szimpózium keretében évente 14–16 hazai és külföldi keramikus-

művész dolgozik a gyárakban, használja a legmodernebb anyagokat és technológiákat, cserébe egy-egy ott készült darabot ajándékozva a városnak és a befogadó cégnek. A város tulajdonába került művek igazolják, hogy a kerámiaművészet napjainkban is magas színvonalú alkotásokkal van jelen Hódmezővásárhelyen.

A művésztelep a korábbi vásárhelyi kerámiaművészeti hagyományokat őrizve és továbbörökítve sokféle tevékenységet végez, melyből kiemelkednek a nemzetközi kutatási együttműködések – Hódmezővásárhelyi Művészeti Kutatási és Oktatási Központ –, az alkotómunka oktatással való összekapcsolása, a több mint 500 alkotásból álló kortárs kerámia-gyűjtemény gyarapítása, gondozása, bemutatása, ehhez galéria fenntartása, működtetése, kapcsolatépítések, rangos országos, nemzetközi és tematikus kiállítások, szakmai szimpóziumok rendezése. Tevékenységük kiterjed az ország területére és nemzetközi szakmai színterekre. Az Európában is példaértékű művésztelepi alkotómunkára nemzetközi és országos szakmai szervezeteken keresztül, pályázat útján jelentkezhetnek a művészek.

A szimpóziium mellett havonta 2–3 művészt is fogad a Kerámia Központ. Ők egy hónapon keresztül dolgozhatnak a Művésztelep keretein belül. A Városi Gyűjtemény számára egy alkotásuk ebben az esetben is a gyűjteményben marad. A művésztelepen így évente 25–28 alkotó fordul meg: készül valamely kiállításra, vagy kivitelezzi a munkáját.

HOMOKHÁTI MŰVÉSZTELEP • NAGYSZÉKSÓS

A művésztelep az alföldi Homokhátság szívében, Nagyszéksóson került megalapításra 2004-ben, javarészt szegedi alkotók és az ország különböző tájain élő festők, grafikusok, szobrászok részvételével. A művésztelep az ezen a vidéken élő és dolgozó Tóth Menyhértet tartja szellemi elődjének. Művészeti vezetője, egyúttal a fenntartó és működtető HÁM Művészeti Egyesület elnöke Pataki Ferenc Prima-díjas festő és grafikusművész.

A művésztelep alapítói nyitott szemléletű művészek. Alkotásaik felajánlásával Mórahalom város képzőművészeti gyűjteményét kívánják megalapozni, amely egy leendő Képtár vagy Kortárs Művészeti Galéria anyagául szolgál.

Az eddig 13 alkalommal megrendezett nyári művésztelep munka-kiállítással zárul. Emellett évente további tárlatot is rendeznek válogatott anyagból, évfordulókhöz is kapcsolódóan. Legutóbb az 1956-os forradalom és szabadságharc évfordulójának tiszteletére rendeztek tárlatot az Aranyaszöm Rendezvényházban.

A 2004-es alapítás óta eltelt évek alatt kikristályosodott az egyesület szellemisége. A művésztelep alkotói a Nagyszéksóstó melletti Ökoházban és lenyűgöző táji környezetében leltek otthonra. Szinte együtt élnek a bivalyokkal, figyelik a tó madárvilágát és a természet szépségeit, majd megörökítik az élményeiket.

A művésztelepnek nincs kötött programja, mindenki feltalálja magát a természetben. Néhányan fotóznak, s van, aki camera obscurával igyekszik maradandóvá tenni a különleges pillanatokot.

HMC BUDAPEST NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

A The Hungarian Multicultural Center, Inc. (HMC /Magyar Multikulturális Központ nonprofit intézmény, melynek alapítója és elnöke, valamint budapesti intézményének igazgatója Széchy Beáta képzőművész. A nemzetközi nonprofit intézmény az oktatási tevékenység mellett multikulturális és interdiszciplináris művészeti programokat szervez:

filmvetítéseket, koncerteket, workshopokat, szemináriumokat, kiállításokat, videó fesztiválokat, képzőművészeti és irodalmi rezidens programokat. Az intézmény célja, hogy erősítse a kulturális kapcsolatokat a művészeti, oktatási és kulturális szervezetek, a művészek és nem művészek, illetve közösségek, valamint a magyar és a nemzetközi kortárs művészet között. Emellett segíti a művészeket az alkotásban és munkáik bemutatásában. Programjai nyilvánosak, ezzel is ösztönözve a kapcsolatfelvételt más szervezetekkel, iskolákkal és művészekkel. Nem utolsósorban pedig, kulturális cserékkel és magas színvonalú kiállításokkal, valamint kapcsolódó rendezvényeivel segíti a művészet terjesztését a mindennapi életben. A HMC nem rendelkezik állandó kiállítóterrel, tevékenysége egyes kiemelt projektek köré rendeződik.

Ilyen a Budapest Nemzetközi Művésztelep is, melynek alapítója és vezetője ugyancsak Széchy Beáta képzőművész. A Budapest Művésztelep a képzőművészeti alkotótelep és a rezidens program sajátos ötvözetete. Évente 3–5-ször, egyszerre 3–4 távoli földrészen élő művész kap egy hónapra magyarországi alkotási lehetőséget. Személyüket pályázat alapján nemzetközi szakmai bizottság választja ki. A művészek a saját alkotómunkájuk mellett közös programokon vesznek részt és maguk is szervezhetnek közös művészeti eseményeket. Minden művésztelep helyi kiállítással zárul, ahol a széles közönségnek alkalma nyílik személyesen is megismerkedni az alkotókkal.

Az eddigi kiállítások helyszínei: Art East Galéria, Önkormányzati Folyosó Galéria, Vörös Terem, Kongresszusi Központ – Balatonfüred, Vizivárosi Galéria, Ferencvárosi Galéria, Mucius Galéria, Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeum, Ernst Múzeum, Jókai Klub, Duna Galéria, Ráday Képesház, Írószövetség, Barabás Villa, Hegyvidék Galéria, Petőfi Irodalmi Múzeum és a Galéria 12.

A Budapest Nemzetközi Művésztelepnek és a Magyar Multikulturális Központ képzőművészeti gyűjteményének – a rendezvények, kiállítások magas színvonalának és Széchy Beáta következetes, áldozatos munkájának köszönhetően – egyre nagyobb a publicitása Magyarországon.

KECSKEMÉTI ACÉLSZOBRASZATI SZIMPOZION

A kecskeméti acélszobrászati művésztelep megálmodója és elindítója Majoros Gyula szobrászművész és az építőipari acélszerkezeteket gyártó KÉSZ Kft. kommunikációs vezetője, Árvai István. A KÉSZ Kft. fejlesztések, újítások és kreativitás iránti fogékonysága és a művészek anyag- és formakutató szándéka és alkotói elhivatottsága szerencsésen összetetalkozott. A művésztelep mecénása 2008-ig a KÉSZ Kft. volt, 2008 óta pedig a KÉSZ Csoport új tagvállalata, a K-ARTS Művészeti Kft.

Az I. Kecskeméti Acélszobrászati Szimpóziumot 2004 augusztusában rendezték meg hat művész részvételével. A Kft. lehetőséget biztosított számukra, hogy a kecskeméti KÉSZ Ipari Parkban vas és acél szobrászati műveket alkossanak. Az elkészült munkákból a kecskeméti Bozsó Gyűjteményben rendeztek először kiállítást. Az alkotótábor népszerűsége és szakmai elismertsége évről évre nőtt, egyre több meghívást kaptak az ország városaiból, s egyre több itt készült alkotás szerepel külföldi és hazai, csoportos és egyéni tárlaton. A tizenharmadik alkotótábor már tíz művész részvételével rendezhették meg.

Az alkotótelepen lehetőség van fém alapanyagok vágására, darabolására, lángvágásra, ill. programozott CNC plazmavágásra, vagy lézervágásra. További technológiák: élhajlítás és lemezek ívesítése bizonyos határok között, programozott CNC marás, kézi plazmavágóval szabad munkavezetésű kivágás, roncsolás, programozott CNC csővégmegmunkálás, programozott CNC megmunkáló központ használata,

esztergálás. Egy kisebb mobil kohóval a klasszikus faszenes kovácslást is ki lehet próbálni. Az összeállításához különböző hegesztési berendezések állnak rendelkezésre (CO, AVI, elektródás), forrasztás, szegecselés, ragasztás is lehetséges. Kis térfogatú elemek programozott 3D nyomtatása is megoldott PVC alapú műanyagszáלבól, s kéziszerszámok sokasága is rendelkezésre áll.

A résztvevők hazai és külföldi művészek, közöttük fiatal szobrászok és más képzőművészeti területeken is tevékenykedő alkotók. A művésztelep az elmúlt években a speciális acélszobrászat továbbfejlesztése mellett tudatosan nyitott a képzőművészet többi ága felé is, így 2013 óta festőművész, grafikus és fotós is alkothat a művésztelepen.

A művésztelep munkája tematikus, általában két téma közül választhatnak a résztvevők, melyek évente változnak, és mindig aktuális kérdéseket érintenek, ezáltal inspirálóan hatnak a támogató Kft. innovációs stratégiájának alakítására is.

A művésztelep alkotói a záró kiállítást követően egy-egy munkát ajándékoznak a K-ARTS KÉSZ művészeti gyűjteményébe. Közülük néhány szobor végleges helyet kapott a KÉSZ Csoport irodaházában, illetve az azt övező parkosított területen. Ilyen Lakatos Pál Jel című hegesztett acélszobra, Tóth József Vonatkoztatási rendszer és Gaál Tamás Pad-pár című munkája, valamint Zielinski Tibor Souvenir című, esténként világító alkotása.

A Kecskeméti Acélszobrászati Szimpózium művészei nagy sikerrel szerepeltek országos alkotói pályázatokon. Az egyetemek és főiskolák parkjaiban, homlokzatán illetve belső tereiben elhelyezett műveiket a KÉSZ Csoport kecskeméti Acélszerkezet-gyártó Központjában kivitelezte. A művésztelepi közös alkotás során tartós barátságok szövődtek, melynek eredményeként a magyar szobrászok egy része meghívást kapott Tajpejbe, ahol egy művészeti találkozón hazánkat képviselhette.

KECSKEMÉTI TEXTILMŰVÉSZETI ALKOTÓMŰHELY

A Kecskeméti Textilművészeti Alkotóműhely a Velemi és a Zsenyei Alkotóműhely munkáját folytatja. A Velemi 1975 és 1983 között, a Zsenyei 1992-től 1996-ig működött. Utóbbi szakmai vezetője Kókay Krisztina volt, aki 1997-től 2003-ig Kecskeméten szervezte tovább és vezette a textilművészeti szimpóziumot, mely munkát ma Zelenák Katalin végzi. A Kecskeméti Textilművészeti Alkotóműhely a legkiválóbb hazai textilművészeket kívül külföldön élő magyar alkotókat, textillel dolgozó képzőművészt, valamint pályakezdő, egyetemet végzett fiatalokat is meghív. Utóbbiakat a diplomamunkájuk alapján választják ki részvételre, és lehetőséget kínálnak számukra, hogy azt teljes egészében megvalósíthassák.

A kecskeméti Műkerti alkotóház ideális környezet a textilművészek számára a nyugodt alkotómunkára. Nagyon sok új munka született itt az évek során. Közülük többet láthattunk a Szombathelyi Textil Biennálékon, Triennálékon (minitextil, zászló, szalag és tértexil kategóriákban) és más országos, nemzetközi tárlaton, valamint Kecskeméten az Erdei Ferenc Művelődési Házban, a Dunamelléki Református Egyházkerület Ráday Múzeumában, a Kerámia Stúdióban és a Cifra Palotában.

Az elmúlt években az Alkotóműhely számos sikeres kiállításon mutatta be azokat a munkákat, amelyek részben vagy teljesen Kecskeméten készültek. Pl. 2006-ban a Dán Kulturális Intézet Kecskeméti Galériájában, 2007-ben a Műkerti Szent Ferenc Kápolnában, 2010-ben Budapesten, a Képző és Iparművészek Szövetségének kiállítótermében. 5 évenként jubileumi tárlatot rendeztek, 2013-ban a békési Jantyk Mátyás Kulturális Központban mutattak be nagyobb válogatást az

alkotóház gyűjteményéből, s külföldön is rendeztek kiállítást a legjobb alkotásaikból (pl. Római Magyar Intézet).

A művésztelepi alkotómunka mellett rendszeresen szerveznek nyitott napokat, előadásokat, szakmai szimpóziumokat, kiállításokat. Külföldi kiállítási meghívásokat is teljesítenek és részt vesznek rangos szimpóziumokon, pl. 2015-ben a Szombathelyi Képtárban. Az előadások témája mindig az éppen aktuális közös kiállítás, a textilművészet valamely új eredménye, és speciális szakmai, elméleti kérdések, pl. 2014-ben a globális fenntarthatóság (Kecskemét), illetve a rész mint töredék és a töredék mint egész témának új műveken keresztüli megvilágítása (Kiskőrös).

Az Alkotóház tagjai közül többen Római ösztöndíjasok voltak, hazatérésüket izgalmas beszámoló előadás követte. Nagy gondot fordítanak a dokumentálásra is, melynek részeként Polgár Csaba és Csipes Antal a 2000-es évek elejétől számos portréfilmet készített, Sulyok Gabriella pedig évente önálló filmmel örökítette meg az alkotóházi munkát, betekintést biztosítva a néző számára a kecskeméti művésztelep alkotói életébe.

KECSKEMÉTI NEMZETKÖZI KERÁMIA STÚDIÓ

A Kecskeméti Nemzetközi Kerámia Stúdió kísérleti alkotóműhely. Műfaji, esztétikai, technikai és technológiai kutatásokra épülő alkotómunka és oktatás folyik itt, nemzetközi szakmai szimpóziumokat rendeznek. Egyszerre 24 művészt tud kétfős műtermekben és nagyméretű, közös műtermében fogadni, emellett gipsz műterem, fotó stúdió, szita-nyomó- és szárító berendezések, márványöntő asztal, valamint előadó és oktatóterem és számítógéppel felszerelt könyvtár is rendelkezésre áll az egyéni és kollektív kutató- és alkotómunkához. Összesen 17 kemencével (10 db elektromos, 3 db gázfűtésű és 4 db fatüzelésű kemencével rendelkezik, melyekben 1280 C-tól 1400 C-ig bármely máz-technikával készíthető kerámia mű. A művészeket nagy szaktudású technikai személyzet segíti alkotásaik kivitelezésében. Közel 4000 műtárgyból álló gyűjteményét állandó és időszakos kiállításon láthatja a nagyközönség Kecskeméten (Kápolna Galéria) és Budapesten (Museion Galéria).

1975-ben alapították Kerámia Kísérleti Stúdió címmel. Probstner János keramikumművész ötlete és szervező, valamint vezető munkája (1975–2011) nyomán, a Bács-Kiskun Megyei Tanács támogatásával jött létre, és fejlődött mintaadó alkotóhellyé. 1978 és 2011 között fő támogatója a Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat volt. 1987-től egész évben működik. 2001-ben nemzetközi nonprofit alapítvánnyá alakult.

A Kerámia Stúdió 1978-tól fogad rendszeresen ösztöndíjasokat és 1980-tól rendez rendszeresen különböző témákban meghirdetett nemzetközi szakmai szimpóziumokat. A Stúdióban Nemzetközi mesterképzés folyik, továbbá bentlakásos (artist-in-residence) programot kínál azoknak a művészeknek, akik önállóan kívánnak dolgozni saját témájukon. Magyarországon kívül eddig 44 országból fogadott kerámiaművészeket. 1982-ben az IAC tagjává választották. 1985-ben Nemzetközi Kerámia Stúdióra változtatta a nevét. 1984 és 1997 között itt működött a Magyar Iparművészeti Főiskola Szilikát Tanszék Mesterképző Intézetének a IV. számú műterme is.

A kerámia stúdió úttörő szerepet vállalt a hazai kerámia alapanyagok felhasználásának kikísérletezésében. 1987-től saját massa- és mázüzemet hozott létre (Interkeram). Az itt készült alkotások egy része közterekre került, a gyűjtemény többi része kecskeméti, hazai és nemzetközi kiállítások anyagát képezi. Szakszerűen szereztetett és archivált gyűjteménye folyamatosan fejlődik.

KECSKEMÉTI NEMZETKÖZI ZOMÁNCMŰVÉSZETI ALKOTÓMŰHELY

Az I. Nemzetközi Zománcművészeti Alkotótelep Kecskeméten 1975-ben nyílt meg Kátai Mihály művészeti vezetésével. 1984-től a Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat nemzetközi zománcművészeti alkotóműhelye (6000 Kecskemét, Bethlen krt. 16.), mely egész évben folyamatosan biztosítja az alkotás, kísérletezés lehetőségét. Az épület (egykor malom-épület) padlásterében kiállítóteret hozott létre, melyben a több mint 1300 műtárgyból álló kortárs nemzetközi gyűjtemény állandó kiállításra ismerhető meg. Hasonlóképpen, az indulás pillanatától a mai napig folyamatos a művészi zománc alkotások készítése is.

2012-ben Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata megalapította a Kecskeméti Kortárs Művészeti Műhelyek Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaságát, amely a Zománcművészeti Alkotóműhely mellett a Nemzetközi Kerámia Stúdiót, a Forrás Kiadót, 2013-tól a Népi Iparművészeti Gyűjteményt és a Katona József Emlékházat is fenntartja és működteti.

Az együttműködő partnerek közül a Tűzzománcművészek Magyar Társasága Turi Endre és ifj. Gyergyádesz László, az alkotóműhely korábbi két vezetője szorgalmazására és szervező munkájával került megalapításra.

Az alkotóműhely elsősorban a technikai ismeretek elsajátíttatása és a technikai, technológiai újításokkal való kísérletezések céljából jött létre. Kezdetben nagyméretű murális művek tervei születtek (Ásztai Csaba, Kátai Mihály, Z. Gács György, Kótai József, Petrilla István, Turi Endre), melyek egy része el is készült, s városi, illetve városi fenntartású épületek, gyárak, a helyi uszoda homlokzatain, vagy később megvalósítva, az ország más városaiban kerültek elhelyezésre (pl. Bardócz Barna, Győr).

művészek 1982-ig környezetalakítással, utcai tájékoztató rendszer tervezésével foglalkoztak és a helyi középületek, a LAMPART pályázat keretében pedig lakások, lakrészek belső díszítésével összefüggő tematika mentén dolgoztak. Emellett komoly kutatásokat folytattak a zománcművészet ősi technikáinak megismerése, kortárs művészetbe emelésére, valamint a magyar korona hazaérkezését követően a korona 43 zománcdíszének technikai elemzésére.

1982-től Kecskeméti Műhely néven, új koncepciót kialakítva folytatta munkáját az alkotóműhely, s tevékenységében a szabad alkotómunkára és a technikai tudás továbbadására került a hangsúly. A kecskeméti Nemzetközi Zománcművészeti Alkotótelep, illetve Alkotóműhely a nagyléptékű projektek és nemzetközi ismertsége révén számos külföldi művészt vonzott Kecskemétre, és több országban nagyszerű kiállítással mutatkozott be.

LEDA – LIGETI ERIKA DIGITÁLIS ALKOTÓMŰHELY

A digitális alkotóműhely alapítója Ligeti Erika (a 2004-ben elhunyt alapító emlékére nevezték el az alkotócsoportot és műhelyt róla), valamint Csíkvári Péter. Az alkotóműhely sajátossága, hogy elsősorban szobrászok számára kíván lehetőséget adni a digitális programok és a velük való képalkotási technikák megismerésére. A csoport tagjai Photoshop programot és más képezelő programokat használnak, emellett filmeket, videó munkákat is készítenek. Az új technika alapos megismerésével plasztikai műveket tervezhetnek és modellezhetnek drága anyaghasználat nélkül, szabadabban kísérletezhetnek a formai elképzeléseik plasztikai megoldásaival, s kitágulnak a tervezési lehetőségeik is. A művek egy része grafikai igényrel készül.

Az első symposiumot a Hódmezővásárhelyi Művésztelepen tartották,

majd 2013-ig minden évben a Kecskeméti Alkotóházban dolgoztak. Munkájukat az NKA támogatta, 2014-ben és 2015-ben azonban kimerültek a lehetőségei. Két évig magánszemélyek finanszírozták az alkotóműhelyben készült munkák kinyomtatását, 2016-ban azonban kénytelenek voltak szüneteltetni a közös alkotómunkát.

Pedig az eredményeik nagyszerűek, és elismertek. Működésük folyamán 14 alkalommal rendeztek munkáikból (digitális nyomtatás, video, kisfilm) kiállítást a budapesti Erlin Galériában, a Vizivárosi Galériában, a MKISZ Kiállítótermében, a Scheffer Galériában és a Táncszínház Kiállítótermében. Részt vettek nemzetközi kiállításokon Franciaországban több helyen, továbbá Olaszországban és Angliában. Társművészekkel is kiváló alkotói kapcsolatba kerültek: fotóművészekkel együtt rendeztek alkotótelepet a Siklós-Villányi Alkotóházban, ill. közös programként szabadterei filmvetítést a Villányi Szobrásztelep kőfalára.

A csoport tagjai tapasztalt képzőművészek, akik folyamatosan fejlesztik egyéni eszköztárukat, s jól ismerik a komputer adta lehetőségeket, éppen ezt a tudást kívánják megosztani másokkal. Alkotótelepeik iránt nagy az érdeklődés. Néhány művész többször is dolgozott a symposiumon, s kiváló eredményeiknek köszönhetően a legutóbbi alkalmakkal már jelentkezniük sem kellett, meghívást kaptak. Például Berek Anita, Gábor Éva Mária, Kelecsényi Csilla, Lévy Jenő, Lovas Ilona, Márkus Péter, Perger László Gyula, Péter Ágnes, Szöllőssy Enikő és Varga Tamás.

A LÉDA szellemi- és digitális alkotóműhely jelentősége túlnő a hagyományos művésztelepeken. Különleges technikákkal kísérleteznek, magas színvonalú digitális művészetet művelnek, a digitális művészet autonóm képalkotással összefüggő szobrászi és más, aktuális vizuális képalkotási kérdéseire adnak új válaszokat. Műveikkel és kiállításaikkal magas digitális kultúrát terjesztenek.

LUDVIG NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP • KISRÉCSE

A Kortárs Művészetpártoló Alapítvány segítségével működtetett Ludvig Nemzetközi Művésztelepet Ludvig Zoltán festőművész és felesége, Ludvigné Tihanyi Klára alapította 1992-ben. A kezdetektől több ország képzőművésze vesz részt az alkotómunkában, számuk 30-40 közötti. A művésztelepi alkotás helyszíne a Nagykanizsához közeli Kendlimajor, ahol szabadiskola keretében többféle művészeti tevékenység is folyik. A felnőttek áprilistól októberig különféle kurzusokon tanulhatnak (festészeti és tűzzománc kurzusok), a gyerekeknek július második felében kreatív táborokat szerveznek.

A művésztelepen meghívás alapján vesznek részt a művészek, de minden évben vannak új, és visszatérő jelentkezők is. A programot az alkotómunka, a magyar tájjal és képzőművészettel való ismerkedés céljából rendszeresített kirándulás, az első vasárnap nyílt nap keretében közönségtalálkozó és az alkotómunka végén záró kiállítás teszi kerekké. Az elkészült munkákat a Szabadiskola épületében állítják ki. A megnyitót zene, színházi előadás teszi emlékezetessé, legutóbb műgyűjtő találkozót is rendeztek.

A művésztelepen festők, szobrászok, keramikusok alkotnak Indonéziától Spanyolországig, Fehéroroszországtól Kuvaitig, Magyarországon kívül 12 európai és ázsiai országból. Az alkotótábor szervezője Ludvigné Tihanyi Klára.

A meghívottak valamennyien gyakorlott művésztelepi alkotók, rendszeres résztvevői rangos szimpóziumoknak, képzőművészeti fesztiváloknak, művészeti expóknak, ismertek a kortárs képzőművészet iránt elkötelezett gyűjtők körében.

A művésztelep kéthetes, az érdeklődők betekinhetnek az alkotómunkába is. Az alapítók azt vallják, hogy „a művészet legyen testközeli, megérintható, belélegezhető, a látogatók álljanak meg az alkotóval beszélgetni, kommunikáljanak az alkotással”.

METROPOLITAN EGYETEM – KÉPI ÁBRÁZOLÁS SZAK MŰVÉSZTELEPEI

A Metropolitan Egyetem (korábbi nevén Budapesti Kommunikációs Főiskola) már megalakulásától kezdve szervez művésztelepeket a Képi ábrázolás szakon tanuló hallgatóinak. A helyszín eddig minden nyáron változott, más- és más településre helyezte az Egyetem. Választásait befolyásolta, hogy a művésztelepek korábbi hagyományos funkciói a művészet szerepének, lehetőségeinek megfelelően megváltoztak. A választott helyszín legtöbbször vidéki kisváros volt.

Makóra kétszer szervezett művésztelepet az egyetem. Itt a korábbi grafikai telep lehetőségeire épített. A Natura Marosmenti Művésztelep épületében rendezkedtek be. A művészeket ott már megszokták, s egy nagyobb előadóterem műteremnek is megfelelt. A József Attila Múzeumban lévő grafikai mappákat és a múzeum gyűjteményét mindkét alkalommal megnézték, ahol a műveket elemezték. Mivel a tanárok valamennyien – Szemethy Imre, Rácmolnár Sándor és Barabás Márton – maguk is részt vettek a korábbi Grafikai Művésztelep alkotómunkájában, ezek az elemzések személyes élményekkel, tapasztalatok átadásával is kiegészültek. A makói program fontos része volt a helyi nyomda meglátogatása és ofszet litográfiák készítése. Ezzel lehetőség nyílt az iskolában zajló magas- és mélynyomó technikák mellett a síknyomás kipróbálására is. Szó volt még a múzeum és a város kapcsolatairól, a múzeumpedagógiai programokról és lehetőségeiről, a város arculatának megteremtéséről, alakításáról, megőrzéséről.

Gödöllőn a nyári művésztelepi program a nagy hagyományú művésztelep művészeti és építészeti emlékeinek a feltérképezésével kezdődött. A művésztelepi program a múzeumok, a Körösfői-Kriesch Aladár és Nagy Sándor Múteremház különböző szempontok szerinti megtekintésével és a temetkezési kultúra tanulmányozásával egészült ki. Itt a bázis a nyári munka helyszíne, a GIM (Gödöllői Iparművészeti Műhely) Ház épülete és műterme volt.

2016-ban Kaposváron volt a Képi ábrázolás szakos hallgatók művésztelepe. A hallgatók a helyi egyetem kampuszán dolgoztak és annak kollégiumában volt a szállásuk. Megtekintették a Róma Villában lévő Rippl-Rónai Emlékházat és a helyi múzeumokat. Nemcsak a képzőművészeti múzeumokat, hanem a helytörténeti- és a kályha múzeumot is. A hallgatók egy része szakmai gyakorlatként hasonló múzeumokban dolgozik, ott készülnek fel a múzeumpedagógiai munkára, amit a diplomaszerezés után a saját településeiken kezdeményezhetnek, folytathatnak, így ez a program is az oktatáshoz kapcsolódott, a tananyag kiegészítését, elmélyítését szolgálta.

A művésztelepi munka során a hallgatók egymást is jobban megismerik. A folyamatos konzultáció, a keletkezett vázlatok, művek közös és egyéni elemzése, értékelése fontos része a képzésnek.

MEZŐTÚRI KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÓTELEP

A Mezőtúri Képzőművészeti Alkotótelep 1981 óta működik, 2016-ban ünnepli megalapításának 35. évfordulóját. Helyszíne a Mezőtúrtól 7 kilométerre fekvő, a Körösök leghosszabb és legtisztább vizű holtágának, a Peresi-holtágnak a partján található, ún. Takács-tanya. A művészek a „Homo et Natura” ars poetica szellemében dolgoznak itt. Az elmúlt

évek során mintegy 90 hazai és külföldi alkotóművész fordult meg a művésztelepen, némelyikük visszatérő vendég volt. Az alkotótelep 1984-ig magyar művészeket fogadott, 1985 óta nemzetközi.

A mezőtúri nemzetközi művésztelep mindmáig eredményesen vállalt törekvése, hogy az ott készült műalkotásokkal gazdagítsa a város képzőművészeti közgyűjteményét, amely mára országos szinten is komoly értéket képvisel. Emellett közel 25 olyan alkotás is megvalósult a szimpózium keretében, amely a város, illetve Mezőtúr testvértelepüléseit, köztartományait, középületeit szépíti.

Kiemelt jelentőséggel bír a Györfi Sándor Munkácsy-díjas, érdemes művész által vezetett szobrász szimpózium, ahol viaszveszejtési bronzöntési technikával lehet kisplasztikát, szobrot készíteni. A mai magyar képzőművészet jeles képviselőinek, sőt az itt megforduló szobrászművészek közül többeknek az egész életműve erre a technikai eljárásra épül.

Az Alkotótelep meg kívánja őrizni a Holt-Körösök vidékének, mint közvetlen környezetének az egyedülálló természetvédelmi értékeit, s sokat tesz az ökológiai gondolkodás elterjedéséért.

A Művésztelepen hagyományossá vált az újonnan készült alkotások záró kiállításán való bemutatása. Ez az esemény augusztus 20-ához, a város legnagyobb ünnepségéhez kapcsolódik, az ünnepi program szerves része. Megrendezésére a Városi Galériában kerül sor, ahol folyamatosan megtekinthető a művésztelepi gyűjtemény is.

Az Alkotótelep a működése ideje alatt látogatható, ezen felül minden évben rendez nyílt napot a bronzöntés folyamatának bemutatására, a művek alapját képező technika megismertetésére.

MISKOLCI GALÉRIA ALKOTÓHÁZA • MISKOLC

A miskolci Alkotóház története 1919-ig nyúlik vissza, amikor a városban letelepedő Meilinger Dezső (1892–1960) festő és a helyi születésű Nyitray Dániel (1890–1971) szobrászművész megalapították a szabadiskolát, s ehhez felfedezték a szanatórium üres épületét. A Képzőművészeti Főiskola ebben az időben keresett művésztelepet Nagybánya helyett, ahová a trianoni döntés lehetetlenné tette az átjárást. Lyka Károly igazgató a nyári „plein air”-gyakorlat helyszínéül ugyanezt a miskolci volt szanatóriumi épületet választotta. Így vált közös üggyé a miskolci művésztelep-alkotóház alapítása, mely 1950-ig a Képzőművészeti Főiskola nyári művésztelepe volt. A főiskolai alkotómunkát 1921-ben Benkhard Ágost szervezte meg. Az alkotóház helyén később műteremlakásokból álló házat építettek.

A Feledy Gyula által elindított grafikai műhely, illetve 1961-től a miskolci Országos Grafikai Biennálé fontos művészetszervező központtá emelte a helyet, amit 1980-tól képzőművészek befogadása miatt alakítottak át nyitott művészteleppé.

A művésztelep fő profilját máig elsősorban a sokszorosított grafika miskolci múltja határozza meg. A műhelyek kézi sokszorosító gépekkel vannak felszerelve, ezért az alkotóknak itt egyaránt módjukban áll magas-, mély- és síknyomós technikaival dolgozni. A műtermek mérete és világítási adottsága lehetővé teszi, hogy a művésztelep a grafikusok mellett festőművészeket is fogadjon.

Az Alkotóház a tehetséggondozás szempontjából is a város egyik fontos színtere. 1984 óta 20-25 fiatal dolgozik két héten keresztül művészstanárok irányításával a Nyári Képzőművészeti Szabadiskolában, az év közbeni rajzi előkészítő pedig kifejezetten a művészeti területeken továbbtanulni szándékozók számára ad teret a tanulásra.

Szabics Ágnes 2002-ben Miskolci Művésztelep néven indította el azt a 2 hetes tematikus műhelymunkát, mely mindig más-más hívó szó köré rendezte a meghívott képzőművészeket. A nyári munkákból

minden ősszel beszámoló kiállítás látható Miskolcon és Budapesten. A szervezést 2014-től Zsikla Mónika vette át. A Művésztelep első 10 évéről 2013-ban összefoglaló kötet jelent meg Szabics Ágnes szerkesztésében.

A MOME NYÁRI HALLGATÓI MŰVÉSZTELEPEI

A Moholy-Nagy Művészeti Egyetem MOME EcoLab fenntarthatósági kutatócsoportja 2013 óta szervez nemzetközi szociális design nyári egyetemet Bódvaszilason, Európa egyik leghátrányosabb régiójában. Célja, hogy a design eszközeinek felhasználásával hozzájáruljon a mélyszegénységben élők kreativitásának fejlesztéséhez és a szociális design oktatásához.

A nyári egyetemek olyan kétételes workshop sorozatok, amelyek intellektuális- és cselekvésen alapuló élményekkel gazdagítják a hallgatókat. A multidiszciplináris háttérrel rendelkező, fiatal designernek Bódvaszilason együtt dolgozhatnak és alkothatnak a helyi gyerekekkel és közösséggel.

2015-ben öt kreativitásfejlesztő házikó – „falu” – készült el a Bódvaszilasi Általános Iskola udvarán a MOME-s építészhallgatók és a helyi gyerekek együttműködésében. Emellett a formatervezőket, grafikusokat, fotósokat, designmenedzsereket is felvonultató csapat interaktív workshopokat szervezett az iskolásoknak: a gyerekek saját süteményt terveztek, mértek, fűrészeltek és csavaroztak, és teljes erőbedobással részt vettek a kis házikók megépítésében. Emellett izgalmas fotósorozatokot is készítettek. 2016 júliusában a több mint 30 hallgató részvételével megvalósult nemzetközi nyári egyetemen három projektelemen dolgoztak. Továbbfejlesztették az Iskola udvarán megtalálható kreativitásfejlesztő házikókat, melynek eredményeként új elemmel bővültek a korábbi építmények, illetve a „falu” magas-ágyásokkal is kiegészült, az udvaron található focipályát pedig oktatási térrel alakították. A hallgatók olyan pályát hoztak létre, amely játékos formában járul hozzá a tanórákon elsajátított ismeretek gyakorlásához, például az olvasás, összeadás fejlesztéséhez. A nyári egyetem harmadik projektjeként Bódvaszilasi főtere közelében létrehoztak egy padinstallációt, melynek célközönsége a falu közössége volt. A totemnek nevezett padinstallációs munkát az iskolás gyerekek rajzai díszítik.

A MOME építészképzésében egy évtizede meghatározó esemény a nyári építés. A learning by doing, a tett alapú tanulás itt szociális és közösségépítő ambíciókkal kapcsolódik össze. A MOME oktatási rendszerében régóta jelenlévő „csinálás” alapú tanulás és a nyári terepgyakorlat ötvözeteként Nagy Tamás olyan programot indított el, amely azóta – Kovács Csaba és Vass-Eysen Áron vezetésével – az elsőévesek igazi beavatási hagyományává érett. Az évente új helyszínre költöző nyári építés tíz nap alatt 1:1 léptékben megvalósítja a tavaszi félévben tervezett hallgatói munkák egyikét. Készült már harangláb Gyimesben, híd, kilátó az Őrségben, bivak a Bakonyban. Az idei évben valóságos pajtát építettek – művészeti alkotó-, kiállító-, sőt alkalmi hálóteret – a megbízó Nyárad-menti birtokán, a Székelyföldön. A közösségi építmény Túróczi Áron terve alapján, a többi (tucatnyi) elsőéves és az oda látogatók, vagy helybéli segítők közös erőfeszítésével valósult meg.

Nem spontán kísérletezésről van itt szó, s nem is csupán egy tervezési feladat gyakorlati kiterjesztéséről. Az itt folyó munkában legalább három, szinte egyenrangú élmény kapcsolódik össze: a hely birtokbavétele, az anyag közvetlen megtapasztalása és a csapatjáték – szervezés, kommunikáció, munkamegosztás – kihívásainak megélése. Étlap helyett maga az étel! Sok hallgatónak ez az első lehetősége, hogy aktívan átélje saját építmény megvalósulásának a teljes folyamatát, szembeesüljön saját döntései következményeivel, annak minden kínjával és

katarziséval együtt. Oktatóként a legjelentősebb kihívást a vezetett és szabadság egyensúlyának helyes megítélése jelenti. Vezető és vezetett többször szerepet cserél az építés során, ami alapvető szemléletformáló eleme ezeknek a workshopoknak, amelyek az építészetre mint komplex és közvetlen közösségi tevékenységre tekintenek.

A gondolat, a vízió, a terv, és a kivitelezés nem egyirányú folyamat az absztrakció és az átélhető valóság között. A megvalósulás valamennyi szakaszában átélhető kell, hogy legyen a gondolatiság és a zsigeri érzés egyaránt. A MOME építőművész képzésén erre kapnak esélyt hallgatóink az első év során.

MÓRI KÉPZŐ- ÉS IPARMŰVÉSZETI SZABADISKOLA MŰVÉSZTELEPE

A móri művészeti szabadiskolát 1990-ben tizennégy alapító tag hozta létre, később hatan csatlakoztak még az alapítókhoz. A szabadiskola célja a tudatos környezetformálás, a magas művészetben és a népi mesteriségekben meglévő technikai ismeretanyag tanítása és átörökítése. Céljai megvalósítása érdekében iskolát tart fenn, amit folyamatosan működtet. Tevékenysége a gyermekek számára nyújtott művészeti alapképzéstől a professzionális művészek számára történő kivitelezésig terjed, akárcsak régen, a reneszánsz műhelyekben. Partnerkapcsolatok keretében helyet ad középiskolai szobrászati képzésnek is. A tanítás-tanulás, műtárgy kivitelezés a szabadiskola műhelyeiben folyik. Az egyes műhelyek önfenntartóak, év közben művészi kivitelezési munkákban működnek közre (pl. cégek, köztéri szobrok, utcabútorok, játszótérek, egyedi grafikai munkák megvalósítása).

A szabadiskola ezeken felül, a móri városi rendezvényekhez kapcsolódóan áprilisban, augusztusban és októberben kiállítást, júliusban Public Art alkotótelepet, októberben Nyitott műhelyek- napot, valamint képző- és iparművészeti vásárt szervez.

Az alapítvány 1994 óta nyaranta másfél-két hónapon át, alkalmanként 15–20 hivatásos képző- és iparművész számára, több műfajban hazai és nemzetközi művésztelepet szervez (pl. nemez- és papírművészet, művészkönyv, grafika stb.). A szakmai segítséget a szabadiskola szakemberei biztosítják. A művésztelepeken készült alkotások a szabadiskola gyűjteményének alapját képezik. Az alapítvány az épülete mögött elhelyezkedő barokk kastélypark gondozásával is foglalkozik, ahol a művésztelepein készült szobrokat is igyekszik elhelyezni.

A móri szabadiskola és művésztelep alapját és erősségét egy jól működő közösség, a műhelyvezetők közötti szoros kapcsolat, az egymást segítő partnerség jelenti. Az alkotóműhelyekben egész éven át alkotómunka és művészek alkotásainak a kivitelezése folyik. Így a helyben dolgozó szakemberek tudására, tapasztalatára és a műhely felszereltségére is alapozhat az itt élő, vagy a vendégként érkező művész.

A szabadiskola a sokféle és sokrétű műhelyrendszerének és szakembereinek köszönhetően, gyorsan tud reagálni a művészet új műfajainak kihívásaira.

Törekszik arra, hogy olyan művészeket hívjon meg, akiknek a szabadiskola speciális körülményeire van szükségük terveik megvalósításához.

Az alapítvány elnöke Nagy Benedek, titkára Nagy Sándor, elnökségi tagja Győri Zoltán. A kovácsműhely vezetője Diós Tibor, a bronzöntő műhelyé Nagy Károly, a kerámiaműhelyé Kovács Judit, a fafaragóműhelyé Nagy Sándor, a grafikai műhely és a fotóműhely vezetője Mosberger Róbert. A középiskolai szobrászat oktatói: Nagy Edit és Pintér Balázs.

NAGYATÁDI NEMZETKÖZI FASZOBRA SZ ALKOTÓTELEP ÉS SZOBORPARK

A Nagyatádi Nemzetközi Faszborsz Alkotótelepet 1974-ben a művészek kezdeményezése nyomán alapították. A telep létrehozását a somogyi népművészet fafaragó hagyományai alapozták meg, ipari hátterét a Somogyi erdőgazdaság üzemeltetői adták. A hazai és külföldi alkotók a kezdetektől meghívás útján kerültek a művésztelepre. A meghívás egyben felkérés is jelentett egy nagyméretű, külső térben elhelyezhető, tájhoz kapcsolódó faplasztika elkészítésére.

Az alkotótelep 1975. június 1-én kezdte meg működését egy újonnan létrehozott Művésztelepi Albizottság szakmai irányításával. A Nagyatádi Faszborsz Alkotótelep 1978-tól a strukturalista, a koncept art és a land art egyedülálló kísérleti terepévé vált, s nemzetközi hírnévre tett szert. 1975-ben Rumi Attila művésztanár, 1976-tól Bencsik István szobrászművész látta el a szakmai vezetéssel járó feladatokat. Az 1980-as évek elején Büttnerné Bódy Ágnes, az 1980-as évek közepétől pedig Varga Géza Ferenc szobrászművész volt a művésztelep vezetője. A szobrok többsége egy 20 hektáros szoborparkban került felállításra a Rinya patak és a Malom árok melletti területen, mások a város parkjait, vagy a környező településeket díszítették.

1986-tól új Művésztelepi Albizottság alakult, tagjai Farkas Ádám és Fekete Tamás szobrászművészek, valamint Néray Katalin művésztörténész voltak. A következő évben a Nagyatádi Művelődési Központ-hoz került az irányítás. Az intézmény csak két évente szervezte meg az alkotómunkát, s 1996-tól a Országos Faszborsz kiállításokat is (2010 után megszünt).

A művésztelepet a rendszerváltásig a Nagyatádi Városi Tanács és a Somogy Megyei Tanács tartotta fenn, utána a Városi Önkormányzat, jelenleg önkormányzati intézmény működteti. A szoborpark és alkotótelep az intézményesítést követően is együttműködött az ország három képzőművészeti egyetemével: 2004-től a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karának Szobrász Szakával, 2005-től a Magyar Képzőművészeti Egyetem Szobrász Tanszékével, 2014-től a Kaposvári Egyetem Művészeti Karával.

Az alkotótelep ma a szobrászszakos hallgatók nyári gyakorlatainak terepe. A hallgatók 2014-ben közös bemutatkozási lehetőséget kaptak. Rajtuk kívül néhány felnőtt szobrászművész dolgozik még itt, közülük hárman részt vesznek a szobrásznövendékek képzésében is (Magyar Képzőművészeti Egyetem – Gálhidy Péter, Szabó Ádám; „kisképző” – Szász György). 2015 őszén KLFA címmel ők is együtt mutatták be művésztelepi alkotásaikat. Ezen a napon került sor Pauer Gyula Tüntető-tábla-erdő című művének újraalkotást követő átadására a Nagyatádi Szoborparkban, a mű eredeti helyszínén.

A Nagyatádi Szoborparkban napjainkig közel 170 nagyméretű szobrot állítottak fel.

NATURA MAROSMENTI MŰVÉSZTELEP • MAKÓ

Makón sokféle művésztelep próbált gyökeret verni. Az 1920-as években Rudnay Gyula hozta ide a fiatal képzőművész tanítványait, s néhány évig jelentékeny alkotótevékenység folyt. A város vendégszeretetét élvezve a korabeli polgári mecenatúra segítségével magas minőségű festmények, grafikák születtek az ihletet adó Maros-parti táj és a város megőrzésével.

1971-ben lelkes makói alkotók közreműködésével új művésztelep alapítására került sor. Ekkor hívták életre a Marosmenti Művésztelepet, amely azonban csak négy évig működött. Pedig 1974-ben Kokas Ignác

festőművész, a Képzőművészeti Főiskola tanára hozta ide a végzős növendékeit alkotói kurzusra.

A harmadikként alapított művésztelep működött először tartósan. A makói születésű Kocsis Imre Munkácsy-díjas festő- és grafikusművész vezetésével 1977-ben indították újjá a később nemzetközi szakmai hírnevet is szerzett Makói Grafikai Művésztelepet. A grafikai művésztelep 1996-ig folyamatosan működött, majd ebben az évben a Grafikai Alkotótelep lépett az örökébe.

1991-ben Makói Művésztelep néven egy másik művésztelep kezdett el működni, mely szorosan a városhoz kötődő alkotóközösséget teremtett a határon túli magyar nemzetiségű alkotóművészek meghívásával. E művésztelep 2006-ig működött.

A következő évben, 2007-ben alapították (újra) a makói Natura Marosmenti Művésztelepet, mely a város korábbi, patinás alkotótelepeinek hagyományát kívánja folytatni. A művésztelep nyári időszakban – augusztusban – 3 héten át működik. Az alkotók évente nyitó és záró kiállítással mutatkoznak be a helyi és az idelátogató, érdeklődő vendégeknek. A művésztelep programjában szakmai előadások is szerepelnek.

Az alkotótelepen hivatásos hazai és határon túli magyar művészek vesznek részt. Vannak állandóan visszatérő tagjai: Sipos László grafikusművész Felvincről és Molnár Imre grafikusművész Szabadkáról. A hazai képzőművészeti élet meghatározó alkotói közül Balogh Gyula monori festőművész, Berkenyéről Bodor Zoltán festőművész, Budapestről Takáts Márton grafikusművész és Szabó Ábel Munkácsy-díjas festőművész kapott meghívást. Fodor Ilda keramikumművész Bajáról, Kothay Gábor Munkácsy-díjas grafikusművész, Nacs Zoltán grafikusművész és Brzozka Marek szobrászművész Szegedről jár Makóra. Tiszteletbeli meghívott Karsai Ildikó grafikusművész, Mágori Dániel fotós pedig Makóról jár ide dolgozni.

A Natura Marosmenti Művésztelep záró kiállítása minden évben augusztus 20-án nyílik a makói József Attila Múzeumban. Az itt bemutatott új alkotásokat a művésztelep művészettörténésze, Feledy Balázs ajánlja az érdeklődők figyelmébe.

NEMZETKÖZI VELENCE-TAVI SYMPOSION

A természetművészeti symposiont Péter Ágnes Munkácsy díjas szobrászművész alapította a Velencei-tavi Nyári Játékokra általa szervezett Kreatív Művészeti Műhely sikere alapján. Programja 10 éve kihívást jelent a résztvevő művészeknek, mivel a művésztelep nemcsak természetművészeti alkotások létrejöttének ad helyet, hanem felkínálja a környező településeknek, hogy a Velencei-tavi térség fejlesztését az érintettek a művészek bevonásával, a művészetre támaszkodva dolgozzák ki. Ennek a munkának köszönhetően a Velencei-tó keleti részét ALKOTÓ PARTNAK tekintik.

Az alkotómunka és kiállításai, kiadványaik mellett keresik azokat az új és hatékony kommunikációs lehetőségeket, amelyekkel ma és a jövőben mindenkinek közelebb vihetik a művésztelepen készült műveket. Számos konferencián vesznek részt, s rendszeresen bemutatják eredményeiket az ország fontos művészeti rendezvényein. Figyelve a fiatalok kedvenc eszközeit, okostelefonokra fejlesztettek ki olyan alkalmazást, ami a művészetekkel foglalkozó APP-ok között is egyedülálló. A 2D és 3D-s alkotásokat videókkal és szövegmagyarázatokkal együtt mutatják be, a nézőt pedig térkép kalauzolja körbe az alkotások keletkezésének a helyére. A művek sehol máshol nem hozzáférhetőek, hiszen efemer anyagokból készülnek, s a szabad ég alatt, vagy a vízben hamar

visszatérnek a természet körforgásába. A művésztelep fontos célja, hogy legyen egy saját alkotóhelye, műhelye, kiállítóhelye.

A művésztelep minden évben Symposium beszélgetést tart az alkotóművészet és a térségfejlesztés lehetőségeiről, és folyamatosan vizsgálja a visszacsatolást a művekről, melyek a térségben készültek. Mivel a Symposium Alapítvány 25 éve szervez Országos Symposium Találkozókat, erre a beszélgetésre is meghívják a magyarországi művésztelepeket szervező művésztársait - mindazokat a kollégákat, akiknek a SYMPOSION fontos, akik felelősséget éreznek és vállalnak a képzőművészetnek e gyakorlati kutatómunkát segítő színtereit.

A symposium másik fontos célja, hogy a régió szervezői továbbra is tekintsék fontosnak a képzőművészeti programokat és az eredményeket, az újításokat pedig használják fel a rekreációs területeken és a régiófejlesztésekben. A Symposium nyitott a programjai iránt érdeklődők és az együttműködők irányában.

A symposiumokon informatikusok, építészek, különböző egyetemek művészeti karainak mesterei és tájjal dolgozó diákjai, valamint installációkat, elektrográfiákat, videókat készítő szobrászok, képzőművészek, designerek, írók, zeneszerzők dolgoznak együtt. A térségfejlesztést kreatívan és az informatika bevonásával képzelik el. Ezért elkészítettek egy virtuális Galéria és egy virtuális szoborpark-projektet. A magyar és angol nyelven elérhető alkalmazás neve AR APP. Az android a Play Áruházból letölthető, a településen QR kódokkal is elérhető, s a tóparti falvakban sok helyen került nyilvánosságra.

A művészek részvételének egyik feltétele a jelentkező művészek bemutatkozó előadása, melynek nyelve a külföldi résztvevőkkel történő kommunikáció érdekében angol és magyar.

NYÍREGYHÁZA-SÓSTÓI NEMZETKÖZI ÉREMMŰVÉSZETI ÉS KISPLASZTIKAI ALKOTÓTELEP

A Nyíregyháza-sóstói Éremművészeti Alkotótelep 1977-ben jött létre. Ebben az évben a FIDEM (Fédération Internationale de la Médaille d'Art) Budapesten állított ki, így ehhez az eseményhez kapcsolódva A. Tóth Sándor szobrászművész javaslatára a már pár éve működő művésztelep éremművészeket fogadott. Éremművészeti alkotótelepre alig volt korábban példa. A telep alapítója és vezetője hosszú éveken át Gyórfi Sándor szobrászművész volt, ma Balogh Géza szobrászművész.

Az alkotótelep a kezdetektől magas minőségre törekedett, s a viaszveszejtéses eljárásokra specializálódott, de a másik régi technika alkalmazására, a homokformázásos öntésre is volt mód. A telep tevékenysége folyamatosan ismertté vált, s rendkívül vonzó lett a művészek számára, akik itt viszonylag nagy szabadságban kísérletezhettek. A művek között az érmeiken kívül a legkülönbözőbb kisplasztikákkal találkozunk: a progresszív művésztől a tradicionális formavilágú és szellemiségű alkotásokig.

Az alkotótelep szakmai vezetését az Alkotótelepi Tanács látta el, mely a művésztelepre évente 10–12 művészt hívott meg. A munkavégzésre május-júniusban, 4–6 héten keresztül volt lehetőség. Amint lehetett, a környező országokból is részt vettek szobrászok a munkában, később pedig távolabbi országokból is érkeztek művészek.

A telepen hagyományossá vált a záró kiállítás, melynek anyagát és résztvevőit katalógusokban dokumentálták. A művészek alkotásai a városi gyűjteménybe kerültek. A gyűjtemény dinamikusan gyarapodott, így kezelésére az önkormányzat 1988-ban városi galériát hozott létre. A galéria jubileumi és más nagyobb tárlatokat is szervezett, gyűjteménye ma már több ezer darabos, melyből az emeleti szinten állandó kiállítást nyitott.

A művésztelep mai nevét 1985-ben vette fel.

NYÍREGYHÁZI NEMZETKÖZI FAMETSZŐ MŰVÉSZTELEP

A művésztelep alapítója és vezetője Szepessy Béla grafikusművész, aki 2005-ben telepedett le Nyíregyháza Sóstó-Gyógyfürdőn és maga köré gyűjtötte azokat a már érett művészeket, akik vagy magas szinten művelték a fametszés technikáját, vagy erősen érdeklődtek iránta, s kedvet éreztek az elsajátítására. Utóbbira példa Gyulai Líviusz, aki itt tanulta meg a harántmetszés csínját-bínját.

Az első esztendő a külföldről meghívott Antoon Vermeylen kifinomult technikai tudásának inspiráló hatása alatt teltek. A művek nyomtatásához a Sóstói Falumúzeum öreg nyomdáját használták. A technikai vezető Hámoriné Pristyák Irén volt.

2011-ben a Fametsző Művésztelep Nyíregyháza üdülő övezetéből a város másik végébe, az állatkert mellé költözött, ahol óhatatlanul is hatást gyakorolt az alkotókra a természet, a környező fás liget, a fák, a madarak, stb. Sokak számára az új helyszín új alkotási témát eredményezett. A művészek munkáit zsűrizték, s a Nyíregyházi Városi Galéria gyűjteményébe kerültek.

A telep jelenleg működési nehézséggel küzd. Helyszínét fokozatosan szűkítik. Volt olyan év, amikor nem került megrendezésre, most is inaktív.

NYÍREGYHÁZI NEMZETKÖZI PLEIN AIR MŰVÉSZTELEP

A nyíregyházi festőtelep 2015-ben alakult meg. Kezdeményezője tizenegy nyíregyházi képzőművész volt, akik megalapították a Hadron Művészeti Egyesületet. Az egyesület megkapta a jogot arra, hogy művésztelepet szervezzen festők számára.

Ezen az új nemzetközi művésztelepen a plein air festésmód képviselői vesznek részt. Külföldi és magyar alkotók pályázhatnak részvételre. A hazai művészekon kívül eddig német, lengyel, szlovák és román, valamint határon túli magyar vendégművészek jártak itt a testvérvárosokból, s minden évben nyíregyházi képzőművészek is részt vettek a munkában. Az egyhetes symposium helyszíne a sóstói Múzeumfalu. A közös szellemiséget a plein air festésmódon túl a város atmoszférája, közösségi ereje, valamint környezetének szépsége biztosítja.

A szervezők legfőbb célja a város bemutatása, megkedveltetése az ide érkező művészekkel, és a hagyományos természetszemléletű festészet megőrzése, továbbörökítése. Izgalmas megélni, hogyan jelenítik meg a legkülönbözőbb érdeklődésű művészek az itt szerzett benyomásait és élményeiket a maguk autentikus kifejezési eszközeikkel, s mennyire hat minderre a város és a művésztársak aktív jelenléte.

A telep szervezésében, lebonyolításában a nyíregyházi HADRON Művészeti Egyesület tevékenyen közreműködik. Művészeti vezetője Zagyva László szobrászművész. A résztvevők felajánlott alkotásai a Jósa András Múzeumba kerülnek. Az alkotótelep fő kiállítása a záró tárlat, melyet a Váci Mihály Kulturális Központban rendeznek és mutatnak be. A tárlat a Városnapok keretein belül nyílik meg, így nagy figyelmet kap.

PATAK MŰVÉSZTELEP

A Patak Művésztelep 1994-től kapcsolódik Sárospatakhoz, illetve szűkebb-tágabb földrajzi környezetéhez. Szorosabb szellemi vonatkozásait tekintve megállapítható róla, hogy bárhol is alkottak korábban a résztvevői, a kapcsolat mindig is élő volt a csoport tagjai és a városban élő művészek, művész(et) barátok között.

2000 februárjában a főnyi „Kertalja” telep színhelyén, Gubis Mihály

házában fogant meg egy képzőművészeti szabadiskola gondolata, mely azóta Urbán György Nemzetközi Képzőművészeti Szabadiskola és Ifjúsági Művésztelep néven működik, külföldi és magyar résztvevőkkel. Ekkor még féltve dédelgetett álom volt, hogy a művészeti iskola, szabadiskola tevékenységét egy sárospataki művészteleppel „gömbölyítsék” ki. A terv 2003-ban már reálisnak bizonyult, mert ettől az évtől kezdődően Sárospatakon tíz napra összegyűlnek a Patak csoport művészei, valamint barátaik, hogy együtt alkossanak.

A művésztelep képzőművészei 2003-tól: Aknay János, feLugossy László, Somogyi György, Puha Ferenc, Gubis Mihály, Kéri Mihály, Wrobel Péter, Stark István, Sz. Varga Ágnes, Baksai József, Balla András, Nádasy János.

A művésztelepnek az ART ÉRT Alapítvány által működtetett Pataki Diákok Vendégház és Szalay András vállalkozó V. András nevű étterme ad otthont. A tulajdonos itt látja vendégül a művészeket, s 2006 májusától a csoport alkotótagjainak munkáit is bemutatja, 2009-ben pedig erre a célra galériát nyitott.

A művésztelep létrehozóinak célja, hogy felkeltsék az érdeklődést a település és a régió, s ezek hétköznapi valósága iránt, és a hazai képzőművészet ismert alakjainak alkotásai és egyénisége révén megismertessék az itt élő emberekkel a kortárs művészet „bizonyos szeleteit”. A művészek remélik, hogy hatást tudnak gyakorolni a település hétköznapi életére, és képesek magukhoz engedni ennek a vidéknek különösen őszinte, romlatlan és egyszerű világát.

SIKLÓSI KERÁMIA SZIMPÓZIUM

A siklói kerámia szimpóziум a Siklói Járási Tanács, a KISZ Siklói Járási és Baranya Megyei Bizottsága, Villány Község Tanácsa támogatásával és az UNESCO védnökségével indult útjára, később a Baranya Megyei Tanács művelődési osztálya vállalta magára a működtetését (1978-ban, a villányi szobrászteleppel együtt). Az 1969-es próbaszimpóziум után Schrammel Imre programjára épült az itt folyó alkotómunka. Kezdetben alacsony tüű kemencét használhattak csak a művészek, ezért számtalan új kísérletet kellett végezniük, hogy korszerű munkák szülessenek. A samott mellett ősi máz- és égetési technikákkal kerültek elő. Később speciális kemencéket építettek, melyekben magas tűzőn lehetett kiégetni a nyers földet, s a Zsolnay-gyártól is kaptak segítséget, így a porcelán is elérhető lett számukra.

A formaképzésre a külföldi résztvevők is hatottak: Japánból, Lengyelországból, Finnországból, Olaszországból, Norvégiából, Csehországból, Ausztriából, Örményországból érkező keramikusok is dolgoztak Siklóson. Többféle anyagot használtak, közülük a De Forma csoport tudatosan porcelánnal dolgozott, a hazai porcelánművészet megújítására vállalkozott.

A kerámia szimpóziум a ferences rendházban kialakított székelyének a felújítási ideje alatt néhány évig szünetelt. 1985-ben azonban már egy új intézmény – a Baranyai Alkotóházak – részeként, Siklói Kerámia Alkotóház néven, új koncepcióval folytatta a munkáját. A munka nehezen indult be, de másfél évtizedig töretlenül folytatódott. A rendszerváltás után, 1990-ben a két alkotótelep és az irodalmárok által látogatott Sikondai Alkotóház működtetésére közhasznú társaság alakult, s mivel a finanszírozási rendszer is megváltozott, innentől kezdve állandósult küzdelme a fennmaradásért. A kilencvenes évek közepén a Janus Pannonius Tudományegyetem frissen alakult művészeti kara használta a siklói kerámia alkotótelep műhelyeit.

A sok újítás mellett a Szimpóziум működésének további nagyszerű eredménye, hogy a művészek alkotásaiból páratlan gazdagságú

kerámiagyűjteményt hozott létre, mely nyári időszakban állandó kiállításon látható.

SZOLNOKI BRONZÖNTŐ SZIMPÓZIUM

A Szolnoki Bronzöntő Szimpóziум 2014-ben került először megrendezésre. Az alapító tagok: Baráth Fábíán, Boros Miklós János és Gilly Tamás szobrászok. Az évente megrendezett szimpóziум eddigi rendszeres résztvevői, állandó tagjai: Gergely Réka, Szabó György, Pogány Gábor Benő és Révi Norbert szobrászművészek, a többi alkotó meghívás alapján vehet részt a művésztelepi munkában.

A bronzöntő szimpóziум szoros kapcsolatban áll a Szolnoki Művészteleppel, valamint a Szolnoki Képzőművészeti Egyesülettel. Ez baráti és szakmai támogatást éppúgy jelent, mint az általuk nyújtott infrastrukturális háttér biztosítását. Ezen túl, a szimpóziумokon létrehozott alkotások bemutatása a Szolnoki Művésztelep által szervezett „Képzőművészet Ünnepe” című rendezvénysorozat keretén belül valósul meg.

A szimpóziум önére alapított szobrász baráti társaság művészeti egyesülése. Évente 2–3 hétre biztosít lehetőséget arra, hogy – közös alkotói és technikai összefogással – szobrok valósulhassanak meg, az egyéni autonóm szobrászati munka hétköznapi nehézségeinek ellenpontjaként. A szimpóziум célja továbbá, hogy az egyes résztvevők alkotásainak megvalósításán túl a közös szellemi és szobrászati munkát és a szobrászat kulturális jelenét erősítse. Kiállításokat szervez, társadalmi kapcsolatokat épít.

A művésztelepen elsődlegesen viaszveszejtési bronzöntés technikával dolgoznak a művészek. A bronzöntőműhely Baráth Fábíán tulajdona, itt egyszerre maximum 8–10 kisplasztika öntőformájának a kiégetésére és bronzba öntésére van lehetőség. Az egyes szimpóziумokon 2–3 alkalommal történik öntés. A cizelláláshoz, megmunkáláshoz szükséges eszközöket a résztvevők (lehetőségeik szerint) maguk biztosítják. A szükséges anyagok beszerzése önérből és/vagy a pénzügyi támogatások felhasználásával történik.

Az elkészült szobrok az elmúlt három évben a szolnoki Aba-Novák Agóra Kulturális Központ kiállítótermében kerültek bemutatásra.

SZOLNOKI MŰVÉSZTELEP

A Szolnoki Művésztelep egyike a legrégebbi folyamatosan működő magyarországi művészi csoportosulásnak. Előzménye, hogy az 1901. április 28-án megalakult Szolnoki Művésztelep Egyesület egy év alatt felépítette a művésztelep 12 műtermét és 1902. június 29-én átadta a törzstagoknak. Az első alkotók javarésze tájképfestő volt. Szolnokon is megmutatkoztak az ún. plein-air törekvések, amelyekből a művésztelepen az impresszionizmus kései dekoratív változata gyökeresedett meg.

A telep életének első periódusát az osztrák Pettenkofen és körének működése jelenti, a másodikba a Pettenkofenhez kapcsolódó Munkácsy-kör tagjai tartoznak (Deák Ébner Lajos, Bihari Sándor). A világháború alatt a művésztelep fejlődését nagymértékben befolyásolta, hogy a hadbavonult festők családtagjait 1914-ben kitelepítették, s a műtermekben hadikórházat rendeztek be. A Tanácsköztársaság idején ugyan újraindult a művésztelepi alkotómunka, de a román intervenció megszakította. Hosszú erőfeszítések folytán, a 20-as években sikerült a károkat helyrehozni. A telep 25 éves fennállása alkalmából rendezett kiállítással kezdődött el a művésztelep harmadik periódusa. Központi alakja Aba-Novák Vilmos festő volt, további egyéniségei Pólya Tibor,

Chiovini Ferenc, Pátzay Pál és több, átmenetileg Szolnokon tartózkodó művész. Bernáth Aurél az általa vezetett szabadiskola növendékeit is levitte Szolnokra. 1942-től a műtermekbe német katonaság költözött, a művésztelep gyűjteményét nyugatra vitték, s felújították a szolnoki polgárok lakásait díszítő művésztelepi alkotásokat is. A háborús események következtében a telep lakhatatlanná vált. A romos művésztelep állagmegóvása és részleges újjáépítése a szocializmus idejére esik. Az újra ideérkező művészek a szocialista realizmus szellemében alkotnak (pl. Benedek Jenő), vagy a Munkácsy által fémjelzett hagyományokhoz nyúltak vissza, mint például Patay Mihály grafikus és Bótos Sándor festő.

A hatvanas évektől P. Bak János, Nagy István, Simon Ferenc, Baranyó Sándor, Bokros László, Fazekas Magdolna, Meggyes László, Gácsi Mihály, Mészáros Lajos, Antal Ilona, Palicz József, Szabó László és Berényi Ferenc lettek az új honfoglalók, a hetvenes évektől Szolnokra került Ágotha Margit, Rékassy Csaba, Pogány Gábor Benő és Hangay Szabó László. Mivel a műtermek elavultak, elengedhetlenné vált a művésztelep felújítása, ami a centenáriumi évre fejeződött be.

A mai művésztelep virágzása 2002-ben indult. Ekkor alakult meg Szolnoki Művészeti Egyesület, mely a szakmai működtetést végzi. A művésztelepet a folyamatos megújulás jellemzi.

A Kert Galériával gyarapodott művésztelep időszakos tárlatokon mutatja be a telepi alkotómunka eredményeit, valamint a mai magyar és külföldi képzőművészet jeles alkotóinak munkáit. Emellett kiállításokat rendez a város új galériáiban és intézményeiben (pl. Tisza Mozi, Technika Háza, Verseyh Könyvtár, stb.). Két nagy rendezvénye a Szolnoki Képzőművészeti Társaság éves nagy kiállítása a Magyar Festészet Napjához is kapcsolódva és az ARTjárom Összművészeti Fesztivál, mely minden év júniusában kétnapos, óriás garden partyval ünnepli a Művésztelep születésnapját. Mindezen túl zenei és irodalmi előadástestek, tánc- és mozgásszínház, filmvetítések, művészeti és egyéb kulturális témájú előadások, nemzetközi alkotótáborok, szakkörök és fiatal, pályakezdő képzőművészek felkarolása teszik teljessé a szellemi légkört. A Művésztelep tagja az EuroArt-nak (Művésztelepek Európai Szövetsége), jó kapcsolatot ápol számos középiskolával, felsőoktatási intézménnyel, többek között a budapesti Képzőművészeti Egyetemmel. A munkát önkéntesek is segítik.

2011-ben Verebes György festőművész, művészeti vezető életre hívta a Szolnoki Képzőművészeti Társaságot, amelynek több mint százötven főt számláló tagsága magába tömöríti mindazon művészeket, akik szakmai, szellemi kapcsolatot ápolnak a teleppel, Szolnok várossal és térségével. A Társaság 2015-ben kiemelt szerepet vállalt a Szolnoki Művésztelep felújítási munkáinak megtervezésében is.

TÁLLYAI KÖZÉP-EURÓPAI MŰVÉSZTELEP ÉS SZABADISKOLA

A tállyai művésztelep hivatalosan 1990-ben jött létre Közép-európai Művésztelep és Szabadiskola néven a tokaji alkotótelep fokozatos átalakításával, melynek előzménye, hogy már a 80-as évek közepén meghívták Tállyára külföldi alkotókat. Nevéhez a környéken szaporodó kelet-európai kulturális rendezvények adták az ötletet.

A Közép-európai Művésztelep és Szabadiskola hazai és határon túli magyar alkotókat, a magyarországi nemzeti és etnikai kisebbségek művészeit, közép- és kelet-európai országok alkotóit fogadta (pl. itt dolgozott Barbara Brzowoska, Michal Szostak, Andrzej Wrona, Iwaniuk Olga, Alvydas Kurtinaitis, Volodimir Scsur és mások). A művésztelep arra törekedett, hogy a közös munkával egymás kultúrájának a megismerését segítse.

A művésztelepi együttléteken a szakmai tapasztalatcsere kiváló alkalmakat teremtett erre. Szervezett előadásain meg lehetett ismerni a kortárs művészeti irányzatokat is. Az előadók között volt Hegyi Lóránt művészettörténész, valamint Misch Ádám festőművész, utóbbi videókat vetített a velencei biennálékról és a kasseli Dokumentákról. A művésztelep szoros kapcsolatot tartott fenn Frank Magda szobrászművésszel, aki Franciaország és Argentína után egy ideig Tállyán élt, s két szitanyomású grafikával maga is részt vett az alkotótelep munkájában. Ugyancsak kapcsolatot tartott a Miskolcra hazatelepült Szalay Lajossal. E két mester egyéniségének és művészetének varázsa jelentékeny hatást gyakorolt a fiatal alkotók kibontakozására.

A művésztelep tematikus inspirációt adott tagjainak. A téma gyakran szobrászati volt, mellette időről időre illusztrációs programot is meghirdettek, emellett festészeti, egyedi grafikai, szitagrafikai, rézkarc-, illetve kerámia- és számítógépes grafikai szekció is működött. Programjukba tartozott a közép-európai tradíciók feltárása, például a kárpát-medencei faműves hagyományok, az üvegpép festés technikájának felelevenítése.

A művésztelep szervesen és hasznosan beágyazódott Tállya és kulturális vonzáskörzete mindennapi életébe. Környezetformáló programja keretében segíteni kívánt abban, hogy az egykori Zemplén megye, s ezen belül Tokaj-hegyalja települései visszakapják a maguk egyéni karakterét, történeti atmoszféráját.

A három-három és fél hétig tartó művésztelepen ötven-hatvan alkotó vett részt. Az elkészült művekből időszaki kiállításokat rendeztek, majd létrehozták a Közép-európai Művészeti Gyűjteményt, amelyből állandó kiállítás nyílt a Maillot-kastély emeleti termeiben.

A kastély működtetését 2004-től a Tállyáért Egyesület kapta meg, mely az épület felújítása után életre hívta a Tállya ART Alkotótáborot. A Maillot-tér öt szám elnevezésű, öt napos alkotótelep 15 művész részvételével működik, s a falu történeteiből, hagyományáiból és kultúrájából inspirálódik.

TOLCSVAI TERMÉSZETMŰVÉSZTELEP

A tolcsvai művésztelepet Stark István alapította 1998-ban, azzal a szándékkal, hogy teret biztosítson a műfajban alkotni vágyók számára.

Az évek során, a művésztelepen a természetművészet sokféle rétegződése keletkezett, fejlődött tovább többféle irányban, vagy került átfedésbe más műfajokkal. Az itt készült munkák alapján felismerhetőek a hagyományos, klasszikus természetművészet lehetőségeit értelmező irányok, amelyek a művészekre egyébként is jellemző kísérletező, megújító szándék által jönnek létre.

Ezt a műfajt sem kerülte el a korunkban már mindennaposá vált eszköz, a számítógép, de a dokumentálás más eszközeinek használata sem (foto, videó). A technikai fejlődés újabb és újabb műveket és alkotói törekvéseket generál.

A képrögzítő eszközök szerepe a tolcsvai művésztelepen azért fontos, mert nagyon erős a művészek részéről az a késztetés, hogy az elkészült művek ne csak a dokumentáció szintjén jussanak el a kiállító termekbe. A Tolcsvai Természetművésztelepen az alkotó maga készíti el a munkáját és az azt dokumentáló filmjét is, illetve maga dolgozza fel a digitális fotóit számítógépen, a munkát olykor a számítógép virtuális világában folytatva.

A művésztelep 2010-ben rendezte meg legnagyobb kiállítását Miskolcon, a Rákóczi-házban: bemutatta az összes alkotást, mely a megalakulás óta a symposionon készült.

A műfaj jeles képviselői szinte valamennyien megfordultak már az

alkotótelepen, ezért a Tolcsvai Természetművésztelep jelentős mértékben képes reprezentálni a magyar természetművészet területén jelentkező törekvéseket, és rendkívül gazdag a dokumentáció is.

A művésztelep eddigi munkáját kiválóan érzékeltetik Bukta Imre, Elekes Károly, Eröss István, Fe Lugossy Iászló, Gaál Endre, Gerber Pál, Colin Foster, Mátrai Erik, Nagy Árpád, Deli Ágnes, Szendrői Judit, Szirtes János, Koroknai Zsolt, Pacsika Rudolf, Pokorny Attila, Rumen Dimitrov, Stark István és Vass Tibor Tolcsván készült természetművészeti alkotásai, s e névsor korántsem teljes.

VÁMOSPÉRCSI MŰVÉSZTELEP ÉS GRAFIKAI MŰHELY

A Vámspércsi Művésztelep és Grafikai Műhely 1992-ben, a település fennállásának 700 éves évfordulója alkalmából alakult meg. A település – mely időközben visszanyerte a városi rangját - befogadta és sajátjának érzi a nyaranta megrendezett alkotótábort, amelynek résztvevői az itt készült munkáikból két művet adnak át az önkormányzat tulajdonába. A szépen gyarapodó, mind mennyiségében, mind kvalitásában jelentősnek mondható gyűjteményből a Vámspércsi Művelődési Ház és Könyvtár időről-időre kiállításokat szervez. Az intézmény a kezdetektől fogva biztosítja a művésztelep megrendezésének, zavartalan működésének, az ott zajló művészi munkának a hátterét, technikai feltételeit.

A művésztelep létesítésének gondolatát néhai Fagyal Barna polgármester vezetésével az önkormányzat azonnal felkarolta. Az ötlet Dr. Pintye Ferencé, az egykori megyei önkormányzat kulturális tanácsosáé volt. A művésztelepet hosszú éveken át Szabóné Vrancsik Éva, a művelődési ház akkori igazgatója szervezte, ma Fátyol Zoltán festőművész. Helyszíne néhány évig a Farkasvölgyi Vadásztársaság majorháza és erdei vendégháza volt, majd a művelődési ház lett, közel tíz éve pedig a település közösségi háza, a Tájház vette át az otthonadó szerepet.

A művésztelep résztvevői kezdetben Vámspércsről elszármazott alkotók voltak, szám szerint hárman. Az alkotótábor létszáma lassan bővült. Debrecenből, majd távolabbról is érkeztek meghívott vendégek, később a Kárpát-medence különböző magyarlakta területeiről, majd Angliából és az Egyesült Államokból is. A művésztelep munkájában az első évtől kezdve részt vehettek helybeli fiatalok is.

A település vezetőinek változásával új lendületet kapott a művésztelep munkája, és megerősödött a jelenléte a városban. Az egyre gyarapodó képzőművészeti gyűjtemény katalogizálása, tárolási és installációs problémáinak megoldása lehetőséget teremtett a művésztelep színvonalas kiállításainak megrendezéséhez. Ezt a munkát a művelődési ház és könyvtár munkatársai végzik Diósné Kozma Erzsébet igazgató vezetésével.

A Vámspércsi Művésztelep és Grafikai Műhely a kezdetektől a festészet, a grafika és a fotóművészet művelésére vállalkozott, és szívesen fogadta a műfaji határok feloldására irányuló alkotói törekvéseket. Közel tíz éve a land art is beépült a művésztelep programjába, amelynek fotó- és videó-dokumentációja szintén a városi gyűjtemény része.

Ugyancsak tíz éve minden nyári kurzus tematikus. A „hívószavak”, a javasolt tematika inspiratívna bizonyult, de nem vált kötelezően követendővé. A környező táj, a sajátos vámspércsi atmoszféra motívumainak megjelenítése folyamatos inspirációt jelent a résztvevők számára.

VILLÁNYI NEMZETKÖZI SZOBRÁSZ SZIMPÓZIUM

Villány a magyar szimpózium mozgalom 60-as évek végi fellendülésének fontos kiindulási pontja volt. 1967-ben fiatal helyi művészek szimpóziumot tartottak, és megnyerték a Baranya Megyei KISZ Bizottság s rajta keresztül a Siklósi Járási Tanács, a KISZ Siklósi Járási és Baranya Megyei Bizottsága és Villány Község Tanácsa támogatását, hogy a Gyimóthy villában és környékén, a kőbányában és a siklósi Téglagyárban, Siklós elsőrangú művészeti központtá fejlesztésére 10 napos képzőművészeti szimpóziumot hozzanak létre. A szimpózium szervezője Rétfalvi Sándor volt, befejező aktusként megírták az Alapító okiratot, melyet 14 művész írt alá.

A következő évben, 1968-ban a villányi kőbányára épülő kőszobrászati alkotóműhely megkezdte működését, s 1973-tól már az UNESCO védnöksége alatt végezte munkáját. A művészek a kortárs egyetemes művészetre reflektálva, magas színvonalú alkotómunkát végeztek. 1970-től már cseh és lengyel vezető szobrászok is csatlakoztak az alkotótelepi munkához. A Villányi Szobrász Szimpózium 1972-re a monumentális kőszobrászat kelet-európai kísérleti műhelye lett. 1980-ig 14 országból, köztük Argentínából is érkeztek művészek, s 67 szobrász 82 plasztikáját helyezték el a művésztelepi gyűjteményben.

A Villányi Nemzetközi Szobrász Szimpózium évente május közepe és október közepe között került megrendezésre. A magyar és külföldi művészek pályázat útján vehettek részt az alkotómunkában. A művek kezdetben a közeli kőbányákban található nagyharsányi szürke mészkőből és a siklósi-zuhányai, valamint a rózsabányai félmárványból, ritkábban fából készültek (pl. Farkas Ádámé). Előbb a beremendi kőbányából, majd egyre távolabbról, Süttőről, Tardosbányáról, sőt Szibériából és Vietnamból is hoztak köveket. A működést a Baranya Megyei Önkormányzat biztosította és sokáig a Pannolit Kőbányavállalt, valamint a Beremendi Cement- és Mészkomvek támogatta. A művészek az alkotásaikat a befejezésig, azaz a szoborkészítés valamennyi fázisában maguk valósították meg. Bár művészeti szemléletük és programjuk különböző volt egymástól, erősen hittek magukban és abban, hogy amit létrehozhatnak, azt közkinccsé kell tenni.

Az elkészült szobrok a Villány melletti Nagyharsányi Szoborparkba, a kisebb méretűek a védett arborétum területére kerültek, s évente mindig más szobor-együtttest Budapesten is bemutatottak a Rege Parkban (a fogaskerekű végállomása a Szabdság hegyen).

A rendszerváltás után nem volt átfogó stratégia a művésztelep fenntartására, így 2004-ben mind a szimpóziumot, mind a szoborparkot a megszűnés veszélye fenyegette. A Baranya Megyei Kormányhivatal közbelépésére a szoborpark a Duna-Dráva Nemzeti Park fenntartósága alá került, a közös alkotótelepi élet azonban leállt, s csak ritkán dolgozik művész Villányban. 2005 januárjában a Baranyai Alkotótelepek Kht. és a Képzőművészeti Egyetem kezdeményezésére a magyarországi művészetoktatással foglalkozó egyetemek és művésztelepek konzorciumi szerződést kötöttek. Ennek értelmében a művészeti posztgraduális képzés gyakorlati oktatását pár évre Villányba helyezték az egyetemek, a finanszírozás azonban ehhez sem megoldott. 2009-ben a Szoborpark műemléki védettséget kapott.

ZALASZENTGRÓTI VILLA NEGRA SZIMPÓZIUM

A zalaszentgróti művésztelep 2001-ben alakult meg. Az volt a célja, hogy lehetőséget biztosítson a résztvevőknek az együtt gondolkodásra és az alkotómunkára. Az első művésztelep a Zalaszentgróti Önkormányzat és a Nemzeti Kulturális Alapprogram támogatásával jött létre.

Az alapító tagok szobrászok: Menasági Péter, Horváth István, Gálhídy Péter, Tóth Dávid, Lelkes Márk, a művésztelep vezetője Lelkes Márk. Záróaktusként az elkészült alkotásokból kiállítást rendeztek a városban, és elkészítették az Alapító Okiratot. Azóta minden nyáron megrendezik a művésztelepet. Az alkotók közül többen visszatérő résztvevői a művésztelepnek.

2004-ben az alkotóközösség egyesületté alakult (Villa Negra Művészeti Közhasznú Egyesület), hogy az általuk képviselt kulturális értékeket együttesen képviselhesék és a művésztelep-szervezéssel kapcsolatos munkákat maguk koordinálhassák. Alapító tagjai: Csáki Róbert, Horváth István, Kő Boldizsár, Lelkes Márk, Lestyán Goda János, Menasági Péter, Meszlényi Molnár János, Miksa Bálint, Nagy Edit és Tóth Dávid. 2006-ban Józsa Pál, Székó Gábor és Takáts Márton, 2010-ben Lelkes A. Gergely és Csoma Gábor, 2011-ben Kuti László, 2014-ben pedig Máthé Krisztián, Lukács István és Böszörményi István csatlakozott az egyesülethez.

A művésztelepen évente készült egy köztéri szobor, melyet alkotói Zalaszentgrót városának adományoztak. Eddig 21 kiállítást rendeztek Zalaszentgróton, Keszthelyen, Budapesten és Pécsen. 2011-ben elkészítették az egyesület weboldalát is. A szimpóziumnak 52, nagyjából azonos generációba tartozó, tehát fiatal művész résztvevője volt. Külföldi résztvevőket is fogadott: Daniel Crews festőművész Amerikából, Enrica Rebeck szobrász Olaszországból, Patrice Belin szobrász Franciaországból, Ricardo Contreras szobrász Mexikóból érkezett.

A záró kiállítások helyszíne hagyományosan Zalaszentgrót. Az 5., a 10. és a 15. jubileumi kiállítást azonban Keszthelyen (Simándy-terem) és Budapesten (Arthority Galéria, Olof Palme Ház, Magyar Képzőművészeti Egyetem Barcsay-terem) rendezték meg. Utóbbin az Egyesület 19 alkotója mutatkozott be a művésztelepen készült munkáival. A jubileum alkalmával elkészült a Mőbion című album, melyben a szobrászati alkotásokat rájuk reflektáló, prózai művek kísérik. Szerzőjük Horváth Viktor pécsi kortárs író. A művészettörténeti összegzés Ágoston Zoltán munkája. A 168 oldalas kiadvány egyszerre szólítja meg a szépirodalom iránt érdeklődő közönséget és a kortárs képzőművészeket (Villa Negra- Magvető Kiadó).

A Villa Negra 2012-ben konferenciát rendezett, melyre meghívta a Magyar Képzőművészeti Egyetem szobrász tanszékének tanárait és néhány hallgatóját. Azóta évente szerveznek hallgatói nyári művésztelepet is. Ezeken több mint 30 szobor készült kőből, illetve fából. A zalaszentgróti Kiskastély Galériában mutatták be az érdeklődők számára. Beszámoló kiállításukat Karmó Zoltán szobrászművész, egyetemi docens, a Szobrász tanszék vezetője nyitotta meg. A megnyitóval egy időben Zalaszentgrót közterén átadásra és felavatásra került Kotormán Ábel negyedéves szobrász hallgató „Hüllő” című szobra. 2014-ben a hallgatók zavartalan alkotói munkájának segítésére új gépeket és köveket vásárolhattak.

2015 nyarán már két csoportban érkeztek hallgatók. Mindkét csoport 2 hétig dolgozott a Villa Negra alkotótelepen. 2016-ban ismét szoboravatásra került sor (Károlyi-Kiss Benedek Diesel című szobra) a város főterén.

ZSENNYEI MŰHELY (1978–2013)

Az 1970-es években a magyar formatervezők egy csoportjának elemző munkája fontos szerepet játszott a formatervezés helyének és szerepének tisztázásában. Az akkor még csak néhány évtizedet megélt formatervezési szakterületnek nem volt hazai művészettörténeti szakirodalma, elemzése és értékelése. A tervezők maguk fogalmazták

meg, hogy a design milyen szerepet játszik a tárgy és környezetalakításban, sőt, a vizuális művészetek és a tudomány területén is. A hazai formatervezés meghatározó személyiségű tervezőművésze, Cserny József javasolta, hogy a különböző országok formatervezői lépjenek egymással kapcsolatba, s közösen alakítsák ki véleményüket a design elméleti és gyakorlati kérdéseiben. A Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége Ipari Formatervező Szakosztálya 1978-ban rendezte meg az első Zsenneyi Műhely Design a művészetek rendszerében címmel, amelynek vitaindító tanulmányát Jancsó Miklós formatervező művész írta. Ez volt az elméleti alapja az első nemzetközi találkozóknak. A találkozó résztvevői alapító tanácsot hoztak létre, melynek tagjai: Cserny József, Jancsó Miklós és Lelkes Péter, szovjet részről Jevgenyij Rosenblum, Natalia Tyitova és Mark Konyik, valamint Kelet-Németországból (NDK) Horst Oehlke és Rainer Grabovitz voltak.

Az akkori szocialista országokból, így a messzi keletről érkező formatervezők számára is Zsennye volt az egyetlen nemzetközi szakmai információs csatorna. A Műhely katalizátor szerepet töltött be a különböző régiókból érkező formatervezők, képzőművészek, építészek és teoretikusok számára. Az egykori Szovjetunió 16 köztársaságának formatervezői, akik tudtak egymásról, de otthon nem találkozhattak, a Műhely égisze alatt mertek egymással szabadon eszmét cserélni. Ezek a beszélgetések nemcsak szakmai kérdésekről szóltak, bár a Zsenneyi Műhely igyekezett a tervezői gyakorlat és szakelmélet szintjén maradni. A nyolcvanas évek közepétől a nyugat-európai országok tervezőinek érdeklődése révén már Ausztriából, Finnországból, Angliából, Izraelből, Svédországból és más országokból is fogadott résztvevőket.

A Műhely mindig nyitott volt a társművészetek, a tudományok és a világ felé, és meghatározó vonulata volt a környezetvédelem kérdése és az ökológia, amit az alapító okirat is tanúsít.

A Zsenneyi Műhely jelentősége különösen a magyar designer képzés szempontjából volt fontos. Cserny József a kezdetektől arra törekedett, hogy a Műhely életébe vonják be a fiatalokat, legyen része a Zsenneyi Műhely a designoktatásnak. Így jött létre 1993-ban Demjén Imre vezetésével a DZSEM – Diák Zsenneyi Műhely, mely 2001-ig működött. Négyéves kurzusain évente egy nagy tematikát jártak körül a hallgatók.

A rendszerváltás utáni változások Zsennye életében is változásokat hoztak. A Zsenneyi Műhely a Magyar Design Kulturális Alapítvány támogatásával 3 év szünet után Olaszliszkára helyezte át tevékenységét, ahol 2005 – 2007 között szakemberek és hallgatók részvételével workshopokat szerveztek, melyek konkrét tervezési feladatokat is jelentettek. Vezetőjük Zalavári József tervezőművész, egyetemi docens volt. A Műhely 2008-ban visszatért Zsennyére, ahol 2015-ig a Nemzetközi Design Workshopok témája a Játék, a Jövő tervezése és a – globális-lokális szavakból alkotott – Glocal design volt. Az egyhetes workshopokat dokumentálták és az eredményeket a Design Hét keretében mutatták be.

2013-ban a Magyar Művészeti Akadémia támogatásával a műhely történetét és munkáját bemutató kiállítást rendeztek a Design Center épületében. A szervező munkát Molnár Péter végezte. A workshopok azóta is folytatódnak.

2014-ben DESIGN 35 címmel, a Zsenneyi Műhely 35 évét bemutató és értékelő könyv jelent meg (szerzői: Lelkes Péter és Szilágyi B. András).

A L K O T Ó H Á Z A K

GALYATETŐI ALKOTÓHÁZ • MÁTRASZENTIMRE • Alapítás éve: 1960

Tulajdonos, fenntartó és működtető: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
Székhely, levelezési cím: 2000 Szentendre, Bogdányi u. 51.
Szakmai vezető: Burus Tünde stratégiai igazgató |
2000 Szentendre, Bogdányi u. 51. | *telefon:* +36 26 501 060 |
e-mail: tunde.burus@alkotomuveszet.hu
Más kapcsolattartó személy: Kirsch Bernadett | *telefon:* +36 26 501 060 |
e-mail: bernadett.kirsch@alkotomuveszet.hu
Honlap: www.alkotomuveszet.hu

A Galatetői Alkotóházat a Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. működteti. Az alkotómunka a művészek igénybevételére épül. A 2015-ben teljesen felújított épületben 4 kétágyas szoba áll az alkotók rendelkezésére, az épület egyszerre 8 személyt képes fogadni.

Az alkotóházat elsősorban a zenészek számára hozták létre, de képzőművészek is használhatják. Az ideérkező művészek ideális környezetben dolgozhatnak, illetve tanulmányozhatják a környékhez erősen kötődő, Kodály Zoltán által felfedezett népzenei örökséget. Az alkotóház közelében indulnak azok az erdei utak, amelyeket követve megismerhető a mátrai természet.

A magyar alkotóművészek az alkotóházak szolgáltatásait a Magyar Mecénás Programon (MMP) keresztül kedvezményesen, más vendégek pedig teljes áron vehetik igénybe.

HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI ALKOTÓHÁZ ÉS MŰVÉSZTELEP • Az alapítás éve: 1953

Tulajdonos, fenntartó és működtető: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. (MANK Kft.)
Szakmai vezető: Dr. Hóvári János főigazgató |
2000 Szentendre, Bogdányi utca 51.
Más kapcsolattartó személy: Rapcsák Katalin alkotóház vezető |
6800 Hódmezővásárhely, Virág utca 3. | *telefon:* +36 20 852 7763
vagy +36 62 245 482 | *e-mail:* katalin.rapcsak@alkotomuveszet.hu
Székhely, levelezési cím: 2000 Szentendre, Bogdányi utca 51. |
6800 Hódmezővásárhely, Virág utca 3.
Honlap: www.alkotomuveszet.hu

A Hódmezővásárhelyi Alkotóházat és Művésztelepet a Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. (MANK) működteti tulajdonosként. A MANK legfőbb célkitűzése, hogy hatékony alkotóművészeti szolgáltatási rendszert építsen fel. Magyar Mecénás Programján (MPP) keresztül a művészek jelentős támogatással, azaz önköltségi áron, a teljes ár 40 százalékáért vehetik igénybe az alkotóházat.

A Virág utcai Alkotóház a belváros szívében, régi békebeli, polgári hangulatban, műemléki környezettől körülölelve fogadja alkotni vágyó látogatóit. Másik egysége a Kohán György utcai Művésztelep, ahol műtermes lakást bérelhetnek a művészek.

Vásárhelyen az intézménnyé válás kezdete Kurucz D. István festőművész nevéhez fűződik, aki 1953-tól Tükör utcai szülői lakóházát bocsátotta alkotóházként a vendégművészek rendelkezésére. Az Alkotóház és Művésztelep első vezetője 23 éven át Almási Gyula Béla festőművész, városi tisztségviselő volt.

Az Alkotóházat helyi kezdeményezésre a Budapesti Képzőművészeti Főiskola növendékei vették birtokba nyári gyakorlatukhoz, melyet Szabó Iván szobrászművész vezetett. A művésztelep iránti érdeklődésnek köszönhetően az Alkotóház hamar kicsinek bizonyult, így 1963-ban a Virág utca 3. szám alatti házzal bővült. 1976-tól 2005-ig Fodor József festőművész lett a vezetője feleségével, Zsuzsannával együtt.

A központi támogatás és a művésztelep megszűnésével az épület kihasználatlanul állt volna, ha az akkori városvezetés nem indította volna el 1998-ban a szimpóziumok sorát.

A művésztelep korábban azt a kollektív műtermet használta, amelyet Plohn József fotográfus hagyott a városra azzal a kikötéssel, hogy a fiatal tehetségeknek szolgáljon műteremként. Később városrendezési okok miatt szanálták és újat építettek helyette. Az új létesítmény napjainkig a Művészeti Alap kezelésében volt. Olyan művészek használhatták mértéktartó havi térítési díj ellenében, akik nem rendelkeztek saját műteremmel.

A Virág utcai Alkotóház a „Vásárhelyiség” megőrzésének fontos helyszíne lett, amit a régi értékek megtartásával hangsúlyoz. Felújításakor a homlokzat kialakításánál meghagyták a helyi művészek által tervezett kerámiákat, melyek a ház belső tereinek is díszítő elemei. A kapualj 1900-as évekbeli díszítése szintén megmenekült a pusztulástól. A kihasználatlan romos pince közösségi térré alakításhoz pedig ezer darab régi vásárhelyi téglát, köztük 40 féle pecsétetes téglát gyűjtöttek össze.

A Művésztelep teljesen újjászületett, és új közösségi tere révén, új funkcióval bővült. Négy műterem várja a művészeket, amelyekből háromra pályázni lehet kedvezményes bérleti díj fejében, a negyedik pedig közös műteremként funkcionál. A kiadatlan műteremben kiállításokat rendeznek az Alkotóházban megfordult művészeknek. Mód van szövőszék és rézkarcnyomógép használatára is. Az Alkotóház a vásárhelyi művészeti élet fontos epicentruma volt és maradt.

KECSKEMÉTI ALKOTÓHÁZ • Az alapítás éve: 1912

Teljes neve: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
Kecskeméti Alkotóház
Tulajdonos, fenntartó és működtető: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. (MANK)
Alkotóház vezető: Király Krisztina | *telefon:* +36 20 256 5994 |
e-mail: krisztina.kiraly@alkotomuveszet.hu
Székhely, levelezési cím: 6000 Kecskemét, Műkert 2.
Honlap: www.alkotomuveszet.hu

A Kecskeméti Művésztelep 1909 és 1912 között épült Iványi Grünwald Béla festőművész kezdeményezésére, Kada Elek polgármester pártfogásával. Hat műtermes ikervillából és egy Közös Műteremháznak nevezett bérházból állt, utóbbiban 1912-ben festőiskola nyílt. A mai Alkotóház az egykori Közös Műteremház átalakításával jött létre. Az első felújításra 1956-ban került sor (Szent-Iványi István alkotóház vezető), a következő felújítás - egyben korszerűsítés - 1978-79-ben zajlott (dr Fekete László alkotóház vezető). Az épületegyüttes ekkor társalgóval, konyhával, illetve étteremmel bővült. Az Alkotóházat 1955-ben államosították a Népköztársaság Művészeti Alapjának a tulajdonába került. 1998 szeptemberétől a Magyar Alkotóművészeti Közalapítvány és a Kecskeméti Kulturális és Konferencia Központ Nonprofit Kft. működtette, majd 2013. január 1-től az új tulajdonos és fenntartó, a Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. vette át ezt a feladatot.

Az Alkotóház jelenlegi épületének tíz műterme képzőművészeknek, valamint textil-, ötvös- és tűzzománc művészeknek jelent kiváló alkotási lehetőséget. A műtermek - felszereltségük, megfelelő alapterületük és belmagasságuk, valamint a természetes fényt biztosító, északi oldalra néző hatalmas ablakaik révén - kiválóan alkalmasak a különböző művészeti tevékenységek kibontakoztatására. Az Alkotóház körüli 12.000 m²-es őspark pedig nagyszerű lehetőséget biztosít a szabadban történő festéshez, rajzoláshoz, mintázáshoz.

A Kecskeméti Alkotóház egyszerre 32 fő részére tud szálláshelyet és ellátást biztosítani. Minden műteremhez hálószoba tartozik, s négy közös fürdőszoba áll a vendégek rendelkezésére. Egy-egy műteremben általában egy művész dolgozik, de szimpóziumok és workshopok idején többen is igénybe vehetik a műtermet.

Az Alkotóház évek óta visszatérő vendégei a Kecskeméti Textilművészeti Alkotóműhely, a Sensaria Képzőművészeti Egyesület, a Ligeti Erika Digitális Alkotóműhely, a Zománcművészeti Alkotóműhely és a Tűzzománcművészek Magyar Társaságának tagjai. 2016-tól új művészekkel bővült az Alkotóház vendégköre - az USA-ból, Kanadából és az Oroszországi Föderációból is érkeztek művészek -, s jelen pillanatban argentin tűzzománc művészek alkotóházi munkájának előkészítése folyik.

A magyar alkotóművészek az alkotóházak szolgáltatásait a Magyar Mecénás Programon (MMP) keresztül kedvezményesen, más vendégek pedig teljes áron vehetik igénybe.

MÁRTÉLYI ALKOTÓHÁZ • Az alapítás éve: 1957

Teljes neve: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.

Hódmezővásárhelyi Alkotóházának Mártélyi Művésztelepe

Tulajdonos: Emberi Erőforrások Minisztériuma

Fenntartó és működtető: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. (MANK Kft.)

Szakmai vezető: Dr. Hóvári János főigazgató |
2000 Szentendre, Bogdányi utca 51.

Más kapcsolattartó személy: Rapcsák Katalin alkotóház vezető |
6800 Hódmezővásárhely, Virág utca 3. | *telefon:* +36 20 852 7763,
+36 62 245 482 | *e-mail:* katalin.rapcsak@alkotomuveszet.hu

Székhely, levelezési cím: 2000 Szentendre, Bogdányi utca 51. |
6636 Mártély, Üdülőterület, Vásárhelyi Pál u. 13.

Honlap: www.alkotomuveszet.hu

A Mártélyi Alkotóházat 1957-ben alapították a hódmezővásárhelyi alkotóház „filiáléjaként”. Az épületet a mártélyi tanács építtette, majd átadta a Képzőművészeti Alapnak, mely a rendszerváltásig alkotóházként működtette. Az épület a Tisza egy holtágának a partján található, Ópusztaszer közelében. Öt apartmanban fogadja a kikapcsolódásra és nyugodt alkotómunkára vágyó művészeket. Az Alkotóház csak nyáron üzemel, olyankor azonban a művészek és a művészet paradicsoma.

Mártély egykor számos művésznek volt kedvelt tartózkodási helye, vagy otthona. Itt lakott Tornyai János, Frank Frigyes és Endre Béla, képzőművészetünk jeles alkotói, a Tisza-parti táj szépségének, Mártély és a környék történelmi levegőjének és az itt élő embereknek hű megörökítői. Emléküket márványtábla őrzi az emlékdombon. S ugyancsak itt építkezett Makovecz Imre és Csete György építész is.

Az Alkotóház tulajdonosa előbb közalapítvánnyá alakult, majd 2012-ben nonprofit Kft. lett. Az épületet leromlott állaga miatt bezáratva, mára pedig teljesen felújították.

A MANK legfőbb célja, hogy hatékonyan működő alkotóművészeti szolgáltatási rendszert építsen fel. 2015 óta az alkotóházat ismét birtokba vehetik a művészek, akik a MANK Magyar Mecenás Programján (MPP) keresztül jelentős támogatással, önköltségi áron, a teljes ár 40%-ért vehetik igénybe.

Vásárhely mellett a mártélyi művészeti életnek is fontos szerepe volt az alföldi művészet mindenkor alakulásában, s így lesz ez az elkövetkezendő időszakban is. A Mártélyi Alkotóházzal kapcsolatos legfontosabb célkitűzés ugyanis az, hogy az elkövetkező években szervesen bekapcsolódjon az alföldi képzőművészeti életbe.

SZENTENDREI RÉGI MŰVÉSZELEP ÉS GALÉRIA • Az alapítás éve: 1929

Tulajdonos, fenntartó és működtető: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. (MANK Kft.)

Szakmai vezető: Dr. Hóvári János főigazgató |
2000 Szentendre, Bogdányi utca 51.

Székhely, levelezési cím: 2000 Szentendre, Bogdányi utca 51. |
telefon: +36 26 501 060 | *e-mail:* mank@alkotomuveszet.hu

Pályázatbeadással kapcsolatos információ:

Soós Ildikó | *telefon:* +36 26 500 071/207-es m. |

e-mail: ildiko.soos@alkotomuveszet.hu

Honlap: www.alkotomuveszet.hu

A Szentendrei Művésztelepet 1929-ben a Szentendrei Festők Társasága hozta létre. Tagjai a nagybányai hagyományokat kívánták folytatni. Az alapítók 1927-ben vették birtokba Pagony egyik szögletét, és itt építhették fel műtermeiket. Ezek helyére a kulturális kormányzat 1972-ben tizenkét nyári műtermet építtetett. Mivel a városban egy másik telepet is létrehoztak, az 1970-es évektől a pagonyi festőművész közösség Szentendrei Régi Művésztelep néven jegyezte és jegyzi magát.

A művésztelepet 2012–2013-ban újították fel. A hagyományokat megőrizve, ismét 12 műtermet alakítottak ki, amelyekhez közösségi épület és galéria kapcsolódik. A megújult műtermek egy részét pályázat útján, határozott időre vehetik igénybe a képzőművészek, a másik részére pedig csoportos műteremként, rövidebb idejű használatra pályázhatnak a közösen dolgozó kívánó művészek. 2013-tól a Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. központja is a művésztelepen található.

A Galéria:

A MANK kiállítóteret is biztosít a műalkotások számára, hogy minél szélesebb közönség ismerje meg az alkotóművészek munkáit. A tulajdonában lévő galériában éves programterv alapján egyéni és csoportos tárlatokat szervez. Elsősorban a Magyar Mecenás Programhoz csatlakozott szervezetek és azok tagjai számára biztosít kedvezményes kiállítási lehetőséget.

A Szentendrei Régi Művésztelepen 2013-ban a galéria is felújításra került. A MANK Galéria 170 m²-es, felszerelése megfelel a mai kor technikai követelményeinek.

Itt mutatták be 2015-ben a Derkovts- ösztöndíjasok munkáit (BLAHÓ Borbála, BORSOS János, KORCSMÁR Eszter, LÁSZLÓ Gergely, NÉMETH Marcell, ROLIK Ádám, SOÓS Katalin), az Artus Kortárs Művészeti Stúdió 30. születésnapja alkalmából rendezett jubileumi

tárlatot, az Analóg című, a Szentendrei Régi Művésztelep jelenlegi alkotóit megismertető kiállítást, a Szolnoki Művésztelep Helyszellem c. tárlatát, egy krakkói kortárs festészeti, egy temesvári kortárs képzőművészeti és a MAOE Fotóművészeti tagozatának a tárlatát. Egyéni kiállítást rendeztek Orosz Lajos és Krnács Ágota, illetve Oláh Katalin Kinga szobrászművész, valamint Buhály József festőművész alkotásaiból

ZSENNYEI ALKOTÓHÁZ • Az alapítás éve: 1953

Fenntartó és működtető: Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.

Szakmai vezető: Burus Tünde stratégiai igazgató |
2000 Szentendre, Bogdányi u. 51. | *telefon:* +36 26 501 060 |
e-mail: tunde.burus@alkotomuveszet.hu

Más kapcsolattartó személy: Simon Eszter alkotóház vezető |
telefon: +3620 852 77 62 | *e-mail:* eszter.simon@alkotomuveszet.hu,
zsennye@alkotomuveszet.hu

Székhely, levelezési cím: 9766 Zsennye, Szabadság tér 3.

Honlap: www.alkotomuveszet.hu

A Magyar Képzőművészek Országos Szövetsége 1953-ban kapta meg a több száz éves Sennyei-Bezerédj-Békássy kastélyt, amelyet ezt követően alkotóházzá alakított. A művésztelep alapítója és első vezetője Majthényi Károly szobrászművész volt, aki haláláig, 1990-ig látta el ezt a feladatot.

Az Alkotóház 2014-ben teljes felújításon esett át, a megújult épület 2015-től várja ismét a művészeket. Míg az alkotóház korábban elsősorban a képzőművészek számára adott otthont, a Munkácsy-terem átalakításával, valamint egy új zongora beszerzésével zenei próbákra is alkalmas teret hoztak létre, nyitva ezzel a zeneművészet képviselői felé is.

A 2015-től, a felújítás befejezésétől kezdődően számos sikeres rendezvény került lebonyolításra, többek között egy emlékünnepe Békássy Ferenc halálának 100. évfordulója alkalmából, a Magyar Design Kulturális Alapítvány által szervezett Zsennye Design Workshop, a Belsőépítészek Országos Találkozója, valamint a Cicelle Aranyháromszög Kulturális Napok.

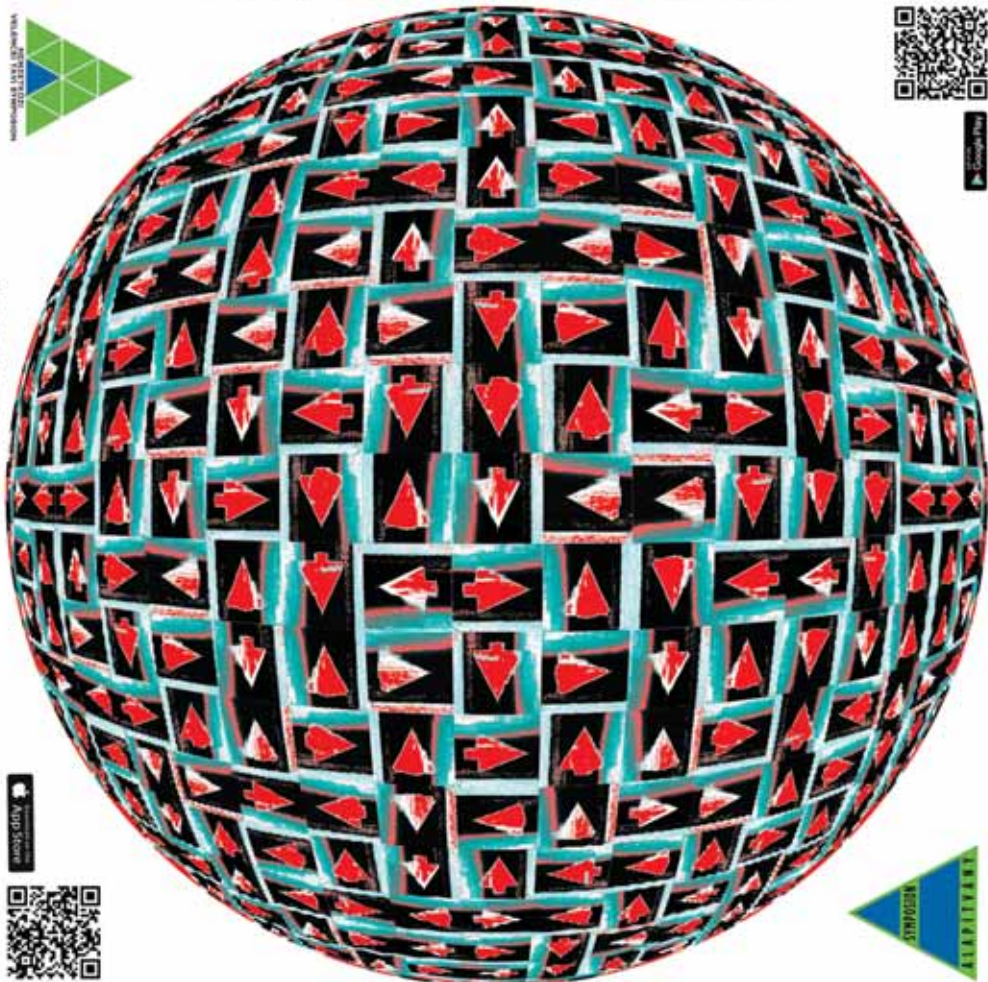
Az elmúlt évben megújult a kastély melletti, hozzá tartozó 18 hektáros őspark is, s elkészült a kavicsos erdei út, amely új hidakkal, padokkal kiegészülve kényelmesebbé vált, az úton pedig immár teljesen körbejárható az arborétum jellegű őspark. Javították a kerítést, és felújították a főkaput is.

2016-ban a Műhelyház is felújításra került. Az emeleti terem 40 fő befogadására alkalmas, klímás konferenciateremmé alakult, az alsó szinten pedig kertkapcsolattal rendelkező apartmanok kerültek kialakításra, ahol új lehetőségek nyílnak a festő- és szobrászművészek számára az alkotásra.

A fenntartó Mecénás Programján (MPP) keresztül a művészek jelentős támogatással, azaz önköltségi áron, a teljes ár 40 százalékáért vehetik igénybe az alkotóházat.

NEMZETKÖZI VELENCEI-TAVI SYMPOSION - VIRTUÁLIS KIÁLLÍTÁS
A QR kódok segítségével telepíthető mobiltelefon - alkalmazással - a telefon kameráját a képre irányítva - megtekinthetőek a Velencei-tavi Művésztelep műalkotásai.
Szegeði Csaba: Labirintus

Google Play

INTERNATIONAL SYMPOSION LAKE VELENCE - VIRTUAL GALLERY

To view the works of the Symposion install the mobile app through QR codes and direct the mobile camera on picture.
Csaba Szegeði: Labirint

NEMZETKÖZI VELENCEI-TAVI SYMPOSION - VIRTUÁLIS KIÁLLÍTÁS
A QR kódok segítségével telepíthető mobiltelefon - alkalmazással - a telefon kameráját a képre irányítva - megtekinthetőek a Velencei-tavi Művésztelep műalkotásai.
Szegeði Csaba: Labirintus

INTERNATIONAL SYMPOSION LAKE VELENCE - VIRTUAL GALLERY
To view the works of the Symposion install the mobile app through QR codes and direct the mobile camera on picture.
Csaba Szegeði: Labirint

A kiállításon szereplő művésztelepek, alkotóműhelyek és alkotóházak

AJKAI GRAFIKAI MŰHELY ÉS MŰVÉSZTELEPE

BARCSI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

BÁRDUDVARNOKI ÜVEGMŰVÉSZETI ALKOTÓTELEP ÉS NEMZETKÖZI SYMPOSIUM

BICSÉRDI MŰVÉSZTELEP

BÜKKI MŰVÉSZTELEP

BÜKKSZÉK MŰVÉSZTELEP

CEREDI NEMZETKÖZI KORTÁRS MŰVÉSZTELEP

DEBRECENI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

DÓSAI NEMZETKÖZI ALKOTÓTÁBOR

DUNART.COM, SOMORJAI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

DUNAÚJVÁROSI NEMZETKÖZI ACÉLSZOBORSZ ALKOTÓTELEP ÉS SZOBORPARK

ESZTERGOMI MŰVÉSZTELEP

ÉRDI MŰVÉSZTELEP

FARKASKŐ NOSZVAJI BARLANG MŰVÉSZTELEP

GALYATETŐI ALKOTÓHÁZ

GÉBÁRT NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

GÖDÖLLŐI IPARMŰVÉSZETI MŰHELY

GYERMELYI MŰVÉSZTELEP

GYŐRI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

GYULAI MŰVÉSZTELEP

HAJDÚSÁGI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI ALKOTÓHÁZ ÉS MŰVÉSZTELEP

HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI NEMZETKÖZI KERÁMIA KÖZPONT

HOMOKHÁTI MŰVÉSZTELEP

HMC BUDAPESTI NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

KECSKEMÉTI ACÉLSZOBORSZATI SZIMPOZION

KECSKEMÉTI ALKOTÓHÁZ

KECSKEMÉTI NEMZETKÖZI KERÁMIA STÚDIÓ

KECSKEMÉTI NEMZETKÖZI ZOMÁNCMŰVÉSZETI ALKOTÓMŰHELY

KECSKEMÉTI TEXTILMŰVÉSZETI ALKOTÓMŰHELY

LEDA – LIGETI ERIKA DIGITÁLIS ALKOTÓMŰHELY

LUDVIG NEMZETKÖZI MŰVÉSZTELEP

MÁRTÉLYI ALKOTÓHÁZ

METROPOLITAN EGYETEM - KÉPI ÁBRÁZOLÁS SZAK MŰVÉSZTELEPEI

MEZŐTÚRI KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÓTELEP

MISKOLCI GALÉRIA ALKOTÓHÁZA

MOME NYÁRI HALLGATÓI MŰVÉSZTELEPEK

MÓRI SZABADISKOLA ALAPÍTVÁNY MŰVÉSZTELEPE

NAGYATÁDI NEMZETKÖZI FASZOBORSZ ALKOTÓTELEP ÉS SZOBORPARK

NATURA MAROSMENTI MŰVÉSZTELEP MAKÓ

NEMZETKÖZI VELENCEI-TAVI SYMPOSION

NYÍREGYHÁZA-SÓSTÓI NEMZETKÖZI ÉREMMŰVÉSZETI ÉS KISPLASZTIKAI ALKOTÓTELEP

NYÍREGYHÁZI NEMZETKÖZI FAMETSZŐ MŰVÉSZTELEP

NYÍREGYHÁZI NEMZETKÖZI PLEIN AIR MŰVÉSZTELEP

PATAK MŰVÉSZTELEP

SIKLÓSI KERÁMIA SZIMPÓZIUM

SZENTENDREI RÉGI MŰVÉSZTELEP

SZOLNOKI BRONZÖNTŐ SZIMPÓZIUM

SZOLNOKI MŰVÉSZTELEP

TÁLLYAI KÖZÉP-EURÓPAI MŰVÉSZTELEP ÉS SZABADISKOLA

TOLCSVAI TERMÉSZETMŰVÉSZTELEP

VÁMOSPÉRCSI MŰVÉSZTELEP ÉS GRAFIKAI MŰHELY

VILLÁNYI NEMZETKÖZI SZOBORSZ SZIMPÓZIUM

ZALASZENTGRÓTI VILLA NEGRA SZIMPÓZIUM

ZSENNYEI ALKOTÓHÁZ

ZSENNYEI MŰHELY

25 ÉV SYMPOSION: Társaság+ Alapítvány+ Művésztelepek
25 YEARS SYMPOSION: Society + Foundation + Workshops

2017. január 18.–2017. február 19. • 18 January 2017–19 February 2017

A tárlat a Múcsarnok 120 év művészet című jubileumi sorozatához tartozó Jutalomjáték kiállítás-együttes részeként valósult meg. |
The exhibition is one of the group of exhibitions called Benefit Show, hosted by the Múcsarnok in conjunction with the anniversary series 120 Years of Art.

Kurátor • Curator: N. MÉSZÁROS Júlia | PÉTER Ágnes | HARSAY Ilona

Kurátorasszisztens • Assistant curator: FAZAKAS Réka

Bevezető • Introductory: N. MÉSZÁROS Júlia

Adatok, összefoglaló szövegek • Datas, summarizing texts: a művésztelepek átadott és publikált írásai alapján N. MÉSZÁROS Júlia |
on the bases of the given and published writings of artists' symposion by N. MÉSZÁROS Júlia

Szövegszerkesztő • Text Editor: ZÖLDI Anna

Szövegek gondozása • Proofreader: ZÖLDI Anna | TOMKA Eszter

Fordítás • English translation: Colin FOSTER | SEDIÁNSZKY Nóra

Fotók • Photos: HEGEDŰS Gábor | KISS Gábor Gibbó |
NEMES Péter és a művésztelepek résztvevői/*Nemes Péter and by the participators of the artists's symposion*

Katalógusszerkesztő • Editor of the catalogue: N. MÉSZÁROS Júlia

Grafika • Graphic design: CZAKÓ Zsolt (Articsók Stúdió_KÁLI Szilvia)

Kiadó • Published by: Múcsarnok Nonprofit Kft., 2017

Felelős kiadó • Publisher responsible: SZEGŐ György művészeti igazgató/art director

Nyomda • Printed by: Palatia Printing and Publishing Co. Ltd., Győr

© Múcsarnok Nonprofit Kft. | Kunsthalle, Budapest, 2017

ISBN 978-615-5695-07-0